

Gubcsi Lajos

HAZUDJ, S A BÍRÓ IS MEGSEGÍT

Jus gladii

Egy karaktergyilkosság története

Döbrögieknek

Gmm

G Marketing & Média Kft., Budapest, 2015. március 15.

Gubcsi Lajos: Hazudj, s bíró is megsegít - Jus gladii

– Egy karaktergyilkosság története - Döbrögieknek

Kiadja a G Marketing&Média Kft., Budapest, 2015. március 15.

Copy right Dr. Gubcsi Lajos

Ext a könyvet azért írom meg, hogy gyermekeim nyugodtan viseljék majd a nevüket.

(S ez nem vicc. Egy barátom mondta, hogy ha nem írom meg az igazat, 15 év múlva a fejükhöz vágják: apád közpénzből adta ki a könyveit, s családokat állami céget söpört maga alá. Netán ebből nőttek fel a gyerekek. Ki tudja már akkor, ki volt itt a szemét?!)

MAKOVECZ IMRE emlékének ajánlom e könyvet, mert ő ismert és értett engem.

És tartoztam az itt megírt tényekkel, álláspontommal a magyar közéletnek.

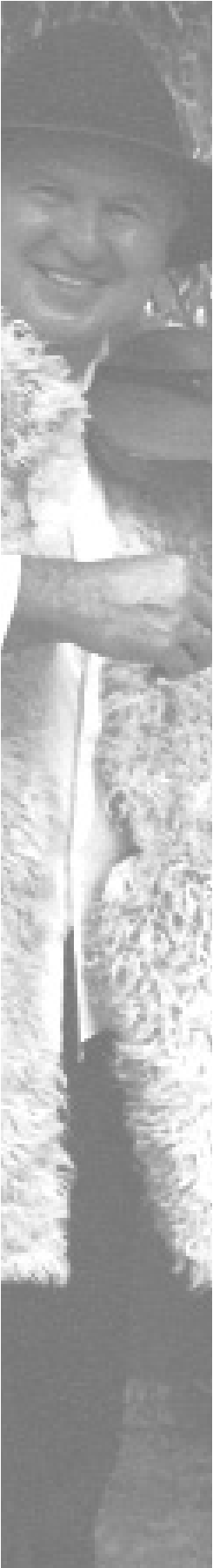
„Ha lemondasz, gondoskodok olyan munkáról, ami biztosítja a jövedelmedet. Tudom, mi a család neked, öt kis gyereked van. Két napja kereszteltem meg a pici fiadat.” - mondja Hende Csaba honvédelmi miniszter, asnap már harmadszor.

De még nem tartunk itt. Még éppen hogy csak belépek, leülök az asztalához. Kérdő tekintet, várják a lemondó nyilatkozatomat. Papír van a kezemben, talán ennek vélik. Tévednek. A miniszter letámad. Harag van a szavaiban, számonkérés. Mondom nekik, hogy íme tálcán hoztam a fejemet, tudom, ez kell most nektek, tessék, itt van, vegyétek...”

E könyv lényegét 2011 végén, 2012 elején írtam meg, ezeket a részeket később változatlanul hagy-tam. A folytatódó perek miatt, az egyes szakaszok lezárultával kiegészítettem.

ISBN 978-963-08-3351-6

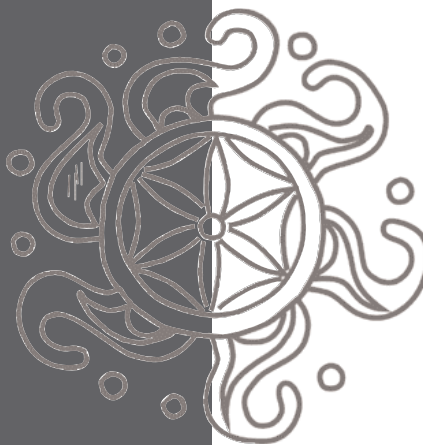

TARTALOMJEGYZÉK

I. Önbírák	11
Főcsapás balról I.: Hörög a Sötétség – az Index-sár fröccsen egy nagyot	13
A fő csapás jobbról I.– böffent a Magyar Nemzet	23
A Jobbik is megszólal	36
Unalmas ősz – zaklatások közben a zsebünkben néhány százmillió forint	37
A fő csapás balra – csapokat elzárni!	37
Mérgezett csemegék a Zrínyi működéséből a belépésem előtti időből	47
Főcsapás balról II: Zúg-búg az MSZP	57
A főcsapás jobbról II. – ráböffent a Magyar Nemzet	65
Vigaszok	81
Harap-e a kutya farka?	98
A fő csapásmérő: az Index taposóaknái	108
Nyálas nyár	108
A történelem ismétli önmagát!	117
Gubcsi BÚNHŐDJÖN: Blokkolja a lézert!	119
Lemondás vagy lemondatás – avagy a pallosjog, a Jus gladii utóélete	132
II. Bírák – ... s a bíró is megsegít	145
A láthatatlan kéz	145
Az Index-per és a bíró esete	154
Amikor a virágokat lerántják a sárba, magukhoz	158
S mi lesz ebből így, kishíró?	167
Hazudj, s a bíró is megsegít. Jus gladii	183
III.A Sors is ítél	187
„Fijjug! Más néven Hölgyeim és Uraim!”	194
Keresztapa II.	196
Utószó – csak azért, hogy ne maradjon úgy, ahogy’ nincs	197
A szerző életrajza és könyveinek web-jegyzéke	205
Utóélet	212
Futó ügy	222
Finis sanctificat media	224
Ők ketten	225
Sose lesz vége?	232
IV. Hazudj, sánta kutya	240

A Csíksomlyói Kegytemplomban a Búcsú emlékére és Mária szeretetével adta át a Mátyás király-díjat Gubesi Lajos Arthur atyának 2008-ban

Magánügy, hogy az ember válaszol-e az őt ért nyilvános sértésekre. Lehetünk tőlük szomorúak. Megrándíthatjuk a vállunkat. Lehetünk nemesek, akikhez nem ér fel a szenny. Nekem nem ért fel. Akkor se, amikor nyilvánvalóan célpontja lettem a kivehető köröktől és személyektől elrendelt balliberális és jobbszédelgő megsemmisítési akcióknak. Amikor ócska kis besúgóhálózat jegyzetelte megrendelésre lépéseimet, s hazudott, ahogyan kérték tőle. De amikor bíróság szentesítette a gonosz tetteit, meg kellett állnom. Ez már társadalmi ügy.

Én kibírom – nagyon nehezen –, a társadalom nem. Konklúzióm a velem szembeni hadjárat lecsengése után világos: lesz még újabb megsemmisítési vágy, volt is mindig. S a bíróság – a magyar bíróság általában? – megrendelésre is dolgozik. Bizonyára így volt ez régen is. S most is: rángatják, s rángatózik. Könyvem lejegyzí a folyamatot, melynek végén az Index- és Magyar Nemzet-szintű hazugsággýára azt mondja a bíró: a rágalom csupán bátor oknyomozás, tényfeltárás, vélemény, viseljem el a mérgező kormot, mely felszáll belőle. Szívjam is netán magamba, bíró úr!? Remélem, a bíró, az érintett bírók nagy élvezettel szippantják majd magukba a füstjét. Ősz fejüket szürkésfehérré teszi a rájuk szálló pernye. S akkor találkoznak közös kézfogással: az elmebeteg ballib múlt, a gátlástalan jobblib jövő, s a szentesítő hatalom. Egymás nélkül nem léteznek.

Széttéphet-e valakit egy székében ücsörgő, s onnan fogait villogtató média-sakál? Széttéphet. Büntetlenül? Úgy van. S ha az áldozat e széttépett állapotában már nyekkenni sem tud? Vesztes fajta. De ha netán jómaga harcra edzett? Hare lesz. S a

csőcselék, amely otthon bújik a számítógép net-szemfényvesztésének irreális valóságában, s mikor nyálát csorgatja, azt hiszi, maga is hatalom? Csak addig van így, míg vannak gyávák, akik megijednek az árnyaktól, s a sötét szellemétől, melytől van félnivalójuk. Félnek maguktól, mert nincs sem identitásuk, sem legitimációjuk: az előző már nem is lesz, az utóbbi azért nincs, mert hálából kapták uruktól, s a selyemzsinórral bármikor kilátástalan sors kezdődhet. A szolgálja az marad, a sakál az marad, az áldozat pedig tegyen magáért. Hátha legalább másnak használ vele, s nem lesz annyi veszteség. Amikor a szennyhullám az úr, akkor már csak az önmegettisztulásban, s a benne újra feltámadó erőben hihetünk.

A könyv kiindulója személyes, valóságos tapasztalatok sokaságán alapul: Meggyőződése, hogy esetemben a fővárosi bíróság alá tartozó területi bíróságok XY bírói (neveket majd alább) hazudtak, mert hazugságot védelmeztek, s ezt ők is tudták. Nem a spiclik, a hazug pity újságírók a fő felelősök a hazugság birodalmának megerősödéséért, nekik benne van a nevükben a lényegük. Pítik. Az a bíróság a felelős, amely ezt igazolja, elviseli, megvédi.

Egy ilyen bírósággal nem szabad együttműködni, döntésüket megilletődve hallgatni, mert az ember legalizálja őket, módszerüket, azt, hogy megrendelésre ítéleztek. Ott kell hagyni őket ennek összes következményével együtt. Ezért a cím róluk, eljárásukról is szól: „*Hazudj, s a bíró is megsejti. Jus gladii*”. Nem meglepő, ha értelmes ember velük szemben eljut az elutasító magatartásig. Nagy ívben tesz rájuk, s ebből persze jut a spicliknek és az elmebeteg pity kis újságíróknak, tulajdonosaiknak és eltartóiknak is egy sprice.

És éljen soká minden bíróság, bírói testület, akire a fenti nem vonatkozik.

E könyv tartalmát tekintve mindegy, hogy Spirk József kretén, beteges hazudozó, éhenkórász újságíróbérenc, a balliberális oldal kitartottja-e, és vele együtt ugyanaz az őt foglalkoztató Index nevű honlapon minden olyan szerkesztő, főszerkesztő, tulajdonos, vagy hasonló kvalitású csendes- és tettestárs. E fórumok hiénáiról is szó lesz. A spirkek köztünk vannak. És a spiclik is ott rothasztják az életet körülöttünk, mert valaki mindig tartani akarja őket, nyilván azért, hogy megállítson bennünket céljainkban. Minden olvasómnak van az életében 1-1 spirkje. Vagy lenyeli őt, vagy megemészt, vagy kiköpi. Embere válogatja. Ugyanezeket írhatom a Magyar Nemzetről is.

Nekem nehezebb a helyzetem, mert kiskun vagyok, s ez olyan, mintha azt mondanám: jász vagyok vagy nagykun, őrségi, palóc, székely. Ezek a népesoportok történelmük folytán viszonylag függetlenek maradtak, megőrizték alaptulajdonságaikat, kevésbé keveredtek idegen népek, fajok szokásaival. Elég szegények is voltak és maradtak ahhoz, hogy az „uralkodó divatmajmok” közül ma se nagyon akarjon senki se keveredni velük. Ez a szerencsénk.

De ezért nehezebb is a helyzetem. Én és azok, akik közül származom, soha nem szólunk bele mások dolgába, nem járunk, nem kémkedünk utánuk, elég nekünk, ha békén hagyják féltve őrzött szabadság-érzésünket, amit szeretnénk változatlanul átadni gyerekeinknek.

És akkor jönnek a barmok. Most nem a kószáló magánbarmokról beszélek, hanem azokról az ígás barmokról, akiket valamilyen hatalmi kör – e bevezetőben majd a „hatalmas, az árny” – beköt maga elé, rávág egy nagyot, és azok így vagy úgy, bólogatva és lustán húzzák az ígát. Az ilyen baromnak nincs más választása, különben nem kap enni, inni. Még mindig olcsóbb, mint paripákat tartani, s méltatlanul szekér elé fogni őket. Csatt, csatt, megy tovább a barom, inog nagy buta feje, és húz, ameddig húzhat. Aztán levágják.

Jönnek a hatalom barmai, és mert arra irányítják őket, ormótlan testükkel sárba tiporják a mások által járhatóvá kitaposott utat, a zöldséget, a gombát az erdőszélen, a réten a nyíló virágot, a virágágyást a ház előtt. Ez az a perc, amikor a jász, a székely, a palóc kimegy a háza elé, s mikor ott a gyeplőt tartó ha-tal-mas – röhögve – ráhajtja barmait a virágokra, a kun, palóc, őrségi odavág egyet az öklével a barom szarva közé, és bizony bele is rúg. Most még csak azért, hogy odébb terelje, hogy elkerülje saját

A kuratórium elnöke Árpád fejedelem-díjat ad át Köröstárkányban, az 1919-ben lemészárolt 100 magyar áldozat emlékére

kárát. Az ökörnek ez semmi, ennél rosszabbat kap a bakról percenként. Nem úgy a hatalmas ott fent. Hogy az ő ökrét?!!

És elkezdődnek a bajok. Az ökör megy tovább, az istenért meg nem állna, tapos, mint mindig, éhes, szomjas, és 1 spirknyi. Hanem a ha-tal-mas! Leugrik a bakról, és ordítva támad a házat védőre. Nekimegy, „Kinyírlak te állat!” felkiáltással a gazdára veti magát.

A gazda egész életében csak a sajátjával foglalkozott. Szokatlan neki ez a támadás. De mert sok évtizede összegyűlt benne a béke teremtette szunnyadó erő, a levegőben torkon ragadja a neki ugró baromtartót, aki most már nem tartja a barmot, hanem maga vált azzá. A gazda torkon ragadja, és egyetlen mozdulattal a földre vágja. Ahogyan szabad embereknél szokás. Belerúg a hatalmasba, csak annyira, hogy meg ne sántuljon.

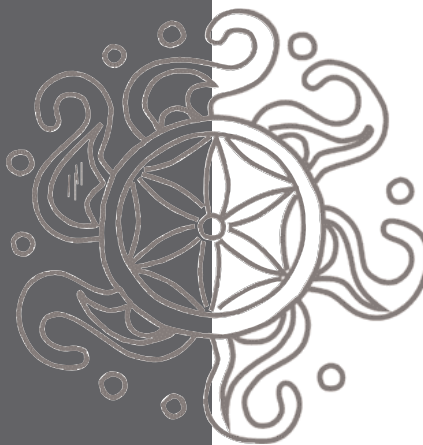
Vesztére. Éppen arra jár a falubíró, maga is a hatalmas cimborája. Látja, hogy az öreg gazda az ő fenséges barátjába rúg. Azonnal hívja a hatalmas testőreit, a falu szeme láttára jól elveretik a deresen a gazdát, aki még csak nem is szisszen. A bírót ez feldühösíti, ő nem csak derest akar látni, hanem jajveszékelést is, és így igazságot is teremteni hatalmas uram javára. Ítéletet hoz, amelyben a gazdát arra kötelezi, hogy mindig letérdepelve előre köszönjön a hatalmas barmainak, és naponta tízszer álljon vigyázz!-ba a hatalmas előtt.

Sok generációt meghatározó hibát követett el a bíró. Maga is jöttment a székely faluban, aki semmit sem érez az ottani igazságszeretet ízéből. A hatalmas hozta magával, mikor őkelme erővel elfoglalta a határ menti földeket, amelyeknek iratait megsemmisítették a falut felgyújtó császári csapatok, s semmi sem volt többé bizonyítható az ősi jogról. Ekkor tényleg nagy szükség volt a bíróra. Így lett gazdag a hatalmas, s így alkotott új törvényt a bíró. A mostani ítélete beillett a képbe. Hatalmas távolról, az ablak mögül kivigyorogva élvezte a helyzetet.

A jó öreg szabad gazda összevonta szemöldökét, kihúzta elvert derekát, hümmögött egy kicsit, elmesélte a történetet a fiainak, s egyszer, amikor azok is úgy érezték, hogy ismét belegázolnak természetes emberi jogukba s becsületükbe az addigra végtelenül hatalmassá vált hatalmas szolgálai, csendőrei és bírái, fogták magukat és a fejszéket, együttesen nekivágtak a hatalmas háza felé vezető útnak, és...

Az Árpád fejedelem szobor, a díjat az MM és Herend közösen alapította a pozsonyi esata 1100. évfordulóján, 2007-ben

I. ÖNBÍRÁK – HAZUDJ,...

A végével kezdem, tegnap, 2015. febr. 6-án robbant ki Simicska és médiabandája zajos válsága. Idézem a Facebook oldalamra és a honlapomra feltett írásomat. E könyv így az ő nevükkel kezdődik, másnap, utólag írom ide - s már itt közlöm, hogy a nevükkel végződött eredetileg is. A “magyar nemzet” nevét használják általában... *“Az újságírásnak igaznak kellene lennie, sőt a valóról szólnia.*

Azért az bizony az újságírás legalja, hogy a magyar média alábbi 6, hat-alommal totálisan kistaírozott, azt kizárólagosan és ha kell, kegyetlenül, gátlástalanul birtokoló, egyetlen banda-kört alkotó, együttesen annyi mindent a kezében koncentráló vezetője azt írja közleményben a magyar köznek, a MAGYAR KÖZÖSSÉGNEK, hogy LELKIISMERETI okból lemond - Simicska Lajostól kapott és eddig élvezett, meg- és kifizetett posztjáról... (és ezzel tiltakozik Simicska Lajos ellen, ja, ezt nem merik kimondani, ezt nem merik.). A megvilágosultak nevei:

Liszkay Gábor, a Magyar Nemzet főszerkesztője, a Hír Tv elnöke, Gajdics Ottó, a Lánchíd Rádió főszerkesztője, Élő Gábor, az mno.hu főszerkesztője, Szikszai Péter, a Hír Tv vezérigazgató-helyettese, Csermely Péter, a Magyar Nemzet főszerkesztő-helyettese és Szerető Szabolcs, a Magyar Nemzet főszerkesztő-helyettese.

ENNYI A BÁTORSÁGUK, EZ A HAZUGSÁG! MERT EZT IS LE LEHET NYOMNI OLVASÓIK, NÉZŐIK, HALLGATÓIK TORKÁN!

LELKIISMERETI OKBÓL! Hogy az a...! Először el kellene indulni, és megkeresni valahol azt a lelkiismeretet. Megérttem, ha nem kezdik el. Úgysem találnák meg. Nem is volt. Ezért lehettek mindig is Simicska Lajos sokszoros kitartottjai mindmáig. TEGNAPIG VALAMENNYIEN ÉS HÍRHEDTEN A SIMICSKA BANDA TAGJAI (voltak).

Vannak bértollnokok, akik őket szolgálták ki. És a bértollnokoknak vannak e bérvezérei. Vajon hova ülnek át? Kövessük tekintetünkkel, tanulságos lesz. "Írányvételük" megmutatja, ki most az erősebb. Őket ott fogjuk találni mellette (alatta). Eddig is ott voltak, csak most rájöttek valamire.

Utálatom tárgyai. Simicska és ők egy és ugyanaz. Elválhat a sz...r a májától? Lesz-e annyi tisztesség bennük, hogy gyorsan eltűnnek a médiából, ahol ők ma hazudták a legnagyobbat életükben?! (illetve nem vennék mérget rá, hogy ez volt a legnagyobb...)

NEM! Nem lesz itt semmiféle tisztesség, masíroznak tovább, ők, a mé-di-a.”

.....

És most vissza a kezdetekhez:

2010. június 25-én pénteken délután 5 óra felé megszólalt a telefonom. Egy ismerősöm boldog hangon gratulált. Egy szerkesztőségben dolgozott, s látta az MTI-hírt, azonnal hívott. Nem tudtam, mihez gratulál.

– Lajos! Hát közölte az MTI, hogy kineveztek a HM Zrínyi Nonprofit Közhasznú Kommunikációs Korlátolt Felelősségű Társaság ügyvezetőjének! – ujjongott.

Bizonytalan lett a hangom. Kifejeztem kételyemet. Hozzáfűztem, hogy majd ha holnap olvasom az újságban, elhiszem. Valójában már felfogtam az ő szavaiból is, hogy kinevezhettek, de jobb az óvatosság. Az elmúlt 22 év megtanított, hogy akkor se igaz a kinevezésemről szóló állítás, ha a tinta már megszáradt az okiraton. Majd kitörli valaki, és kész.

Okom lett volna hinni a hírben, mert korábban ígent mondtam az új miniszter, Hende Csaba ilyen irányú elvi, általános ajánlatára. Közben azonban hetek teltek el, s szóba se került a dolog. Biztos voltam benne, hogy megint közbenyúltak a moeskos, szőrös kezek, amelyek esetemben közbe szoktak nyúlni immáron 3 évtizede. Másnap, szombaton reggel elmentem megvenni az újságot, s hat másik honvédségi cég újonnan kinevezett vezetőjének neve mellett ott láttam az enyémet is.

– Aha! Tényleg ügyvezető lettem. – Mi tagadás, nagy öröm fogott el.

Fogalmam sem volt, mi az a *HM Zrínyi Kft.* Hende Csabához ekkor már több mint nyolc éve baráti szálak fűztek. A FIDESZ 2002-es bukása utáni hetekben, drámaian megbénult helyzetükben ismertük meg egymást. Engem ez a hit állított egyre inkább a FIDESZ mellé, s aztán Gyuresány 2004 augusztusi miniszterelnöki puccsa tevőlegesen oda rögzített. Beléptem a FIDESZ-be, s Orbán Viktor számára általam fontosnak tartott kérdésekben bizalmas levelekben fogalmaztam meg nézeteimet.

Hende Csaba bizalma láthatóan teljes volt irántam. Én ugyan szívesebben foglalkoztam volna kultúrával, és naponta egyszer rájöttem, hogy hiba volt ígent mon-

danom. Félttem, hogy feladom 21 éve tartó korlátok nélküli szabadságomat, ráadásul egy ilyen erősen korlátok közé épített rendszerbe lépek be, mint a HM, de az adott szó nem engedte meg, hogy visszavonjam Hende Csabának tett ígéretemet. Kérdése ugyanis azon a napon, mikor hivatalosan is bejelentették, hogy ő lesz a honvédelmi miniszter, telefonon így szólt felém:

– Lajos, jössz dolgozni hozzám? Segítesz?

– Persze – mondtam, s fogalmam sem volt, hogy mire. – Igen, persze.

Ezt követően, még kinevezésem előtt személyesen is leültünk, kész ténynek tűnt, hogy a Zrínyi vezetését fogja rám bízni. Aztán nem történt semmi. Ismertem az ilyen helyzeteket, meg sem lepett. Felfogtam, hogy hátulról megsemmisítő erők jöttek mozgásba, s kinyírtak, ahogy szoktak. Istenem, és akkor mi van?! Nem leszek a Zrínyi igazgatója, ami nem nagy önsanyargatás, ha azt sem tudom, mi az a Zrínyi. Ment-ségemre szóljon, hogy senki nem tudta az ismerőseim közül. Volt tehát a HM-nek egy médiacége, amiről nem tud senki. Tényleg akkora durranás, ha elgáncsolják a kinevezést? S aztán jött 2010. június 26-a, láttam a nevemet az újságban. Ekkor szóltam először a feleségemnek, aki minderről semmit sem tudott. Hiszen én sem... Nem örült a hírnek, nem értette, mit keresek én a hadseregénél. Hende Csaba azonban bizton hihette, hogy tartom a szavamat, főleg a munkám intenzitásával.

Főcsapás balról I.: Hörög a Sötétség – az Index-sár fröccsen egy nagyot

Azokban az órákban, amikor olvastam a kinevezésemről a napilapban, már megindult a vörös iszapömlés – hónapokkal a tényleges, a devecseri előtt. Megkérdeztem barátomat, aki átküldte az Index netes írását rólam, hogy mi az az Index. A legőszintébben mondom, soha nem hallottam róla, nem vagyok sem böngésző, sem halász, sem kacsa, ezekre soha nem volt időm. Mondta, hogy az Index egy balliberális netes fórum. Ok. Frontális letámadásba lendült, ez világos lett a címből: „*Hetente bombázta levelekkel Orbánt, igazgató lett*”.

Elég morbid, hogy a bombáimra válaszul az akkor éppen új, korszakos kormányzásba kezdő Orbán Viktor egy Zrínyi Kft.-méretű semmi kis cég ügyvezetőjének, a bombázó embernek az elhelyezésével foglalkozik. Szeretném azt mondani, hogy

Orbán Viktort személyesen jól ismerem, s ezért indokolt volt a figyelme irántam, de hazudnék. Az a mintegy 100 levél, amelyet közügyekben neki írtam 2004-2010 között, az ellenzéket hivatott segíteni a ballib garázdaság felszámolásában. Orbán Viktor kemény fiú hírében áll. Azt hiszem, ha unta volna a leveleket, már a harmadik bombát visszavágta volna hozzám, robbanjak vele együtt. Helyette alkalmanként megköszönte a leveleimet. Ideje elmondani: tolakodni nem akartam, ezért természetesen valaki más révén előtte megkérdeztem, hogy mit szólna hozzá, ha... S mivel tisztelettel felhatalmazott rá, megírtam az elsőt, majd a többit is. Örülök neki, nekem sokat használt, rengeteg olyan gondolatot fogalmaztam meg az írás öntörvényű szabályai szerint, amelyekhez e nélkül soha nem jutottam volna el.

40 éve ismerem s gyakorlom az újságírást. Amikor megláttam az ismeretlen nevű ember – újságírónak nem fogom nevezni, majd megértik, miért – cikkét, nem is volt kérdéses, hogy megtörtént a megrendelés: Gubesit azonnal elfojtani. Megfojtani. Ha lehet, és miért ne lehetne, kinyírni. Láttam a cikk színvonalából, hogy szolga szolgál, kutya csahol, s repül a nehéz csont neki, hálából, jó gazdától. Már csak azt kellett megvárni, hogyan bújnak elő a gazdák. Az ilyesmi mindig kiderül, mert a féktelenek nem tudnak fékezni.

T. Olvasóm! Abban az áradatban, ami a neten hömpölyög, eltűnik minden azonnal. Ez itt Ön előtt egy könyv, hosszabb sorsra rendeltetve. Éppen ezért betű- és tartalomhűen megörökítem az utókornak azt a temérdek söpredék terméket, ami rólam megjelent pl. az Indexen, s persze – *ha* már az index *megírta*, akkor már tény, hiszem megírta! – mindenhol máshol, röhögve, bőfögve, jajveszékelve, csámcsogva, ahogy az éhes disznókondához illik. A teljes szövegeket nem közlöm, annyit azért nem érnek. De amit közlök, csorbítatlan kép az ő természetükről.

Íme tehát az első támadás egy napon, amikor még azt sem tudtam, hol van a Zrínyi Kft. Már most leszögezem, hogy természetesen egyetlen szóval sem reagáltam az 1 spirkenyi böffetésre, hiszen ez tényleg csak egy vélemény volt, amit tűrni kell. Nem esett nehezemre, nem sokan rendelkeznek akkora gyakorlattal az elviselésben a megelőző két és fél évtizedben, mint én. Egészen pontosan 1989 márciusa óta, amikor is az akkori vezető kormánylap, a Népszabadság Miklós Gábora megmutatta az utat, hogyan kell megvetően, a megsemmisítés sikerének biztos tudatában írni

rólam. (Hogy 2011-ben még mindig ő, és még mindig ezt mutogatta legújabb velem kapcsolatos írásában, legyen egyszerűen a pitbull esete.)

Látni fogják hamarosan, hogy most az „új korszak” kormánylapja, a Magyar Nemzet szerzett magának valahol erre felhatalmazást. Bimm-bamm, bimm-bamm, megkongatták, s lőn nagy zenebona. A gongütést, mely a nyitó pillanatban egyben a velem leszámoló K.O.-ra is utalni kívánt, nem tekintettem barátságos lépésnek, bár a későbbiek fényében az akkor még számomra ismeretlen Spirk József kezdetben csaknem negédes volt hozzám. Annyi baj legyen, több is veszett Mohácsinénál, s mentem tovább. Tehát íme én, a heti bombadobáló, ahogyan az Index véli, 2010. június 28-án, munkába lépésem előtt 4 nappal:

„... Gubesi Lajos, a KISZ központi lapjának egykori főszerkesztője... a Fidesz elnöknek küldött tanácsait publikálta is, például azt is, amelyben arra kapacitálja Orbánt, hogy ha a Fidesznek nincs nyilvános programja (a hazugságok be is indulnak, egyben a csont oda van vetve a többi rágesálónak, mindjárt jön a Magyar Nemzet, amely a továbbiakban esetemben mindig megvárta, hogy - kérésére - csontot vessen elé valaki – *a szerző*), verjen le tíz „cölöpöt”, amelyhez a nép igazodni tud... ...arra is volt energiája, hogy Orbán Viktornak bátorító szavakkal elmagyarázza, hogyan kellene kiküszöbölnie azt a problémát, hogy pártjának nincs nyilvános programja. „Tudom, hogy a Fidesznek van programja (vö. előző mondat – *a szerző*), azt is tudom, hogy hiányosnak látszik. Lesz majd teljesebb. Az emberek azonban ezt még és most nem tudják. Nem vágható hozzájuk, hogy olvassák el az EU-választások 200 oldalas anyagát. Egy dolog tehető: ezekben a hónapokban, világosan és nem a kormány lépéseire reagálva, nem cáfolva és tagadva, hanem állítva és éppen Neked, a Te személyedhez kötve le kell verni azt az 5-10, legfeljebb tucatszintű alappillért, amit mindenki világosan megért, követni tud, s ami akkor sem változhat rossz irányba, ha belepusztulunk, ami azért lesz úgy és csak úgy, mert megígértük, és mert mi ígértük meg. Ha van 10 ilyen cölöpöd, verd le mielőbb, nyilvánosan, az egész magyar nép tudtával...”

Olvasom most az idézetet, amely miatt hamarosan „nem normálisnak” nevez engem vezércikkében egy bizonyos Csermely Péter, a Magyar Nemzet főszerkesztő-helyettese, miután elé dobta a csontot az Index. Ez a kis Csermely Péter nem az a

Csermely Péter, akitől most elnéző megértést kérek: utóbbi ugyancsak Csermely Péter, kiemelkedő a tudós és közösségi ember, őt jól ismerem, a tudás és a szerénység együttese is, egymással szemben ültünk a KISZ KB Intéző Bizottsága ülésein, sok tekintetben azonosan gondolkodva. A csotrágó kis Csermely Péter mindjárt jön...

Olvasom fent idézett, kigúnyolt leveleim sorait, és büszkeség tölt el. A politikai becsületre apelláltam bennük, s Orbán Viktortól személyesen is ezt kértem. Ugyanúgy büszke vagyok ezekre a sorokra, mint arra, ahogyan és ahova a Magyar Ifjúság című hetilapot vezethettem 1984. január 1-je és 1989 januárja között. Szerencsére az előbbi és az utóbbi is olvasható, örökké írott formában. Írástudatlanoknak nem ajánlom – egy Spirknek s a vele azonos szintűeknek biztosan nem –, mert meg sem érti azt a nyelvet, amellyel pl. a Magyar Ifjúságban a magyar nemzeti kultúra legjelesebb nagyjait és az ismeretlen „lámpásokat” megszólaltattuk.

Idézem pl. az ördög űzésére azt a beszédet, amelyet a Magyar Ifjúság közölt 1988 végén, amikor beszámolt A Magyar Művészetért Díj első átadásáról. Akkor, az ünnep végén a nagyszerű Dobos László felvidéki író a Nemzeti Színház színpadán a következő magyar nyelvet használta, elolvasását véletlenül sem ajánlom spirkecskének:

„Életem s munkám első ilyen szintű elismerése ez a díj. Ilyen érzésű pillanat csak egy van az életben, az egyszeri, az első. Olyan megbecsülés ez, amely magaslatot ad, másféle rálátást emberi környezetemre. Az ilyen megbecsülés biztonságot is ad, segít legyőzni az egyedüllét, a hiábavalóság szorongó érzéseit; nem vagyok egyedül. A civilizáció és a közép-európai környezet idegenítő markában ma ez nagyon sok. Jelenti ez a díj azt is, hogy számon tartanak. S igazabb ez többes számban is: a magyar társadalom, a nemzeti kultúra s annak legjobbjai számon tartanak bennünket – az ország határain kívül élőket. S hiszem, hogy ez a figyelem nemcsak gesztus, hanem értékeinket ügyelő gond is.

A mi emberi és szellemi értékeink a többség és a kisebbség együttélésének sajátos terepén születnek. Olyan emberi-szellemi közegben, amelynek ható tényezői: az állandó szembesülés, a két, illetve több kultúrából való feltöltődés lehetősége, az alkalmazkodás kényszere, a tolerancia, de ugyanúgy meghatározó

jelenségei: az állandó feszültség, a súrlódások, a sérelem- és konfliktushelyzetek sokasága.

A dráma, a komédia és a szomorújáték itt jelen van mindnyájunk életében.

Most A Magyar Művészetért Díj kitüntetettjei azonos mértékkel méretnek, s a méretéssel emberbokor lettünk – együvé tartozók. Mondhatnánk ezt véletlennek, a sors kezének, szerencsének, mindegyiknek és egyiknek sem. Egy pillanatra valahol hasonlítaniuk kellene egymásra a megválasztás és a kiválasztás mértéke szerint, gondolkodásunk pályái szerint, mert hisz’ mégiscsak egyféle rendezői elv mondta ki felettünk a megbecsülés s az elismerés szavát.

Szeretném elkerülni a hálálkodás látszatát! Inkább arra a nyomra szeretnék ráállni, amelyen A Magyar Művészetért Díjat alapítói és szervezői elindították – arra az erkölcsi nyomra!

Lekicsinyító, törpítő adományok és adományozások csömöréből született a szikár, férfias elhatározás: díjat alapítani – másféle vonalat húzni... Felemelő, ahogy A Magyar Művészetért Díj született: a Magyar Ifjúság szerkesztőségének munkatársai lemondtak járandóságaikról, takarékoskodtak, összebb húzták a nadrágszíjat, építve rokon szándékokat is. Az az érzésem, hogy ez a közösség s ez az ország, amikor mostani helyzetében ilyet tesz, hét krajcárját osztja meg.

Lekötelező s elkötelező tett ez.

Ez is a mai Magyarország.

Országos szavazatok alapján állították össze a díjakat odaítélő bizottságot. Népszavazás ez, kicsiben. Merőben más irányú mozdulat, a gondolat más irányú impulzusa, mint ahogy ezt az elmúlt esztendőben megszoktuk. A kinevezett tekintélyek helyett megválasztott ítélkezők! A forradalmak s a közösségek veszélypillanatainak reflexe ez. A választás, s kiválasztás útján történő szavazás, a bizalmat szavazás: igaz szövetségekhez vezérlő kalauz.

S ez nem zajlik vásári módon, nem a pillanathangulat hevében, nem belekiabálással történik, hanem fegyelmezetten. S az elismerést osztó bírák? Elfogadnám kezükből az elmarasztalást is: művésztudósok, közéleti férfiak, országos és európai rangon. Kezükben a gondolkodás, a teljesítmény, a magatartás tiszta munkakönyvével, mindegyikük mögött az igazságot keresés, az igazmondás küzdelme és életműve. Életük s munkájuk a magyar gondolkodás vitatereit teremtette

meg – alaprajzot, egy másféle élet alaprajzát. Úgy érzem, ítélkezésükkel az erkölcsöt kívánták régi rangjára emelni.

Tévedhettek is a bírák? Bizonynal, mentségük talán annyi, hogy az első felvonás izgalmában élnek és élünk.

Nézem a posztumusz díjazottak fényképarcát. Latinovits Zoltán, Szilágyi Domokos és a többiek. Igazságszolgáltatás, elégtétel – ezek a szavak jönnek a számra. Megdöbrentő, hogy a holtakhoz is el kell menni, s szellemarcuk előtt kell elmondani a megbecsülés szavait. S ezen a nyomon el kell menni sok élőhöz is, akik évtizedek óta – másféle gondolkodásuk miatt – sorra lekerültek a nagy listáról, s legfeljebb csak előjegyzésekben vagy lábjegyzetekben szerepelnek.

A Magyar Művészetért Díj létrejötté példa lehet: az átalakulás nagy örvényében vajúdó társadalom jelesei bontanak, de egy időben építenek is: emberi, művészi értékeket, erkölcsöt raknak az új építmény alapjaihoz.

Lehet ez üzenet határokon túlra is.

Ez a díj jelképes tűz, kár, hogy most e tűz köré nem heveredhet velünk együtt Sütő András és még sokan mások, akiknek szüksége van a parázs melegére, akik életük fadarabjait rakták és hordják e tűzre.

E pillanathoz az lenne méltó, ha Közép-Európa más tájain is felparázslanának a világító, melegítő jelzőtüzek.”

Ez az a söpredék, kommunista, átkozott Magyar Ifjúság, ahol én, a vörös barom dolgoztam. Egy napon merem említeni az Orbán Viktornak írt leveleket és a Magyar Ifjúság színvonalát a magyarság és a felelősség kérdéseiben: ugyanaz maradtam, mint voltam. Közben eltelt 20-22 év, még csak az sem változott, hogy mi érdekel szenvedélyesen. Tény, hogy a címzettek megváltoztak: Pozsgay és Németh Miklós helyett Orbán Viktor címére írtam néhány észrevételt. És Dobos László helyett Spirk József „ír és ítélkezik”.

Szemernyit sem tűnődtem azon, hogy vajon megrendelték-e tőlük, spirkektől és visszhangjaiktól az írásokat ellenem. Hát persze. Mert kit érdekelne egy ismeretlen kis

cég addig általuk soha nem idézett vezetője, annak kinevezése? Aki még csak majd – egyszer, ha ott tart – eljut leendő munkahelyére, a Zrínyibe is, amely a honvédség költségvetésének másfél ezrelékét teszi ki. Még csak szűkszavú MTI-közlemény történt, mire a bimm-bamm?! Az Index bizonyára nem sokat írt rólam annak előtte, számukra én nem voltam tényező, érdekes figura, a munkám nem számított semmit a szemükben. S én az Indexről személy szerint addig egyetlen szót sem hallottam. Megvolt minden okom, hogy ezt kölcsönösnek reméljem a békés jövőben is. Spirket és ezen könyv további számos gyászos szereplőjét soha életemben nem láttam... Senkit sem ismertem közülük.

Ekkor mondta valaki, aki átküldte a cikk webcímét, hogy az Index sötét bulvárlap a neten, persze óriási olvasó közönséggel, zavaros balliberális érdekkapcsolatokkal, s Spirk a szoclib „kitartottja.” Ha valami, akkor ez így együtt hányingert vált ki bennem, anélkül, hogy ismerném. Tudom ugyanis, tudtam akkor is, hova züllött a magyar média erkölce az utóbbi két és fél évtizedben. Azelőtt szabályozott szolga volt, végezte a dolgát legjobb tudása szerint, magamat sem tekintem kivételnek, a legjobb tudást is beleértve, mert akkor annak volt jelentősége. Az újságírók meghatározó része felelős szakember volt, küzdött valamiért. S most jött az iszaptenger, felkészületlen megmondó emberek, sötét kis gengszterek dugták ki a fejüket, hahó, ki fizet többet?!

Ismertem a magyar média ezen vonulatát. Az egész sajtót felelősnek tartottam azért, hogy ezt befogadta, hogy nem bírta kivetni magából, élt vele együtt. Ők, a sajtó. Elő-őrsének tekintette a szennyújságírást. Ezen mérte le, meddig mehet el jómaga, a „konzolidált újságírás”. Akkorra megjelent sok könyvem, amelyben érintettem ezt a torz fejleményt. Fél évtizede sok kézbe eljutott a „Summa” című könyvem, és már fél éve kapható volt az „Egy kun Budán és Pesten” című könyvem, amelyekben kritikus éllel elemeztem mindezt.

Az Index cikke meglepett. Mi közöm hozzájuk? S nekik hozzám? Ki áll a megrendelő pózában, s mit akar?

Megvontam a vállamat az Index balról villogása láttán. Nem tartottam derűsnek a dolgot, de semmiben sem befolyásolt. Hagytam a kloákában. Ilyent még nem, de sok hasonlót megéltem az 1989-1993 közötti időszakban, egy elmebeteg – Szemenyei Kiss Tamás néven – írt, ami kijött nyomorult természetéből, Kacsa, Pszt! és egyéb

szörnyeteg nyomtatott felületen láthattam viszont a rólam szóló állati végtermékeket. Megszoktam. Nincs a földön senki, aki fel tudna mutatni egyetlen reagálást is részemről. A mocsok mocsossá teszi a cipőd talpát. A vörös mocsok vörös mocsossá. S ha barna, ha fekete, ha jobbról jön, és ha balról, mocsok marad.

Az Index-cikk így végezte nálam. Legyen az ő joguk kreténnek lenni. Megfordult bennem, persze hogy előjött 2010 nyarán is, mint ahogyan 1990 nyarán is, hogy társadalmi felelősségem is van, s fel kellene venni ellene a harcot. Korábban erre semmi esz közöm nem volt, az írott újságtermékek beérték önmaguk szövegével, úgysem közöltek volna. 2010-ben más volt a helyzet, 6 éve volt saját honlapom. De azt vajon milyen alapon szennyezném be ezekkel, mikor az A Magyar Művészetért Díjrendszer, sok nagyszerű díj, díjazott nemes ügyét, jellegét szolgálta? Hogy kerülhetne oda az iszap?

Amikor néhány nap múlva először be kellett mennem a HM-be a többi új vezetővel együtt, a HM kapuja előtt még megálltam egy percre.

– Mit keresek én itt? Tényleg ezt akarom? Azt hiszem, hogy ezt én egyáltalán nem akarom – ez volt a belső hang. S aztán a másik válaszolt rá: – Adott szót vissza nem vonunk! – Nagyot sóhajtottam, s beléptem az épületbe. Az eligazítás megkezdődött. Nagyjából senki nem tudott semmit. Főleg azt nem tudták, hogy mikor látok munkához. Mert ekkor még csak papírom volt, munkám nem, munkahelyemnek a környékét sem láttam. S erre még várnom kellett néhány napot.

Kezdték áramolni az információk. A Zrínyi viszonylag nagy létszámú, elvben 60 fős cég, 1 000 000 000 forintot meghaladó működési költséggel, támogatással, hiszen nem nagyon van saját bevétele. 1 000 000 000 ?! Elszörnyedtem. A Magyar Művészetért elmúlt csaknem két és fél évtizedében ennek az egy ezreléke, egymillió forint is nagy pénznek számított, sok mindenre tudtuk fordítani. Ismertem nagyjából hasonló létszámú privát céget a szabadpiaci körülmények között, kb. hasonló összbevétellel, szintén a média világából. Ennyi emberrel, ekkora összeggel a piacon meghatározó cég volt. Multik megrendeléseit nyerte el versenyben, bankok, a legnagyobb hazai cégek reklámját formálta, minden tévében, sok óriásplakáton ott volt a keze nyoma. A hasonló nagyságú HM Zrínyi ténykedését sűrű ismeretlenség övezte. Ez vajon a Zrínyi Kiadó? Amely több mint fél évszázada a hazai könyvkiadás egyik fontos láncszeme volt? De mintha az is eltűnt volna. Mi ez a Zrínyi?

A HM új sajtófőnöke, a hetekkel korábban kinevezett Németh Miklós Attila, volt rádiós újságíró néhány nappal később tájékoztatott a Zrínyiről, amely az ő irányítása alá tartozott. Mivel Németh Miklós később megbukott, alkalmatlanná vált feladata ellátására, most utólag, a bukottakkal szembeni kötelező kímélet miatt nem részletezem munkásságának hiányosságait. Akkor persze másképpen adta tudtomra, „mi a helyzet”: megmutatta, hogy máris ő a hatalom. Mivel később bajba került, azt sem részletezem, hogy még mielőtt vele elindultam volna a Zrínyibe, hogy bemutasson, hogyan próbálta előírni, hogy kit váltok le, kit hozok helyette, ki az a mintegy tucatnyi ember, akit majd ő hoz, illetve azok, akiket az ő kiválasztott új emberei hoznak magukkal. Mert akik jönnek pl. főszerkesztőnek, azok nyilván hozzák a tördelőjüket, a fotósukat.

– Meg még mi a kínjukat nem?! – hördültem fel, először csak magamban, aztán neki is. Azokat gondolta általam elhelyeztetni, akiknek már megígérte, hogy jöhetnek, jönnek, semmi gond. Gyakorlatilag elrendezte a dolgot, mire leült velem.

Németh Miklós Attilával annyi konfliktusunk volt a következő fél évben, hogy nem látom helyesnek a teregetést, most is csak annyit: ott rögtön megtagadtam személyi kérései teljesítését, mondván, hogy nem fűnyírónak megyek oda, arra a célra mást kellett volna keresniük. Kéréseit nem volt egyszerű visszautasítani, mert a HM világos, szigorú parancs-hierarchiájában ő volt a Zrínyi főnöke, így az enyém is. Viszont meg kellett tagadnom kéréseit, mert még mielőtt beléptem volna, mielőtt bárkit is láttam volna dolgozni a Zrínyiben, máris acélseprű lehettem volna, ami viszont nem vagyok. Acél György utasítására sem voltam, pedig ő tényleg igazi keresztapa volt a hatalomgyakorlásban, s nem kis fogdmeget, betonozd be az alapba.

A sajtófőnöki „utasítások” egyébként le voltak bontva nevek: kit rúgok ki, ki jön helyette. S hogy nem is kell bajlódnom ezzel, már megbeszélte az újonnan jövőkkel. Pl. a Magyar Nemzetnél *Haraszi Gyulával* – e névvel később még találkozunk, sajnos, kellemetlen összefüggésben –, ezzel nekem semmi dolgom. Attilát ismertem régóta, világosan meg tudtam neki mondani, hogy összekever valakivel, abból, amire most kvázi utasít, ne számítson semmire... nincs tisztában egy cég és ügyvezetője felelősségi körével...

Így léptünk be együtt a katonai objektum területén elhelyezett Zrínyi konferenciatermébe, ahol feszült, csendes, visszafojtott légkör várt. Utólag kiderült, hogy

magában mindenki összezsugorolt, várta a kirúgását. Ezt még nem tudtam, de Attila közlései nyomán nagyjából éreztem. Melyik országban élek? Illetve Ők, az új hatalmasok melyikben? Kirúgni embereket, családokat, csak úgy játékból, merthogy „jöttem fiúk, szasztok!” S felvenni új kiválasztottakat, akiről semmit sem tudok, s amit igen, az nem túlságosan biztató. Erre kellettem volna?!

Nem része e könyvhöz fűződő szándékomnak a Zrínyi részemről megformált vezetését ismeretni, csak akkor utalok rá, ha a rágalmak miatt el kell mondanom a tényeket. Minden tény mögött dokumentum áll. Első találkozásom leendő kollégáimmal az én szemszögemből szerencsés volt. Nem döntöttem el előre, milyen lesz a viszonyom a céghez. Rábíztam az ösztönömre. Amikor 21 év után először beléptem egy olyan munkahelyre, amelyben emberek sorsát bízták rám, végre elöntött az a melegség, amire vártam az elmúlt napokban. Ez volt a jel számomra. Már a lépcsőn felfelé menet tudtam, hogy nagyon fogom szeretni ezt a munkát.

Németh Miklós Attila sajtófőnök – aki bemutatott az állománygyűlésen – nem lehetett ilyen boldog. Az első szavaim között az szerepelt, hogy mindenki maradhat a helyén, nem kirúgni jöttem. Fél évet szánok arra, hogy megnézzem, ki milyen munkát tud és/vagy akar kifejteni, és év végén újra beszélünk erről. Ők nem tudták e szavak előzményét, a sajtófőnök azonban kellett, hogy meghallja az üzenetemet: nincs kirúgás, nincsenek előre kiválasztott „új barátok”. Munka van, majd döntés, amit én hozok meg, ha már rám bízták.

Mondandóm másik lényeges eleme az volt, hogy ez állami cég, s ha valaki elherdálja az állam pénzét, az bajba kerül. „Más pénzét nem bántjuk. Az állam pénze mindenki másé. Azt végképp nem bántjuk! Az is visszaélés, ha lazán bánunk vele.” Még nem tudtam, nem tudhattam, hogy mindezt a korábbi HM-vezetés alatt ki- és felépített pénzmosodában mondom... Ahol repdestek ki előre meghatározott klientúra felé a százmilliók.

Még aznap munkához láttam. Nagyon szerettem, amibe belekezdtem, a legutolsó percig. Ebben az utolsó percben viszont már nem tehettem semmit: megfosztott tőle Hende Csaba honvédelmi miniszter. Vagy más szavakkal: megtörtént az, amit a Magyar Nemzet vezetői, az ő nagy uruk, s mások, szennylapok és szennyes emberek váltig hirdettek, nem is tagadták, s meg is tettek érte mindent: ki fognak nyírni, addig nem hagyják abba. Hende Csaba nem tett mást a folyamat végén, mint

kiszolgálta őket, mert magára nézve már hátrányosnak tekintette, ha kiáll mellettem. E könyvben bőven lesz módon bemutatni, mi történt abban az utolsó percben a miniszteri szobában 2011. szeptember 20-án.

A fő csapás jobbról I. – böffent a Magyar Nemzet

Isten bocsássa meg nekem, évekig minden reggel a Magyar Nemzet hű olvasója voltam 2002, a vereség, és 2005 között. S Isten elnézi, de addigra meguntam, alig vettem a kezembe, majd 2009-től konkrét, belőlük eredő, engem érintő diszkriminatív vezetői léptékű tett, mint ok miatt már soha. Ha ezen múlik, míg élek, meg nem tudtam volna, hogy 2010 nyarán beindult velem szemben a Magyar Nemzet, nem is akárhogyan, fetteivel, kiemelve, vezércikkben, láthatóan összehangolt véleményként, a főszerkesztő-helyettes Csermely Péter aláírásával. Gusztustalan, kemény cikk volt, ilyesmit akkor ír felelős lap és vezetője, ha előre lefedezik a dolgot: valaki előre kimondta, mi lesz a vége – Gubcsinak. Jóval magasabbról Csermelynél.

Nem mellékesen előtte való napon közöltem a HM új sajtófőnökével, Németh Miklós Attilával, hogy nem fogom csak úgy ukk-mukk-fukk kinevezni a Magyar Nemzet katonai újságíróját, Haraszi Gyulát a Zrínyi által kiadott Magyar Honvéd főszerkesztőjének. Bizonyára van ott eredeti főszerkesztő, s nem kezdem azzal, hogy kirúgom – nem is ismerem, még a nevét sem, nem hogy a munkáját. S nem fog Haraszi Gyula fotóst, tördelőt, stb. írd és mondd, akit jónak lát, odahozni.

Ez fájhatott a HM sajtó önfelkent urának. Korábban közös afganisztáni útjukon e posztot már megígérte Harasztinak. Uri-muri, „rokonok”, stb. S nemcsak a lap szerkesztőségében kellett volna leváltásokkal kezdenem, s szabad utat nyitnom nemtudomkiknek, hanem a videostúdió, az internetes szerkesztőség élén is. Tény: ez elmaradt. Egy hónappal később Németh M. A. („Néma”) behívott a HM-be, ekkor már Harasztival együtt várt, s újra közölte igényét Haraszi kinevezésére. Kértem Haraszi sokat reklámozott új koncepcióját a lapról, szerkesztői életrajzát. Ezeket soha nem kaptam meg.

Erre kondult meg Csermely Péter feje. Lapja az ország vezető lapja volt, a maga szemében a hatalom ő maga. Érdemes idézni „Ellenforradalom” c. cikkét, már csak

azért is, mert rólam, a cikk tárgyáról rögtön a Hitlerjugend jut 1 csermelynyi eszébe. Már csak korrajzként is idézhető, hiszen alig egy hónapja állt munkába a Fidesz-kormány, új időknek új szeleivel. Vajon milyen a sajtóhada? *Gyűl e vész?*

„A Hitlerjugend utolsó vezetője Arthur Axmann volt. A nürnbergi perben ráért hosszú börtönévek alatt volt ideje merengeni azokon a kockázatokon, amelyeket egy diktatúra ifjúsági szervezetének az irányítása hordoz magában. A magyarországi diktatúra működtetőinek nem adatott meg a többéves meditáció lehetősége, töprengeni sem volt idejük, mert villámgyorsan kellett felrohanniuk előbb a gazdasági élet, majd a politika csúcsaira. A sebességet az tette fontos tényezővé, hogy egymással versenyeztek. Azt a különös eseménysorozatot, amelyet találóbb szalonképes kifejezés híján manapság rendszerváltozásként emlegetünk, nemhogy elszámoltatás, de még beszámoltatás sem követte. Az ennek szükségességét felvető bátortalan hangokat elnyomta az akkor még csaknem kizárólagosan baloldali kézen lévő média, a keményen antikommunista választási jelmondatait pillanatok alatt sutba dobó SZDSZ, illetve, ha kellett, mert végül azért mégiscsak kellett, az akkori Alkotmánybíróság.

Eltelt húsz év.

És most nagy tekintélyű emberek elemzik értetlenül, hogy ez a hálátlan magyar társadalom ugyan miért élte, éli meg csalódásként ezt a bizonyos rendszerváltozást. Nos, például ezért.

Mert nem volt cezúra, nem volt katarzis. Egyes közviszonyok megváltoztak, de más körülmények bántóan ugyanazok maradtak.

Tudom, tudom: hahaha, tetszettek volna forradalmat csi...

De hiszen most csináltunk, nem?

Pár nappal ezelőtt Hende Csaba honvédelmi miniszter a tárcájához tartozó HM Zrínyi Kommunikációs Kft. ügyvezető igazgatójának nevezte ki Gubesi Lajost. Gubesi Lajos a KISZ KB tagja, az MSZMP KB osztályvezető-helyettese és a Magyar Ifjúságnak, a KISZ központi lapjának a főszerkesztője is volt. Most egy állami tulajdonú cég ügyvezető igazgatója. Hetekkel a „szavazófülkékben lezajlott forradalom” után.

Időközben esetleg kitört az ellenforradalom?

Nehéz ugyanis elképzelni, hogy a változást, vagy ha úgy jobban tetszik, forradalmat óhajtó emberek tömegei azért rohamozták meg élesre fent szavazócédulákkal az urnákat, hogy egyes prominens KISZ KB-tagok élete annyi hanyattatás után végre egyenesbe forduljon. Talán nem járok messze az igazságtól, ha azt mondom, hogy a szavazók ezt a kérdést éppen ellenkező eredménnyel kívánták elrendezni.

A polgári jobboldal mezejére sok irányból lehetett és lehet megérkezni. Ez akkor is tény marad, ha sokakat, köztük például engem is, nem tölt el örömmel a jelenség, hiszen a sok idevezető életút között akad néhány kifejezetten aggasztó is. Az egyes nevek hallatán fejüket csóválók azonban az elmúlt évek alatt kényszerűen megtanultak együtt élni azzal a baljós sejtéssel, hogy örömük előcsiklandozása talán már soha nem lesz nagypolitikai törekvések célja. Meg aztán voltak pozitív hozadékok is ennek a folyamatnak. Aki idejött, az vállalta, gyakorolta, és a tőle telhető legmagasabb színvonalon képviselte az itt talált értékeket, eszméket, és nem tegnapról. Ám legyen. Nem vagyok Árgus, nem figyelem száz szemmel a magyar közéletet, tehát tévedhetek, de nem emlékszem arra, hogy Gubesi Lajos nevével találkoztam volna az elmúlt évek politikai hánytorgásai során. Csak úgy jött, és kineveződött. Ha csak azt nem vesszük ide, hogy évekig meglehetősen gyakorisággal írt leveleket Orbán Viktornak, majd ezek egy részét kiadta könyv formájában is. Ez utóbbi momentum, mármint a levelek közzététele, egyébként jelzi, hogy Gubesi Lajos nyilvánvalóan nem normális, legalábbis a szó közhasználatú értelmében biztosan nem. (A csermely és a Duna esete lehet ez a gátlásos szorongás? - *a szerző*)

Húsz éve divat volt az MSZMP egészét és kapcsolt hálózatát vörös polipnak nevezni. Találó kifejezés volt, csakugyan. Most a polipot nagyon odavagdosta a parti kövekhez a történelem hullámverése, nem is maradt belőle sok, csak némi vörös nyálka. Ezt pedig le kellene lötykölni a kezünkről, nem kinevezni fontos állásokba. Persze csak akkor, ha tényleg forradalmat csináltunk. Egyéb esetben megfontolásra ajánlom, hogy volt a KISZ KB-nak egy tehetségesnek mondott, hadaró beszédű, tánccos léptű, izgága tagja is. Talán neki is jut még egy állami cég.”

Csermely Péter soha nem fogja megtudni, mennyien s kik hívtak fel azok közül, akik a munkámból ismertek. Azt azonban tudja, hogyan reagált Makovecz Imre, tudja ő

Kozma Imre és Petraskó Tamás A Magyar Művészetért központjában – magánházban – az Árpád és fiai szoboravató ünnepen

is, főszerkesztője is, hiszen együtt tagadták meg Makovecz Imre azonnali válaszának közlését. Makovecz Imre azon emberek közé tartozott, akik ekkor már közel 3 évtizede ismerték munkám és életem minden fontos, szakmai, közéleti, személyes mozzanatát. Íme, az ő levele, amelyet a demokrácia és igazság bajnoka, a felszentelt Magyar Nemzet NEM közölt:

„Liszkay Gábor főszerkesztő
Magyar Nemzet, Budapest
Tisztelt Főszerkesztő Úr!

Csermely Péter cikke Gubesi Lajos kinevezéséről az Ön számára nem kormányellenes cikk? Ha nem egy jobbik-szoci háttér manipuláció terméke, akkor nem alapvető tájékozatlanság és információhiány eredménye?

Tudják az Urak, hogy Orbán Viktor egyik legkeservesebb próbája, hogy a feladatok elvégzésére alkalmas személyeket találjon, mert a beavatott, megfelelő végzettséggel rendelkező réteg egy kontraszelekció eredménye?

Tudják az Urak, hogy a magyar nép drámája nem a politika dramaturgiája szerint működik? Tudják-e, hogy Orosz elvtárs, Sárospatak párttitkára szoros együttműkö-

désben élt Újszászi Kálmánnal, a református egyház főgondnokával, Sárospatak felélesztése érdekében, és együttműködésükkel épült Patakon minden? Sorolhatnám a hasonló eseteket!

Gubesi, amikor az elvtársak zöme – akik később multimilliárdosok lettek, a szovjet megszálló államot tekintette hazájának – ő KISZ-titkárként is magyar volt, és az árulók kiközösítették.

Tudni kell, hogy a politika alatt és fölött álló Magyarországnak tette kész, korrumpálhatatlan vezetőkre van szüksége. Egy Magyar Nemzet, melynek előfizetője vagyok, nem engedheti meg magának, hogy kormányellenes, hamis szemléletű cikket jelentessen meg. Csermely Pétert olvasom és becsülöm, de ezt a cikket nem bocsátom meg neki.”

Ezzel lezárult az ügy az én számomra. A HM ugyan nyomatékosan kérte, hogy reagáljak a cikkekre, de méltatlannak tartottam. A HM sajtófőnöke nem tágított, s azzal ráztam le, hogy reagálásképpen elküldtem a Magyar Nemzetnek az életrajzomat, ami egyébként évek óta fent van a neten. Elküldtem, tudták, tettek rá, ezért a maradandóság kedvéért – mint Imre cikkét – rögzítem ezt is a könyv végén (hozzáfűzve, hogy végül Németh Miklós Attila írt a „védelmemben” valamit, le is közölték, de mind az írás minősége, mind a közlés „tálalása” többet ártott, mint használt). Tettek rám, tettem rájuk, kvittek voltunk, azzal a különbséggel, hogy én soha nem ragadnék tollat annak megírására, hogy milyen élményt jelent nekem Csermely Péter, ha meglátom a Hír Tv-n.

Szerencsére nem látom, életemben csak kétszer, véletlenül láttam vidéken egy szállodában, nincs kábeltévénk, nekünk nem „jár” a Hír Tv. Amit látok róla, az vigasztalanná tesz, de ez magánügy. Még egyszer mondom: SOHA nem aljasodnék odáig, hogy írjak róla országos, hivatalos fórumon. Az ő dolga, hogy milyen, s azoké, akik helyzetbe hozzák. Ja, az életrajzom, gondolom, az övé is hasonlít ehhez a teljesítmények szemszögéből, súlyát tekintve... valami mégiscsak predesztinálta arra, hogy aljas lehessen. Engedelmmükkel csak az elejét és a végét itt, terjedelmi okok miatt a teljes életrajz e könyv végén található, együtt az Országos Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtárában található könyveim webcímjegyzékével:

„Gubesi Lajos PhD

Szül: 1948. június 7. Kiskunfélegyháza

közgazdász, címzetes egyetemi docens, a közgazdaságtudományok kandidátusa, újságíró, író, költő

.....

33 könyv szerzője, a 70-80-as években közgazdasági témákban (egy pénzügyi könyv németül is, a gazdasági reformokról angolul is), a 90-es évek közepétől a magyar *kultúrával* összefüggő művészettörténeti albumok, és saját *lírai* és *prózai* írásait tartalmazó szépirodalmi albumok szerzője. Sok száz cikk, egyetemi, akadémiai, intézeti tanulmány szerzője a napi, heti- és havi lapokban.

Nős. Első házasságából 2 felnőtt, Anikó (1971) és Lajos Levente (1974) apja, a jelenlegi házasságából született: Előd (2002), Botond (2004), Emese (2006), Etele (2008), Lelle (2009), továbbá Gubesi Annát és Gubesi Pétert gyámjukként nevelte fel. (Lél fiam 2011-ben született, őt akkor még nem sorolhattam fel - *a szerző*)
www.amm-gubesi.hu”

Bennem az ügy ad acta került, ki sem nyílt akkor, legyintettem rájuk, hallgattam a baráti tanácsra, miszerint rázzam le őket, mint kutya a bolhát. Bár azt nem fogom elfelejteni, hogy ez a kvalitásaiban csekély méretű ember, az a bizonyos kis Csermely „nem normálisnak” aposztrofált. Nem sokkal később széles baráti körnek küldtem el az alább záró kört:

„Kedves Barátaim!

Jelekből tudom, hogy az elmúlt két hétben sokat írtak rólam.

Sok embert ismerek autentikusnak az életem megítélésében, mert életem egészét sokan kísérték figyelemmel. Csak az ő véleményük érdekel, mert viszonyunk munkában, tetteikben alakult ki. Közöttük felnőtt gyermekeim mellett Makovecz Imre a leghitelesebb számomra, és Kő Pál, Györfi Sándor, Kobzos Kiss Tamás, Kubik Anna... a sor végtelen. Makovecz Imre reagált a Magyar Nemzet cikkére. A lap nem közölte, a Népszava szóba hozta. Levelét elküldte Hende Csabának is, a hm.gov.hu. feltette, onnan idéztem, máshol nem jelent meg. Ezzel az ügy részemről lezárult. Azok, akik

firkáltak rólam, soha nem vették a fáradságot, hogy megismerjék a munkámat. Van köztük elmebajos is, aki 20-21 éve firkálja ugyanazt (Szemenyei Kiss Tamás néven – *a szerző* utólagos megj., hozzáfűzve: elég régóta írogat, öklendezget ő ahhoz, hogy bármilyen kis senki is, egyszer megírom, hogy miért is rúgtuk ki őt a Magyar Ifjúságtól 1987 végén úgy, hogy a lába a szó szoros értelmében nem érte a földet, legalábbis egy töredék másodpercig, míg repült.)

A szenny a partról gyakran visszakerül oda, ahonnan ki akart jönni a hullámok hátán – ezért egyre piszkosabbak a tengerek, az óceánok is.

Barátsággal 2010. júl. 19.”

Makovecz Imre levelét végül tehát a hm.gov.hu című honvédségi honlap közölte. Vajon eszébe jutott-e valaha Csermely Péternek, a lap vezetőinek a kifejezhetetlen különbség köztük és Makovecz Imre között? Nem éreztek-e tériszonyt?

Iszonyt most magam érzek irántuk, s maradjunk konkrétan Csermelynél, Spirknél, nekik parancsoló uraiknál. Ha ugyanis... s most egy hosszabb, de kevésbé fárasztó tényérvelés következik. Ha:

- ha Csermelynek, a főszerkesztő-helyettesnek nem az index Spirkje lenne az autentikus információforrása;
- ha az index Spirkje legalább Csermelyre gondolva tudna folyamatosan olvasni és elolvasni valamit;
- ha Csermely kevésbé bízna magát Spirkre, aki nem gondolt rá kellőképpen...

... akkor bizony még egy sorral tovább olvashattak volna leveleimben – csak egyetlen sorral, kiverte a szemüket, ha olvasták! –, s nem álltak volna le az Ópusztaszernél 2009. aug. 8-án írt cölöpöknél, a „*Majdországhban*” című írásnál. S mert annak tartalmát nem értették, bőszt kíváncsisággal tovább olvashatták volna a következő, Orbán Viktornak írt levelemet is „*A válság mélyén*”, melyet 2009. szeptember 1-jén írtam, az USA-ból való hazaérkezésem másnapján. Ezt azért említem most nekik, mert ma is vállalnám, ma, két és fél évvel később sem írnám másként, és persze nagyon összefügg azzal a rühes cölöpveréssel, ami ugye hozzám fűződik. Meg azzal a veréssel, amit magamban rájuk kiosztanék – ha most rögtön nem menténem fel magamban őket. Felmentem. Mert igaz, hogy nem olvasták. De ha olvas-

Etele király avatott szobra. Jellemző módon a hun barbár mögött háttérbe szorítva szomorkodnak nagy magyar hősök, Zrínyi Ilona, a kis Rákóczi, Szent István

ták volna, egyetlen szót sem értettek volna belőle. Akkor meg minek fáradni? Lényeg, hogy – ezt ma is így látom – az, akinek írtam, értette. Íme, egy moeskos, tolakodó levél, mint Orbánra dobott bomba, amelyet fegyvernek látszó két könyvbe is elrejtettem, úgymint 2010-ben az „*Egy kun Budán és Pesten*”, valamint 2011-ben a „*Korom Magyarország fölött*” címűben. Mindkettőt rárobbantottam a teljes magyar közvéleményre, mert könyvtestbeli megjelenésük pillanatában olvashatók voltak a Magyar Elektronikus Könyvtárban is, ami – lévén, hogy gazdája az Országos Széchényi Könyvtár – hitelesebb szellemi helynek tűnik, mint Spirk és Csermely homokozója, ahol láthatóan oly könnyű volt nekik szellemi homokossá válni:

„2009. szeptember 1. – A válság mélyén

A nyáron módom volt több időt szentelni, személyesen is tanulmányozni a globális válságot, a kiutak keresését külföldön, s persze egybevetni ezt hazai lehetőségeinkkel, teendőinkkel. Ezekből a megfigyelésekből és elemzésekből szeretnék átadni néhányat e levélben.

1. A világban, az USA-ban:

Bár a nyugati féltekén 2009 augusztusa óta sokan hangoztatják, hogy a válság mélyén túl vagyunk, s a fellendülés első jelei láthatók, nincs okunk osztani az örömet. Ami történik, az még csak a felszín, s elsősorban a pénzügyi szférákat érinti, főleg a részvénytőkepiacokat.

Ezen nincs mit csodálkozni, itt volt a legnagyobb a zuhanás és a pánik, erős az önkompensációs igény, s persze készen áll a spekuláció.

Nagy tőkét várnak tőzsdei befektetésekre a világban, átrendeződés folyik, a leg-erősebb pénzügyi csoportok ebben a szélsőséges le-föl és kilengésben a manőverek révén likvid tőkéjüket átváltják a most olcsón megszerezhető reáltőkébe, reálvagyonba.

A reálszférában, a termelésben és foglalkoztatásban távolról sincs rózsás helyzet. Megítélésem szerint 2010 vége előtt nem gyűlnek egybe azok az erők és folyamatok, amelyek a termelés és a foglalkoztatás terén tényleges fellendülést hoznak. A 2007-es szintre pedig csak 2012-től jutnak el, vagyis a valóságos fellendülés még 2-3 évig elhúzódik, addig bátortalan lesz, megtorpanások kísérik.

A most üdvrivalgással fogadott nyári „recovery”-nek, vagyis a mélyponton történt túljutás illúzióját súlyos félreértések terhelik, melyeket nem vesznek figyelembe:

- a mostani lendület egy soha nem látott nyugati összehangolt költségvetési (fiskális) és központ banki (monetáris) erőbevetésnek a következménye. Ennek ereje átmeneti, nagyrészt kifogy az év végére, és a jövő évben hasonló erővel nem ismétелhető meg, stimulátori hatása tehát lecsökken.
- jó okom van azt hinni, hogy kiderül majd, mégpedig fájdalmasan: az újonnan formálódó világ nem ugyanaz lesz, mint amit elhagy, sok más mellett azért sem, mert a fellendülés igen magas munkanélküliség mellett megy majd végbe („jobless recovery”), a gazdasági növekedés nem teremт bő munkaerő-piaci kínálatot. Ennek morális hatása mellett az a hátránya a fellendülést szolgálni kívánó költségvetésre nézve, hogy sokkal kisebb lesz a befizetett járulék, és sokkal nagyobb a szociális támogatás: azaz nő a költségvetés hiánya, amit az idei támogatási hullámok amúgy is nagyon megterheltek. A pangás elhúzódik.
- ezek a költségvetési stimulusok csak igen kicsit érintették a háztartások fogyasztását és a kisvállalkozások életképességét, márpedig a reálfogyasztásnak ők az alapelemei. Így a tavalyi év vége óta kieső fogyasztásuk és beruházásuk – annak alacsony színvonala – a következő években sem ad alapvető lendületet a gazdasági növekedésnek.

Természetesen nagyszerű elemei is vannak a nyugati válságkezelésnek, ezek nélkül ma a világ nagy bajban volna. Mindenekelőtt magát a rendkívül radikálisan bevetett fiskális eszköztárat emelem ki: a költségvetés óriási terheket vállalt annak érdekében, hogy a mélyponton viszonylag gyorsan stabilizálni tudjon. És ami újdonság: a fiskálissal azonos irányban és ütemben lépett a monetáris politika is: olcsóvá tette a pénzt, hogy ismét hozzáférhessen a vállalkozók világa. A drámát így el tudták kerülni, a világ gazdaságának reálelemei nem roppantak össze, nem alakult ki mindenkire áttérjedő kumuláció a termelési és kereskedelmi folyamatokban. És az is bebizonyosodott, hogy a válság elleni küzdelemben a lakásépítés, a lakáspiac fellendülése a gazdasági mozgás fő indikátora. Az első lépés, az első eredmény, amelyre lehet építeni tömegesen.

2. Itthon:

Természetesen nem akarhatok receptet adni, inkább csak a fentiek összefüggésében néhány javaslat.

1. 2009 végére ki fog derülni, hogy miközben a nyugati világ magára talál, nálunk a Gyúresány-Bajnai-kormány kómába taszította a gazdaságot. A komák kormánya a kómába kergetett hajó kormányánál: ez lesz a karácsonyunk.

Ezt azért kell tudnunk, mert nincs és nem lehet semmi okunk 2010-re jó irányú változást ígérni. 2010 nemcsak a választás éve, hanem a hazai nyomorult állapot fennmaradásának éve is. Az új kormány sem ígérhet mást, hiba, ha ezt teszi 2010-re. De nem is kell ezt tennie. 2010-ért minden felelősség a mostani kormányzást terheli. Ezt így kell felfogni. Csak 2011-re szabad érezhető változást kilátásba helyezni.

Jelezzük 2010-re, hogy alacsony lesz a GDP növekedése – ehhez a lezüllötten alacsony színvonalhoz képest is!, nemhogy a kiinduló 2007. évhez képest –, hogy a foglalkoztatásban nem érhető el érdemi javulás. A költségvetés bevétele kicsi lesz, érdemes eleve kicsire tervezni, s nagy hiánnyal számolni, a megfojtott gazdaság nem termel jövedelmet, járulékot, viszont a kifosztott társadalom nagyobb igényt tart a szociális hálóra. Ha ezt az egész folyamatot 2010-et illetően realistán kezeljük, akkor 2011-re tényleges javulás programozható. De ne előbb!

2. Radikálisan szakítani kell azzal a bűnös 2 évtizeddel, amely a multikat és a velük együttműködőket, valamint a hatalmas EU-források és más hazai erőforrások megcsapolóit részesíti előnyben. NEM! Egészséges gazdaságban a jövedelemtermelés 70%-át a kis- és közepes vállalkozások (kkv-k) adják, az új munkahelyek 80%-át! a kkv-k teremтik meg. Gazdasági növekedés nem képzelhető el nélkülük. Nálunk ők a mostohaagyerek, az állam pedig a gonosz mostoha.

Hiába van bármilyen költségvetési stimulus – költekezés a válság ellensúlyozására –, ha az nem tud termelést és foglalkoztatást növelni, ha az nem érinti a kkv-kat, hanem helyettük a multikra és a fogyasztás ösztönzésére figyel ijedtében, ez esetben a fiskális hatás semleges marad. A válság leküzdésének speciális időszakában ugyanis a költségvetés – a stimulus – feladata nem fogyasztási, hanem termelési kérdés.

3. A Magyar Nemzeti Bank ne kezdhesen túl korán harcot az új kormánnyal szemben a költségvetési deficit méretét illetően. Mi most nem abban a helyzetben

leszünk, ahol a deficit a fő baj, hanem abban, ahol a lassú halál a fő baj. És az MNB ne túl későn adjon monetáris lazítást (kamatesökkentést), mert a hazai kkv-k fagyhalála szintén nagy baj. Fiskálisan és monetárisan egybehangoltan és egy irányban kell ösztönözni a magyar gazdaságot: az élet felé.

4. Nyugaton szerzett tapasztalatomat hívom segítségül egy merész kijelentés alátámasztására. Ott is az látszik, ami itt. NE fogjon senki könnyelműen a húrok pengetéséhez, HA egészségügyi reformról akar beszélni. Még világosabban: ne beszéljünk egészségügyi reformról. Biztos bukás mindenütt, most éppen Obama halhatatlan népszerűsége bukott 60%-ról 49%-ra 5 nap alatt ugyanezen okból. Az „egészségügyi” reformhoz tényleg mindenki ért, még az is, aki a focihoz nem. Mindenkinek van saját tapasztalata, panasza, tömérdek sok, a kés itt tényleg húsba vág. S mindenki a sajátjában hisz, mert abban él (vagy hal). HELYETTE inkább szisztematikusan működő, átlátható és biztos nemzeti alapokon működtetett egészségügyre van szükség – annyira, amennyit az ország termelő képessége megenged. Az ilyen egészségügy nem ripacskodik minden nap a reformok léha szócsépelésével, hanem csendben gyógyítja az ország lakosságát, évtizedeken át működő megbízható alapokkal. Ne ígérjünk reformot, mert hogy ne beszéljünk róla – gyógyítsunk, előzzük meg a bajt.

3. Konkrétan is:

1. Van néhány terület, ahol azonnal, még a jelenlegi fojtott kiadási potenciál mellett is lehet, kell lépni, tudva, hogy most első lépésben csak erre futja.
 - Azonnal ki kell menteni a bajból azokat, akiknek veszik a lakásuk, s tehetnének érte, hogy – támogatással – elkerüljék e csődöt, a bajt, ahonnan nincs vissza.
 - Az árva és félárva körülmények között élő családok támogatása, a gyerekek kimentése e pusztulásból.
 - Az 1-3 főt foglalkoztató kis családi vállalkozások működő pénzügyi alapjainak megszilárdítása, bővítése.
2. A bankok számára általános kompenzációs adó bevezetése. Nem „szolidaritási”, abból nem kérünk, nem is adnának. Hanem olyan, amelyet nem tudnak kikerülni, nem áthárítható, és szigorú bankellenőrzéssel megfogható. Kompenzáció

azért a több mint egy évtizeden keresztül kiszippantott nyereségtömegért, extra-profitért, amelyet monopolista módon, a kormányok hallgatólagos tudtával vontak ki a gazdaságból, a lakosságból, 30-40%-os profittal és repatriálással az anyaországukba.

3. A szociálliberális kormány idézte elő azt a disszonáns, páratlan méretű nyomorhelyzetet, hogy a lakás- és más hitelek óriási tömegét nem a saját jövedelmét kifejező valutában, nem forintban, hanem devizában vették fel az emberek. Ha maradt volna a Fidesz-kormány által megteremtett lakástámogatás, nem tartottak volna itt. Most egy új kormány feladata legyen, hogy teljes eszköztárával érje el a forint-alapú hitelezés primátusát az euró bevezetéséig terjedő időszakban.

4. Az év végén elindul a tényleges kampány. Tisztelettel kérem – s tudom, talán fölöslegesen is –, hogy ne vedd fel majd a szoclib kesztyűt, méreggel van átítatva: azaz semmi esetre se folytass velük negatív kampányt, akkor se, ha durvaságuk vérig sért majd sokakat. A legjobb ellenszer a természetes elegancia. Majd a törvénykezés megtalálja a módját az elszámoltatásra.

És két nagyon is konkrét javaslat:

- Az új kormánynak azzal is ki lehetne fejezni törődését az emberekkel, hogy milliós példányszámban megjelentet egy szép kis könyvet mindannyiunk egészségéről, az elérhetőről. Olyat, amely – az önkormányzatok törődő figyelmességével, az ő kezükből eljuttatandó – érthetőn tartalmazza az egészséges élet ismérveit, az alapellátást, a jogokat, a gyógyuláshoz vezető életutat és infrastruktúrát.
- Létre kellene hozni – komoly, nagy pénzügyi alappal – a mindenkitől független, az állam mellé épített alapként az „Új Nemzedékek Befektetési (Beruházási) Alapját”. Ezer érvem szólna mellette. Az USA-ban működik hasonló néven „Generation Investment Fond Companies”, Al Gore részvételével hozták létre 2004-ben.

S ha még tovább olvastak volna, rögtön utána láthattak volna két hosszú levelet, melyekben társadalmi problémákat osztottam meg a Fidesz ellenzékben küzdő elnökével, gondokat, amelyekkel szembe fognak kerülni, s amelyek kapcsán őszintének kell lenniük a társadalommal, ha majd – korábban sokszor megírt, sürgető reményeim szerint – 2010-ben 2/3-os többséggel megnyerik a választásokat. Megnyerjük – így fogalmaztam, említett hülyék utólagos jóváhagyása nélkül.

Szegény Makovecz Imre fejéből egyébként soha nem tudtam kivenni, hogy nem KISZ KB-titkár voltam, hanem csak a Magyar Ifjúság főszerkesztője, s mint ilyen, KB- és egyéb testületi tag. De tudta személyesen, milyen küzdelmet vívtam azokkal a KISZ KB-titkárokkal, akik „alá” a lap tartozott. Pl. Gönci János nem akármekkora kaliberű KISZ KB-titkár volt, ha később a szocialista kormányok őt bízták meg a MAHART eltüntetésével, majd érdemei alapján azzal is, hogy mint a Malév új elnöke, átjuttassa a kamu orosz cég kezére (s kikére még?) a Malévot. Azóta tudjuk, hogy százmilliárdos léptékű, csak Gyurcsány-mércékkel mérhető kárt okozott. S tényleg nem volt kispályás: 1988 végén, 1989 elején úgy próbált az általa vezetett agitációs és propagandaosztályra új vezetőt keresni, hogy csak egyetlen komoly feltételt támasztott: segítsen neki Gubcsit leváltani a Magyar Ifjúság éléről (s tudtuk a lapnál: őt magát pedig oda helyezni). Aki nem hiszi, járjon utána...

A Jobbik is megszólal

A Jobbiknak legalább oka volt. Korábban, az Orbán Viktornak írt és nyilvánosságra hozott levelemben erősen bíráltam a Jobbik zsidó- és cigányellenességét, azt is hozzáfűztem, hogy a magyar társadalmi összkép hosszabb idő távlatában nem enged meg több mint 10-12 % szavazatot, mandátumot az ilyen szélsőségnek. Ma is tartom.

2010 szeptemberében az Országgyűlés vitájában Novák Előd parlamenti képviselő szájára vett. Ha nem haragszik, a nevét sem hallottam korábban, csak mikor lázasan felhívtak barátaim, hogy ez a bizonyos NE engem szid a Parlamentben. Valamilyen hozzászólásában bírálta Hende Csabát, hogy bár elzavart egy csomó gazembert a HM környékéről, helyettük egy sokkal nagyobb gazembert helyezett oda a Zrínyi

Kft. élére. Ez volnék én, név szerint aposztrofálva. Hende Csaba érdemi választ adott neki ott a Parlamentben, mondván, hogy ezt a beszélgetést majd a bíróságon velem folytatja NE.

Erre megvolt minden kényszer. Maga Hende Csaba hívott fel, és először ajánlotta, majd tanácsolta, végül – baráti hangnemben – kvázi utasításba adta, hogy büntetőjogi pert indítsak NE ellen. „Parancsára” azért lett szükség, mert amíg a kérsnél, baráti tanácsnál tartottunk, szelíd szóval megtagadtam. Azt mondtam a miniszternek, hogy ha én az elmúlt több mint két évtizedben minden olyan jelentéktelen, általam ismeretlen figurával szemben pert indítottam volna, mint most NE, akkor azzal tölthettem volna az életemet, s Hende Csaba közéről és jól tudta, hogy nem ezzel töltöttem. Erős érveket használt, hogy ezt nem hagyhatjuk magunkon, s hogy ő is bejelentette a parlamentben. Nem tágítottam, és végül tényleg ellenálltam, kijelentve, hogy nem vagyok rá hajlandó, én nem fogom magamhoz felemelni NE-t, ráadásul nem tett egyebet, mint véleményt alkotott, legyen ez az ő szintje. Jóleső érzés fogott el, amikor leráztam magamról az ügyet s annak alkotóját. Múltak a napok, s a miniszter becsületére legyen mondván – mint oly sok más alkalommal is a jövőben –, felhívott, s azt mondta, igazam volt, ne foglalkozzunk ilyen emberek ilyen méretével.

Persze, zúgott a szennynek árja a médiában, hogy a Gubcsi...

Unalmas Ősz – zaklatások közben a zsebünkben néhány százmillió forint.

(A „zsebünkben” nem azt jelenti, hogy a Gubcsi-család zsebében, bár a hülyék szerint ott kellett volna lennie, hiszen ezen idioták állították: családi céggé tettem a Zrínyit – később még megérti az olvasó, miért kell ez a gyors distinkció.)

A fő csapás balra – csapokat elzárni!

Valójában arról szeretnék írni leginkább és bőségesen, amit itt most csak érintek. Ha alapos lennék, ezt kellene inkább mindent feltárában kifejeztem, részleteiben,

mert ez legalább szolgálhatna másoknak is tanulsággal: azt tehát, hogyan, mitől lett gyorsan nagyon sikeres cég a Zrínyi Kft. Az elismerés vagy legalább a megtűrő hallgatás helyett azonban megsemmisítő erők zúdultak felém, s mivel nem magán-emberi minőségemben ért a támadás, hanem ügyvezetőként, *felénk* irányult mindez. Az okok sokasága között meg kell keresem, hogy lehetett-e pénzügyi összefüggés a velem szembeni támadások mögött. Zsigeri, hatalmaskodó, elmebeteg volt a támadók főhada, erre már utaltam. Talán annyi elegendő is lett volna az egészhez, hiszen ha zsigeri és elmebeteg...? De *húsába vágtam-e valakiknek pénzügyileg, mégpedig nagyon?*

Igen, de nagyon, nagyon. Amikor a fenti alcímben arról írok, hogy „a zsebünkben néhány százmillió forint”, természetesen új, fontos közegemre, a Zrínyi Kft.-re gondolok, ott történt gyors gyarapodás. Amikor beléptem 2010 júliusában, három nap alatt tisztában voltam az alapképlettel: a Zrínyi azért volt ilyen „csöndes, ismeretlen kis cég”, mert a lopáshoz, a pénzmosáshoz kellett a csönd. A Zrínyi Nonprofit Közszolgáltató Kft. a korábbi honvédelmi miniszteri kabinet által irányított rablótanya volt. Mármint a kft. vezetése. A munkatársaknak fogalmuk sem volt az egészből, nem is akarták, hogy legyen, éldegéltek békében, alkotásmentes csöndben, míg vezetőik s azok megbízói a HM-ből kilopták a szemüket. A munkatársak úgy voltak ezzel, hogy az nem az ő szemük, az mások szemete, takarítsa el, aki akarja s meri.

Ez várt rám. A sajtóból azóta elriasztó példa **Fapál László** neve, a HM-mel kapcsolatos visszaélések leggyakoribb figurája ő, a volt HM-államtitkár. Néhány nap ottlét után tudtam, hogy mindennek ő az értelmi szerzője és közvetlen irányítója, természetesen a miniszteri kabinet javára és jóváhagyásával. Fapál László – az érkezésem előtti hónapokig, tehát a kormányváltásig – éveken keresztül volt a Zrínyi Kft. fő jogásza, ügyvédje, minden disznóság rafinált esze. (Később hozzáértő, a könyvelést ismerő barátaim azt mondták, hogy nem volt ebben semmi rafinált ész: hihetetlen, szemtelenül primitív volt, ahogyan mosták ki a pénzt éveken keresztül, még a látszatra sem kellett ügyelniük, olyan simán ment mindez, nyilván a felső vezetés tudtával.)

S hogy kapcsolódott-e mindez a HM miniszteri kabinetjén keresztül az MSZP-hez, a Gyuresány által vezényelt korszak rabló hadjáratához? Fapál neve mellett újabb kétes név bukkant elő már a második napomon. Addig ugyan tudtam, hogy egy

bizonyos **Wieszt János** MSZP-s önkormányzati képviselő, akit filmre vettek, miközben átvett több mint kétmillió forint kenőpénzt, nos, hogy ő az MSZP kis Hagyója volt. Ugyanúgy dolgozott pártjának, mint a nagy. S mikor talán már saját zsebre többet dolgoztak, mint a pártéba, kis és nagy Hagyó bajba került. Ez a mi Wieszt Jánosunk azonban nemcsak itt meg ott volt MSZP-s képviselő, hanem bizony az én később megszeretett Zrínyi Kft.-mnek is ő volt a gazdasági-műszaki igazgató-helyettese. Szobája szemközt a nagy Fapáléval. Micsoda team! (Team? Ez a Zrínyi és ez a HM öntötte a pénzt „Dream Team” néven a Palik László és társai „cég” „autóversenyző” hobbijába. S kibe még, bohócok?!) S persze, ne feledkezzünk meg **Orgovány Istvánról**, ügyvezető elődömről, s az ő elődjéről, **Csapó Tamásról**. A nagy bajok 2005 körül indultak, egyben fémjelezték méretükkel és jellegükkel, hogy gyuresányi szintre lépett a párt, a kormány, s az ország őket kedvelő része. Egy ilyen katonai jellegű cégnél – főleg Orgovány esetében, aki korábban ezredes vagy ilyesmi volt – az első számú vezető teljhatalommal rendelkezik. Csak rajta keresztül, csak vele, csak általa intézhető minden. Majd egyszer előkerül az ő neve is. Bújik még, rejtőzik az orgonavirág rügye, de kivirágzik, egészen biztosan, s felszínre kerül az ingovány, a mocsár, melyet Orgovány úr akkora szisztematikussággal mélyített.

Jelenlétem 7. napján nagyjából tudtam mindent. Kimeredt szemmel néztem magam elé. Eddig csak hallottam az MSZP-SZDSZ bandák garázdálkodásáról, s láttam, amit láttam, de nem tárult a szemem elé semmi konkrétan. Már a második napon elém került egy közbeszerzés, alá kellett írnom, mert különben törvényt sértek, lejárt a határidő. Hihetetlen számok voltak benne, honlapok kezeléséért kb. harminc millió forint meg az apró, az is 3-5 millió. Volt saját honlapom, kicsi, szerény, és belekerült évente vagy ötezer forintba. Elém téve viszont egy, az előző vezetés ingoványos orgonája által végrehajtott közbeszerzés – kiszervezés, kieselés, osztzkodás, a vak is látta –, amelynek összege évente kb. 6000-szer annyiba kerül, mint az én honlapom. Mi a teljesítmény, amelyért ennyit fizetünk?! Az egész honvédséget, a NATO-t és annak teljes kommunikációját mi látjuk el szőröstül-bőröstül? Annyit mindenesetre elértem, hogy órákkal az aláírás előtt megüzentem a „partnerünknek”, hogy ezt így nem írom alá, hiába a közbeszerzés parancsa. Mire felért vidékről, már 6-8 millióval kisebb volt a szerződés összege, amelyet imígyen változtattunk meg „közös megegyezéssel” percek alatt – de még így is óriási. S csak

napokkal később vettem észre, hogy az előző vezetés „internetes szolgáltatások”, azaz a honlapok kezelése címen összesen kb. 60 000 000 forintot irányzott elő.

Nem cifrázom ezt a vonalat: két hónap múlva megszüntettük az egyébként 2 évre szóló honlapkezelő közbeszerzést, saját erőből átállítottuk a rendszert. 300 ezer forintot fizettünk egyedi megbízással két külső technikusként, s az összesen közel 35 milliós szerződés és kifizetés helyett nem egészen egy millió forintért működtetjük azóta is a rendszert. Mindegy is, hogy kivel, mert bárki más is csak ennyit kérhetett volna. Ezt azért kell még most is hozzáfűznöm, mert az ügyet akadályozó HM sajtófőnök “Néma” nem szégyellte azt a vádat sugallni, hogy az én személyes érdekköröm kapja a megrendelést; majd jelentős HM-fórumokon tényként közölte, hogy én „19 milliót költöttem az új rendszerre, hol itt a megtakarítás?” Majd azzal támadott, hogy a mi rendszerünk kiszolgáltatja a HM-et bizonytalan irányban. Blöff-Palkó, mint új HM sajtóséf. Kinek az érdekét szolgálta, ha minden áron és minden érveléssel meg akarta velem tartatni a régi szerződést? Ami az igazság volt: 35 millió helyett 1 millióért vállalta „az ismerősöm”, akit életemben akkor láttam először, mikor kialakultam vele az 1 millió alatti éves árat – sok ilyen ismerősöm volt, ez tény. S hiába törtem a fejemet, hogyan köthetett az előző vezetés ekkora összegre közbeszerzést, s hogy milyen zsebekbe tűntek el a súlyos milliók a mosógépben. Tehát 2-3 napja voltam ott, s rothadt szag áradt felém minden szerződésből.

Vérzett a szívem. Főleg, mert az első órában világosan – és akkor még csak úgy vaktában – éppen azt mondtam a munkatársaknak, hogy nem fogom eltérni a közpénz pazarlását, az ilyen pazarlás önmagában is lopás. Itt nem lopást, hanem rablást láttam, fosztogatást! Kivel kezdjem a felelősségre vonást?! A volt ügyvezető...? Hihetetlen. Leváltása után még négy hónapig fizettük a nagyon magas bérét, sok millió forintot, miközben arra kellett köteleznünk, hogy ne jöjjön be. A volt ügyvezető...? A második napon kiderült, hogy kikkel is álltunk szemben:

- a volt ügyvezető, magas rangú tiszt korábban, 2010 júniusában, tehát már az Orbán-kormány, az új honvédelmi miniszter személyének ismerete után
- korkedvezményel nyugdíjba ment. YES.
- majd másnap visszalépett a céghez. YES.
- mint új ügyvezető. YES.
- s szerződtek vele, havi 724 000 forintos fizetésért. YES.

- annak utána, hogy előtte, valamikor májusban felvett 4-5 000 000 forint jutalmat vagy prémiumot, nem tudom pontosan, az én időmben ilyen fogalmak már nem léteztek. Megérdemelhetette, még sok más olyan szerződést kötött, mint a fenti a honlapoké. YES.
- és aláírtak vele – aláíratott magának gyorsan – egy olyan szerződést 2010 júniusában, amely kinevezi őt 5 évre. YES.
- volt még egyéb funkciója néhány, pl. felügyelő bizottsági tagság itt, ott, stb. Ezek maradtak is.

YES. Így néz ki a szocialista menyasszony stafírunja azok után, hogy már kiderült róla, hogy szakállas, bajszos, a két lába között is erre utaló jeleket hord, mindenesetre beleillik a képbe, mert az ő kutyájuk kölke. Ez fontos jelszó volt az elvtársias világban. Ez, meg a money.

.....

És ez csak egy a sok közül. Búzlótt a disznóság. Elképesztő, hogy „ezek” és szerződő partnereik még a Fidesz 2010. áprilisi győzelme után is söpörtek le minden elérhető a padlásról. Rákosi-időkbeli elődeik amatőr barbárok voltak ehhez képest. Mert míg ott minden törvénytelen volt, itt minden törvényes, szabályos. S persze a velük szemben később elindított büntetőjogi perekből bizonyára kiderül majd, hogy csak ezek a felszínes, képzetlen, elegáns tolvajok hitték azt, hogy minden törvényes. Valójában még a látszat és a forma mércéjét sem ütötték meg. Kapzsiságuk, a sok év alatt beolajozottnak hitt módszerük mindent megengedett nekik. Le se hajoltak egy-két millió forintért, és ami – egy ilyen kis vacak cégnél, mint a Zrínyi – nem tíz milliókkal kezdődött, azt csak amúgy unottan szedegették föl, ha már arra járunk alapon.

A korábban is ott dolgozó, és szándékom mellé gyorsan felsorakozó, s a dolgokat tisztázni akaró vezető munkatársakkal együtt egy hét múlva Excel táblázatban kezdtam el összegyűjteni a káros szerződések közül sorra azokat, amelyeket felmondtam, megváltoztattam, amelyektől elálltam. S amelyeket nem hajtunk végre, mert rendkívül károsak a cég számára, hiába tűnnek megalapozottnak a szerződések. A táblázatnak az volt a célja, hogy kimutassa, hány millió forintot takarítunk meg, vagy veszünk vissza „partnereinktől”. Voltak szívós ellenállók, mert az hitték, hogy ők a mindenkori establishment, a mindenkori hatalom része, mert kiszolgálják azt minden helyzetben. S mert részei, s mert kiszolgálják, minden úgy megy tovább,

mint eddig. S küldték a nyakamra a parlamenti képviselőt, az egyház jeles képviselőjét, az alkotmánybírót, az államtitkárt, fenyegetőztek miniszteri kapcsolatokkal, európai uniós érdekekkel. Nem mentek semmire, repült a szerződés, elúszott a manna, kicsúszott a kezükből az ingyen pénz, összeroppant a család gépezete.

Ha nem veszik indiszkréciónak, itt elmondhatom, hogy az új miniszter, Hende Csaba ebben szabad kezet adott nekem. Bár nyilván hozzá is mentek panaszkodni, útját állta a további tolvajlásnak a Zrínyiben azzal, ahogyan az összes felelősséggel együtt az összes lehetőséget is kezembe adta az ekkor még szerződésekben alátámasztott, „törvényes” fosztogatás felszámolásában. Ekkor jöttem én szerződést bontani, én, a Rákosi-utód (mint látják később, az MSZP-nek rólam a Rákosi-korszak jutott eszébe)!

Ennyire azért nem voltam jogszerűtlen. Tudom, hogy a szerződéseket csak kétoldalú egyetértéssel lehet felmondani, megváltoztatni. De tudtam azt is, hogy „partnereink” belátóak lesznek, s örülnek, ha csendben leléphetnek a tarolás színhelyéről.

Hogy ez tényleg megtörténhet-e, az már becsületbeli jellemkérdés. Kinek van joga bünt pártolni? Szőnyeg alá söpörni a visszaéléseket, csakis azért, mert abból baj nem lehet? De mekkora baj lehet, ha az ember kihívja maga ellen a minden eszközhöz hozzászokott, anyagilag feltáplált, az állami hierarchiákba sokoldalúan beépült üzleti köröket? A HM nem a szabaddemokraták vadászmezeje volt, tisztán vörös pálya maradt. Nem volt kétségem afelől, hogy azok, akik eddig kosárral vitték ki a pénzt, a hosszú évek alatt beépültek a hadsereg vezető rétegeibe, a titkosszolgálatokba, egyáltalán a katonai-üzleti-politikai lobbiba. S persze bőven beépültek a médiába, amelyet hizlaltak keményen.

Főleg a titkosszolgálati vonatkozás zavart. Kinek az érdekeibe mászok bele, s mi lesz a válasz? Bizonyos gyorsan hozzám elérő jelek és tények nem is hagytak kétséget afelől, hogy a Zrínyi tömve van titkosszolgálati kapcsolatokkal. Az egyik első munkanapomon megjelent egy tábornoki sávot, egyenruhát viselő volt titkosszolgálati vezér, és elmondta, hogy kikhez „ne nyúljak hozzá” a Zrínyiben. Fagyos képpel hallgattam, s a listát, amelyet átnyújtott, úgy dobtam ki a szemétkébe, hogy rá se néztem. Nem akartam, hogy máris előítélettel viseltessek a beszervezett informátorokkal szemben. Legyen esélyük arra, hogy tudnak dolgozni, s hogy ebből látszik is majd valami. Aggasztott a dolog, de megvontam a vállamat. Ha minden fenyegetésre hallgatok, ha mindenki üzenhet, jobb,

ha hazamegyek. Viszont éppen ekkor leptem meg mindenkit azzal, hogy hajnal 5-6 óra felé járok be. Nem tűnhetett úgy senkinek, hogy nem érdekel a munka.

Sokan, sokféleképpen fenyegetőztek, nemtől függetlenül, nemtelenül. S voltak csendes távozők is a szerződéses partnerek között. Kulturáltan megértették, hogy eddig tartott. Tudták, ki tudták számolni, mennyit taroltak az elmúlt években, s hogy jobb idejében visszalépni. Volt olyan eset is, több is, amikor az adott cég – egyébként szintén sok százmilliós közbeszerzésre támaszkodó – vezetője magában nyilván belátta, hogy durván mohók voltak az árakkal, s felszólításomra hajlandó volt a már jóval korábban felvett pénzekből is visszafizetni igen nagy összegeket. Megkönnyítettük egymás dolgát.

26 szerződést mutatott ki a táblázat. Kezdetben úgy láttam, hogy „elcsípek” ezzel a módszerrel 25-30 millió forintot. Az összegnek azért volt jelentősége, mert a HM új vezetése hallgatólagosan tudomásul vette, beleegyezett, hogy – mivel fejlesztésre úgysem tudnak pénzt adni – az ilyen módon visszaszerzett, visszatartott végösszegeből műszaki- és bérfejlesztéseket hajthatok végre. Ami abban az időben példátlan lehetőség volt, s az idők csak rosszabbodtak.

Menet közben láttam, hogy eljutunk akár az 50 millióig is. Eltelt két hónap, szeptember elejét írtuk, s a táblázatban – és a tényekben – 70-80 milliónál tartottam. Szeptember végére lezárultak ezek a szerződésmódosítások. Pontosan megállapítható volt – illetve pontosan nem, arra csak a jövő év elején elkészítendő mérleg adhatott egzakt választ –, tehát a magam számításai alapján kimutatható volt, hogy ez az összeg az év végére, vagyis 2010 második félévében 130 millió forintot tesz ki. Ehhez járul hozzá – ezt is láttuk már az intézkedések kapcsán – további 120 millió forint tényleges megtakarítás, ami abból ered, hogy nem tartunk igényt szerződéses „partnereink” egyébként „betervezett szolgáltatásaira”, vagyis nem költjük rájuk szokásos módon a Zrínyi pénzét. Valamint hogy sokkal szűkebben élünk bent a cégben. Az a minimum, hogy belépésem napján megszüntettem minden reprezentációs költséget, hogy nem vettünk többé – vezetésem 14 hónapja alatt – mobiltelefont, autót, bútort. Úgy költöttünk, mint ha a saját családunktól vennénk el a pénzt. Illetve úgy nem költöttünk.

130 millió visszavett és visszatartott, és 120 millió megtakarított forint néhány hónap alatt! Ez az, ami nagyon fáj nekik, ami megbocsáthatatlan. Hallottam, bár

ténylegesen nem hallhattam, lelki füleimmel hallottam, milyen gyilkos hangulatú gondolatokat mormoltak rólam magukban, amikor egy-egy ilyen szerződés módosítás/felmondás után „partnerünk” kilépett az irodánkból. S ha sok szerződés jutott e sorsra, sok bosszú lihegett a torkokban, ez nem volt kérdés.

A jogszerűség másik kritériuma az volt, hogy mikor mit lehet bizonyítani majd a tolvajlásból. Hihettem, hogy semmit, semmikor. Ilyen volt az a világ. Profin intézte dolgait, a jogot ő alkotta, s maga alá is söpörte. De nem hittem mégsem, hogy semmit sem tehetek. Azt tudtam, hogy az én személyes feltáró munkám csak arra jó, hogy visszaszerezsem a pénzeket. Vádra nem! Ezért azonnali és teljes átvilágítást kértem a HM-től. Nem is volt egyszerű. A szándék megvolt ott is, de mi, mint mikroceg, a HM messze legkisebb vállalata a tervezett átvilágítás legvégén voltunk. Mire ránk kerülne a sor, tél lesz, s most éppen forró nyári nyomokon vagyok. Elértem, hogy a legelső legyünk. Napokon belül megjelent az átvilágító cég, melynek szakemberei, egyszerre 4-7 fő, több mint egy hónapig vizsgálódtak. A kiinduló pontokat meg tudtam nevezni számukra, ekkor már eléggé sűrű volt az a bizonyos Excel tábla, s nőtt a számlánkon a pénz bőven.

A bájos olvasó kedvéért felvillantok néhány epizódot a Zrínyi Kft. múltjából. Már most utalok rá, e könyv idézi majd az MSZP-t, amint hivatalos, velem szembeni közleményében odaállt e „gondmentes múlt mellé.” Nos, milyen gazdag is volt a pénzmosás gyakorlata?

Elfogadták a költségvetést 2010-re, majd ahogyan az év elkezdődött, s a választások érezhető bukást tartogattak, az éhes rablóbanda nem mérsékli magát, hanem éppen ellenkezőleg. Elkezdenek áramolni a speciális rendeltetésű, a költségvetésen kívüli pénzek a HM-ből, persze konkrétan meghatározott helyekre, célokra, cégekhez szánva, a Zrínyi a „meghajtó erő”. 2010 telének végén fontossá válik a képzés, a tréning, nosza 20 millió, meg megint 20 millió. Aztán toborozni is kell, nosza, 20 millió. S tűnnek el a pénzek, persze szerződésekkel alátámasztva. Ez egy szerződéses csaló struktúra volt, jól ment évtizeden keresztül.

Iszonyú fontos volt a legutolsó pillanatban 10-20 millióért reklámtárgyakat vásárolni, horribilis darabonkénti áron. Előre kifizetni a velencei nyári fesztivált, még mielőtt a nyár elkezdődne. Hurrá, ők is toboroznak nekünk. A Zrínyi Egyetem vezetésével – amely azután az első között bukott meg más okok miatt – szintén

toboroztatni, de nem úgy, hogy náluk landol a pénz! Mert mi üzlet van abban, ha a pénz belül marad, a HM-integráción belül? Azt nem lehet csak úgy egyszerűen felmarkolni, ott szabályok vannak (bocs, ez nem komoly!), hanem kivinni külső csatornába, legyen ez is vagy 40 millió, toborozzunk, hirdessünk, mert nagyon kézenfekvő, hogy a Debreceni Egyetem diákjai rohannak katonának állni, ha papíron, bunda-szerződéssel ráköltünk az ottani reklámra egy esomó pénzt. A Zrínyi Kft. költségvetésében mintegy 150-200 000 000 forint volt elkülönítve képzésre, vezetői tréningre, toborzásra, miközben tőle 500 méterre hatalmas szellemi bázissal élt a Zrínyi Egyetem, a katonai képzés központja. Együttműködhetek volna, egyetlen forint felhasználása nélkül! De hiszen tették is! Nem a képzésben, hanem a lopásban.

Hogyan lehet kivinni a moneyt? Kell egy jó közbeszerzés. Amelynek révén kiadjuk külső cégnek azt a tevékenységet, amelyre minket létrehozta. Közbeszerzés, hajrá, a most megbízandó cég sem ért ahhoz, amit vállal, de majd megtanulja. S mivel tanulni se kedve, se ideje, kiadja a piacon dolgozó hozzáértőknek negyed pénzért. Két év alatt elkölthet nálunk – ránk, a „hadsereg” 250 millió forintot –, „vagy ha kell, többet”. S költi. Nem is egy, költenek, mint a gólya – a Sensation Kft. „közbeszerző” céggel. Ez igen, ez szenzációs megoldás, dől a pénz!

Száz példa közül egy. Éppen elfoglaltam a helyemet, amikor jelzik, hogy alá kell írnom a szerződést arról – fenti „közbeszerző céggel”, amely egyébként állófogadásokra, étkeztetésre, gasztronómiára szakosodott –, hogy 13-14 000 000 forintért biztosítják a színpadot a kétnapos kecskeméti repülőnapra. Először azt hittem, hogy ennyiért vesznek nekünk színpadot, nagyon drágálltam, mit kezdünk vele. Megnyugtattak, hogy ennyiért nem vesznek, hanem ennyiért béreljük 2 napra. Hoppá! Utána azt hittem, hogy erről szállnak fel a repülőgépek, olyan nagy és azért ilyen drága. Nem, mondták, ez az a színpad, ahonnan a műsorközlő beszél. 14 millióért?!

Nem volt mit tenni, azonnal kellett cselekedni, mert – mint újonnan megismert Zrínyis munkatársaim mondták – veszélybe kerül a nemzetközi repülőnap, ha nincs színpad. Húha! Ezzel a botránnal kezdek, miattam elmarad az egész?! Összehívtam az első, belső Zrínyis stábomat az érintettek közül. Közöltem, hogy nem vagyok hajlandó 14 000 000-t fizetni egy kis vacak bérelt színpadért, ennyi pénzért veszünk a cégnek örök tulajdonként két darabot, s háromszor akkorát. Ilyesmit én soha nem fogok

aláírni, ne is fenyegetőzzenek a kudarccal. De idő már nem volt erre. Ezért közöltem új munkatársaimmal e zárt körben, hogy magam akarok beszélni a közbeszerző cég vezetőjével, s maximum hét milliót fogok ajánlani. Ha ez nem felel meg, saját felelősségemre keresek mást. Ebben maradtunk, mindenki ment a helyére. Öt perc múlva keres a közbeszerző cég, és azt az ajánlatot teszi, hogy megépítenék...mennyiért is?... nosza, gondolkodna rajta... megvan, megépítenék hét millió forintért. Sírás és röhögés – ez lett a bennem lejátszódó dokfilm címe. S a sírás felé billent el, annak ellenére, hogy kerestem 10 perc alatt további, megtakarított 7 000 000-t a honvédségnek: sírni kellett, mert világosan tudtam, hogy valaki máris köpött a külső cégnek, megmondta, mennyiért maradhatnak bent a buliban. Hova kerültem?

S hány ilyen példával untassam Önöket? Szorzás kérdése, ha a végén kijön fél év alatt 250 millió.

A Zrínyi Kft. ötödik éve adta ki a Külügyminisztériummal közösen – szocialista belbuliként – az egyik folyóiratot, az Európai Tükör címűt. Közünk nem volt hozzá, azon kívül, hogy mi is fizettünk a kiadásért 20 000 000-t évente, meg a Külügy is 20 000 000-t. Hova tűnt el a pénz éveken át? Mert közöltem – s lőn hatalmas rohangálás, győzködés irányomban minden irányból! – a Stramszky Bt.nevű „szerkesztőséggel” – hogy nem biztosítom ezt az irdatlan összeget. Hetekig tartott a csepetaté, elég magasról is jöttek „kéresek”. Szerencsére a HM ebben is szabad kezét – nem adott, ez túlzás lenne – hagyott. Nézte, hogyan jövök ki ebből. A miniszter mindenesetre bízott bennem, bármilyen kényelmetlen is lehetett. Végül azt a felajánlást tettem, hogy mi, mint Zrínyi ingyen vállaljuk a lapkészítés kiadói fázisát. Eddig ennek kiváltására, éppen ezért fizettünk évi 20 000 000-t. Elvben a Külügy adta a buli másik 20 millióját, amelyet a „szerződés szerint” a nyomtatásra költöttek ugyanők. Kik? Egy háromfős hölgycsapat, velük és nevükben a titkárnő bt.-je, mint fő partnerünk. Felajánlottam tehát, hogy mi az egészet kiváltjuk 7 millió forintért, amit levonunk a magunk 20 milliójából, a Külügynek pedig nem kerül semmibe. Vagyis minden marad a régiben, csak nem fosztanak ki bennünket. A 40 000 000 forintos költség így szállt le 7 millióra.

NA NE! Nem kellett a javaslatunk. Inkább belementek, hogy kiszálljunk az egészről, nem kellett, hogy előkészítsük, szerkesszük, csak hagyjuk békén őket, majd ők – a híres Stramszky Bt. – megoldják. (És mennyiért majd a 7 millió helyett?!)

Nocsak! Megvizsgálta-e valaki, hogy hova ment a sok pénz éveken át, s mi történt utána? Mekkora és mely erők voltak érdekelve – miben? Szerencsére ezzel már nem kellett foglalkoznom. Megúsztuk. Pedig voltak napok, mikor bukásra álltunk a „partner” és az őket támogatók erőszakos magatartása, üzengetése miatt. A legkisebb baj volt, hogy szabadságom jelentős része ezzel az üggyel telt el, a gyerekeim le se tudtak csalni a Balatonba úszni. Sistergett az önzés.

Mérgezett csemegék a Zrínyi működéséből a belépésem előtti időből.

Munkába állásom után két héttel levelet írtam a HM kabinetfőnöknek, Szarka Gábornak, majd annak a cégnek, amelyet kérésemre azonnali hatállyal felkértek ügyeink „átvilágítására”:

1. Tisztelt Kabinetfőnök Úr! Az alábbi példasort sajnos sokáig folytathatnám, de megkíméllek a tömeges mérgezéstől:

- rendezni kellene Orgovány úr ügyét – erről külön beszéljünk. Hihetetlen, nyugdíjba ment, másnap visszajött, felmentettétek, s mintha mi sem történt volna, irdatlan pénzt fizetünk neki – meddig?
- nézzétek meg azonnal az idei 2 milliós szerződést a Velencei Nyári Fesztivál támogatásáról, beleértve az 1 millió előleg májusi kifizetését, a „munka előzetes igazolása” alapján!!!, miközben semmilyen munka sem kezdődött még meg. MIÉRT volt ilyen sürgős az előleg – szabálytalan – kifizetése?! A Zrínyinél tilos előleget fizetni! Ez lesz az ő Al Capone-banánhéjuk?

- A HM tavaly a Szent István Egyetemmél kötött külön 11 miós szerződést oktatásról, képzésről (és mi van a Zrínyi Egyetemmél – nem ez a feladata?), amely összeget a Zrínyinek a minisztériumból külön, kereten felül átutalták, a „munkát” a Zrínyi ügyvezetője igazolta – mi alapján igazolt és mit? – és kifizettük a teljes összeget. Ráadásul erre még rájött 10 mió járulékteher, amit senki sem adott ide, a Zrínyi viszont fizethette azt is.
- a Katonaszuli programot is vizsgálni kell, amelynek 30 miós külön HM-keretét egy további HM-döntéssel **felemelték** még 5 mióval. Mi történt ezzel a pénzzel?
- 10 mióért megrendelt a HM egy tankönyvet külső cégtől, a Kornétás Kft.-től, hogy a Zrínyi fizesse ki, és ezt is elintézték villámgyorsan, a tervezett 2010. június vége helyett 2010 elején kifizettük. 10 millió egy tankönyvért? – miből, a sajátunkból?! Mikor mi magunk volnánk a katonai kiadó?
- KÜLÖN KÉREM az Európai Tükör teljes értékelemző kivizsgálását. Mit támogatunk mi 20 mió forinttal, amely elvileg a fele a teljes összegnek, tehát a Külügyminisztérium, amelynek a lapjáról van szó, szintén „támogatja” (?) a másik 20 millió forinttal?! Tényleg támogatja? Mire költik a 40 milliót, stb. Ezt a lapot havi 2 000 pld.-ban a töredékéért meg lehet csinálni – erről kérek tehát egy részletes elemzést itt és a Külügyben keletkezett támogatás, számlák ügyében is, megvizsgálva a tőlünk évi 20 milliót felvevő Stramszky Bt. eljárását, költségeit.

Amit itt első nekibuzdulásomban leírtam, alsó hangon 50 millió forint büdös pénz. Minden várakozás és felhatalmazás nélkül elkezdtem visszaszedni a Zrínyi pénztárába, vagy visszatartani.

2. Feljegyzés a vizsgálatra felkérendő külső átvilágító cégnek, bizalmas munkanyag

A legkirívóbb általános baj, hiba, hogy miközben nagy pénzek áramolnak külső cégekhez, a Zrínyin belül *semmi fejlesztés nincs és alacsonyok a fizetések, azaz minden a cég jövője ellen* történik. A HM a korábbi évekhez képest 2010-re a megszokott 1 050 000 000-ról, tehát az egy milliárdot meghaladó horribilis támogatásról 636 millióra „csökkentette a támogatást”. De nem úgy, hogy a Zrínyi és a HM Kommunikációs Főosztálya – a fölösleges, pénz pazarló – célok és költségek megszüntetésével reagáljon, hanem éppen ellenkezőleg, úgy, hogy a HM-kabinet a Zrínyi Kft.-nek elrendelte, hogy a „kiesett összeget pótolja”, azaz az *elhatárolt tartalékot használja fel több százmilliós nagyságban*. Nyilván azért, hogy legyen miből költeni, legyen *mit elkölteni időben*, a „távozás előtt”. Az ilyen tartaléknak nem lehetne az a rendeltetése, hogy elpazarolják, hanem abból fejleszteni kellett volna!!!

1. Teljes felelősségvizsgálatot kérek, a felelősök megállapításával, az okozott kár tételes felsorolásával. Külön is mindig vizsgálni kell Orgovány István volt ügyvezető, Dr. Fapál László volt ügyvéd (korábban államtitkár, velünk nagy összegű havi szerződéses viszonyban állt, ő volt az „ügyvédünk”, belső felelős a szerződések előkészítéséért), és a külső ügyvédi irodaként még e fölött nekünk nagy összegért működtetett Dr. Kardkovács ügyvédi iroda tevékenységét. Aránytalan összegű szerződések születtek, végrehajtásuk színvonalát senki nem ellenőrizte komolyan, ezért aránytalanul kis teljesítmények is születtek. Külön kell vizsgálni, hogyan került a céghez Wieszt János gazdasági-műszaki vezetőnek, hogy aztán néhány hónap után a XI. kerületi visszaélései miatt letartóztassák. Milyen felelősség terheli a cég vezetését az ő ideje alatt megkötött szerződésekben, kifizetésekben?

2. Különös súllyal kell vizsgálni a Kft. volt vezetőinek anyagi felelősségét a döntésekben, valamint ezzel összefüggésben azt, hogy az egyes káros döntések mennyiben indultak el a HM-ből, a HM kabinettól, és ha igen, kitől. Okom van feltételezni, hogy több olyan szerződésünk van, amelyről külön döntés született a HM-ben, a feladathoz rendelt pénzt bőkezűen folyósították, hogy az aztán a Zrínyin keresztül nagy ívben jusson el az erre kijelölt vagy „véletlenül megtalált” céghez.
3. Az aránytalan külső szerződéseket (nyilván nem tudok most itt mindent felsorolni) akkor is meg kell vizsgálni, ha látszólag szabályos közbeszerzési vagy egyéb szerződések, mert bennük nyilvánvaló a túlfizetés, a felelőtlen gazdálkodás, hűtlen kezelés. Különösen ravasznak és brutálisnak tűnnek a közbeszerzések, amelyeket így nem is kívánok fenntartani, bár elvileg ezt kellene tennem:
 - *Sensation Kft.*: PR-rendezvényekre kiszemelt közbeszerzéses, kizárólagos partner. A HM felelős? Ők aztán tényleg „szenzációsak”. A 2010-es Projekt-terv 150-200 milliós éves keretet biztosít nekik, ami további 50%-kal megemelhető, hozzárendelve végrehajtásra a repülőnap további külön 60 millióját is! Kifejezetten problémás ügy! Egy gasztronómiai, étkeztető cég, amely nyilvánvalóan tovább adja másoknak a Zrínyitől kapott technológiai feladatokat – nagy haszonnal lefölöz mindent indokolhatatlanul évi sok százmillióért! Árakat vizsgálni.
 - Kornétás Kft.: kétéves közbeszerzéssel kizárólagos kiadói partnere a Zrínyinek, értsd, helyette ad ki – a vezetői felelősség része, hogy egy „kiadó” (a Zrínyi Kft.) miért iktat be több százmilliós összegért egy másik kiadót a kiadásba, miközben ő maga ezért van. A HM felelős azért, hogy milyen kiadási tételek kerülnek be a tervbe, és ahhoz milyen összegekért rendelnek a Kornétástól. A Zrínyi-vezetés vétke világos.
 - Demmler és Társa Kft., valamint Demmler és Tóth Kft., ügyvédi iroda:

- ráadásul „megkettőzött személyű szerződéssel” a HM-tréningek (?) szervezését végzi, irdatlan összeggel, napi több mint fél millióért, túl előzékenyen igazolt teljesítésekkel és kifizetésekkel. A HM felelős. A III. Projekt-fejezetben „Kommunikációs fejlesztés – tréning” címen 56 millió van erre előirányozva, teljes mértékben a Zrínyi elkülönített tartalékából „fedezve”. Miért nem a Zrínyi Egyetem dolga volt? Kinek falaz itt a Zrínyi a saját tartalékából?!
- V. projekt tétel a 2010-es tervünkben: az „on-line megjelenést” biztosítják nekünk 61 milliós kerettel – Silicon Dreams a közbeszerző partner! Hihetetlen! A szerződés-teljesítés gyors áttekintését és igazolását kérem, mert módunk van gyorsan dönteni a leváltásukról.
 - VI. tétel a „Toborzás” összesen 77-78 millióval beállítva – miközben nem folyik toborzás!!!
 - Európa Tükör kiadásának támogatása a Zrínyi részéről 20 millióval azon az alapon, hogy „ez a Külügyminisztérium és a HM közös lapja”, ami nem igaz, semmi közünk hozzá, viszont mi automatikusan utalunk 20 milliót nekik. Vizsgálni kell e pénz külső felhasználását is a KüM irányítása alá tartozó szerkesztőségben. Ebből így ki kell szállnunk, durva pénzkidobás! Nincs rá fedezetünk, a saját elhatárolt tartalékunkból fizetjük.
 - VII. tétel „Kutatás – elemzés” címen Sajtószemléért 10 millió a Média Citynek és közvélemény kutatásért 33 750 millió a Szonda Ipsosnak (!), ebből 13 750 millió a saját elhatárolt keretünkből. Összesen tehát 43 750 millió ilyen célra – vérlázító! Az Ipsos Zrt. éveken át hatalmas pénzekért „kutatott” nekünk – kutatott nekünk, és talált magának. 2009-ben pl. talált a kasszámban 31 millió forintot.
 - Megvizsgálni a Katonasuli program hatékonyságát és a hozzá rendelt pénzt. Hatástalan dolog, nagy pénzért.

- A volt ügyvezető a jelek szerint korlátlanul használt gépkocsikat, kettőt kizárólagosan, egyet privilegizáltan – menetlevél-vezetés nélkül –, évi 100 000 km nagyságrendben.

Külön megjegyzésem a Silicon Dreams-ről, a Sensationról és Orgovány István ügyvezető úrról, nyilván furesa „összefüggéseikről”:

- Gyanúm szerint a pénzmosodában a fő szerep a **Sensationé**, a **Silicon Dreams-é** illetve a velük együttműködőké volt, őket erősebben kell vizsgálni.
- **Orgovány** úrnak kényszerből aug. 9-ig felmentést adtam a munkavégzés alól, mert nincs rendezve a munkaviszonya. Ugyanakkor nem erkölcsös, hogy lassan egy hónapja és még további hosszú ideig kapja a 724 000 forintos fizetését, főleg annak függvényében, amit itt látok. **VAN JAVASLATOM** a mielőbbi eltávolítására a Zrínyi kötelékéből.

Példátlan, hogy az **aug. 20-i** ünnep – előző évben 34 milliós!?! – sajtóreklám költsége nem szerepel az idei pénzügyi tervben. Miközben ezt is kötelezően a Sensation-nél rendeltük meg, nyilván a „tartalékunkból”, hozzá köt bennünket minden a közbeszerzés miatt, tehát akarjuk, nem akarjuk, e hatalmas összeget plusz forrásokból oda kell(ene) adnunk a Sensationnak. **34 millió forintot azért, hogy reklámozzák a sajtóban** az aug. 20-i ünnepet, amit a tévé élőben közvetít!? Nem fogom kifizetni! A volt ügyvezetővel szemben e miatt, az ügyben rejlő „lazaságok” miatt önmagában is fegyelmit lehetne indítani, ha már abban van részünk, hogy „nálunk dolgozik”.

Amit itt első nekibuzdulásomban leírtam, alsó hangon 200 millió forint büdös pénz. Minden várakozás és felhatalmazás nélkül elkezdtem visszaszedni a Zrínyi pénztárába, illetve visszatartani. A két tételből könnyen

kijött az első 250 millió forint megtakarítás, csak le kellett hajolni érte. Igaz, sötét tekintetek meredtek rám, kivillantott hatalmas fogak, egy percre vissza is kaptam a fejemet a mélységből... s aztán folytattam. Mondhatják olvasóim, igazuk lesz a történet végén: vesztedre, hapsikám!

Az átvilágítók közben elvégezték a szakmai munkát. A HM volt a megbízójuk, munkájuk eredménye nem rám tartozott. Amit fel kellett számolni, addigra régen megtettem. Ha arra vártam volna, hogy majd vizsgálat, feljelentés, bíróság, fellebbezés végtelen folyamata következik, akkor még ma is érvényes közbeszerzésekkel rabolnák a Zrínyit. Eltűnt volna további 500 000 000. Annyit sikerült megtudnom, hogy az ő megállapításaik szerint is súlyos visszaélésekre derült fény. Dolgoztak rajta aztán számszakiaiak, könyvelők, ügyvédek. A konklúziót Hende Csaba jelentette be 2011 márciusában: a Zrínyi esetében 20 ügyben tettek büntető feljelentést. Ezeket soha nem láttam, tartalmukat nem ismerem, s nem is rám tartozik.

A pokol elszabadult, s mikor a Duna Tv-ben beszéltem tapasztalataimról, s a Zrínyit pénzmosodának neveztem, ahol az ügyvezető volt a mosónő; továbbá kijelentettem, hogy a visszaélések számai nyilvánvalóan elérték a korábbi HM miniszteri kabinetjéig – nos, megszólalt a Párt, megjött az MSZP közleménye. Ekkora hibát elkövetni? Egy parlamenti párt közleményben áll oda egy HM-cégnél folyó, büntető üggyé érett vizsgálat látható megállapításait előre cáfolni?! Micsoda ügyefogyottak? Wieszt Jánost, Fapál Lászlót, Orgovány Istvánt védik? Vagy a náluk kikötött pénzeket? A közbeszerzésbe átvitt 4-500 000 000-t, aminek minden egyes fillérét magának a Zrínyinek kellett volna kitermelnie? Hogy a híres, csaknem 60 éves múltra visszatekintő Zrínyi Kiadó egész, teljes kiadását átadták – közbeszerzéssel, több százmilliós nagyságrendben – egy másik kiadónak, aminek az volt a fő profilja, hogy kiadta a Zrínyi Kiadó kiadványait? S amely kiadó hálából azért, hogy eldöntse, hogy ő mit adjon ki a Zrínyi nevében és pénzéből, további csaknem évi 10 000 000-t kapott „a tanácsokért és a szervezésért”? Jó itt a „ka-

pott” szó? Vérházító. Hahó, MSZP! Mindjárt jöttök?

Azonnal átálltunk mindent magunk elvégezni. Sikerrel. A munkatársak jó része ki volt éhezve a tisztességes szakmai munkára. Aki nem, az megsértődött, s elment besúgónak, vagy eleve az is volt. S jöttek újak, akik magukkal hozták a piaci élet ritmusát, s aki a régiiek közül szerette volna, azoknak átadták. Ez a gyors alkalmazkodás is ott áll a fél év alatt megtakarított sok százmillió mögött, a 2011-ben végrehajtott 500 000 000 milliós kiadáscsökkenés mögött – ami azt jelenti, hogy 50%-ára, felére csökkentettük működési költségünket, miközben stúdiókat építettünk, 20 %-kal növeltük a béreket és bérjellegű juttatásokat. Nevethetnékem támad: néhány hónap múlva vásároltunk egy saját színpadot, 1 millió forintért! A Hősök terein korábban közbeszerzéssel felállított, az aug. 20-i ünnepet szolgáló két nagy kivetítő fal korábban 8-9 millióba került „nekünk”, persze közbeszerzéses cégen keresztül, amely nem volt más, mint az azelőtt még kecskeméti színpadot építő gasztronómiai cég. Életében nem látott kivetítőt, most „eladta nekünk” 8-9 millióért. A mi időnkben, 2010 aug-ban ez már csak másfél-kétmilliót taksált. És sajtóreklámoz szervezett nekünk az augusztus 20-i ünnepség felemelésére 33 000 000-ért – persze, gasztronómiai feladat ez is. Mi három millióért. Aztán azt is lefűjtük. Mi értelme lett volna, hiszen az MTV élő adásban közvetítette. Ezek voltak az arányok. Hahó, MSZP, máris! De addig is: hol a lé?! Tényleg meg kellett szólalnia a Zrínyi múltja védelmében – MTI-közleményben – a Pártnak?

E könyv második felében óhatatlanul el kell majd gondolkodnom azon a nyilvánosság előtt is, hogy miért történt az, ami végül elvezetett a kirúgásomhoz 2011 szeptemberében. Sokrétű a válasz, itt most csak azokra térek ki, amelyek nem függnék össze a médiaszörnyekkel - bár minden összefügg velük és urakkal, Simicska Lajossal -, ők később jönnek majd. A mostaniak tehát belső okok.

A Zrínyi új logója. A Magyar Nemzeti Banknál ez 40 millióba került. A Zrínyiét az ügyvezető kérésére Nagy Endre ajándékként, honor nélkül készítette el.

Az első nyilván a sok felbontott szerződésben keresendő. Ennyien esküdtek bosszúra ellenem. Amíg azonban csak az anyagi károkat kellett elszenvedniük, nem léptek fel nyíltan. Elviselték, volt miből tartalékot képezni. Amikor azonban a vizsgálatok eredményeként 20 ügyben büntető feljelentést tett a miniszter, kést rántottak – rám. S mivel nekik csak hóbörgő, fenyegető szájuk van, hatalmuk nincs, a kést azok kezébe adták, akikében az jó helyen van, ahol lehet vele vágni, torkot is.

E tekintetben én nem vagyok ideális szereplője az állami bürokráciának, rossz helyen vállaltam állást. Azt hittem, az állam szereti, ha megtakarítják a pénzét. Az „állam” – vagyis azok, akik az államot aranyelő helynek tartják – megszokta, hogy a lopás vele jár. Zrínyis időm tapasztalata főleg ez: az államot így vagy úgy, így meg úgy, szétlopják, ha az ellenkezőjét teszed, kivetnek belőle. Szörnyű igazság, rosszul vagyok tőle, de ez történik. 2010 után jelentkeztek az újak, jobbról...

A másik ok szintén arra utal, hogy nem vagyok való az állami – főleg a HM – bürokráciába. Sok olyan parancsot kaptam, amelynek ellenálltam, nem hajtottam végre. Már 2010 szeptembere végén „megtiltotta” Németh Miklós Attila, a sajtófőnök, hogy másnap felvegyem azokat az új vezető munkatársakat, akikkel – jogomnál fogva – már korábban aláírtam a szerződéseket. „Nem veheted fel őket holnap!” – dörgött a

parancs telefonon a HM-ből. Világossá tettem, hogy csak akkor lehet érvénytelen a velük kötött szerződés, ha előtte engem kirúgnak. Ezt közöltem új, aznap reggel erősen sápadt munkatársaimmal is. Felvettem őket, ma is ott dolgoznak.

Ugyanezen sajtófőnök három héttel később közölte, hogy november 1-től 5 főt küld hozzánk, vegyem fel őket, ők lesznek a webrádió stábja. Mondtam, hogy webrádió a láthatáron sincs, nem hogy a valóságban, tehát nem veszem fel 5 oda küldött emberét. Ráadásul csak úgy tehetném, ha november 1-jei hatállyal menesztek belülről 5 főt, amire nem vagyok hajlandó. Fenyegetését valóra váltotta: hamarosan megkaptam a miniszteri utasítást az 5 új fő nevével, személyei adataival, életrajzával, hogy nov. 1-jei hatállyal vegyem fel őket. Nem tettem meg. Ez azonban nem így működik. Ez egyenlő a fegyelemsértéssel, ismét fel kellett vetnem, hogy vállalom: menesszenek. Három héten belül másodszor kerültem ilyen helyzetbe. A miniszter mellett szóljon, hogy utólag ilyen kérdésekben is képes volt kijelenteni: igazam volt. Elismerésemet fejeztem ki a rugalmasságért. Elküldhetett volna? Azért nem annyira simán...

Számtalan ilyen konfliktushelyzet volt hónapokon keresztül. 2011 márciusában éppen véget ért a velem szembeni megsemmisítő szándékú kampány, amikor reggel behívatott a kabinetfőnök, mondván, hogy a miniszter úr utasítását szeretné közölni. Ez volt az a perc, mikor úgy véltem, ütött az órák: vége a balhénak, és le kell vonniuk a következtetést, menesztenek... Még mielőtt bármi is elhangzott volna a kabinetfőnök szájából, ekkor közöltem, hogy én ilyen támadások miatt soha nem mondok le, és most se fogok...

Kiderült, hogy erről szó sincs. Amiről szó van: most azonnal fel kell mentenem Isaszegi János ny. vezérőrnagyot, akit én vettem fel a könyvszerkesztőség vezetőjének. Nem láttam az aznapi lapokat, tehát nem tudhattam, miről van szó. Arról van szó, hogy a Magyar Nemzet ma reggel közölt egy listát azon magas rangú honvédségi vezetőkről, tisztokról, akik panama révén jutottak lakáshoz a múltban. Közülük csupán egy van aktív munkaviszonyban, Isaszegi János. Nem maradhat, ez a miniszter döntése, hajtsam végre most rögtön. Világosan megtagadtam a parancsot. Nem rúgtam ki. Csak néhány hónapja ismertem, de el sem tudtam róla képzelni, hogy bundázott. Aznap világos képet teremtettem magamnak, magyarul utána jártam a dolognak. Nekem elég volt Isaszegi adott szava. Ez igazolta reggeli álláspontomat. Ismét a miniszter javára mondom, hogy délutánra meg tudtam győzni őt is

– s persze kabinetfőnökét is –, hogy Isaszegi esetében alaptalan a vádaskodás. Maradt nálunk, ma is ott dolgozik.

A legtöbbet – szellemileg, erkölcsileg és anyagilag – azzal ártottak a 2011-es támadások, hogy miközben célba vették angol nyelvű kis könyvünket, melyet „mint saját könyvemet a céggel adattam ki állami, közpénzen”, s miközben ezt hajtogatták a hülyék vég nélkül, végeredményben elérték, hogy a monumentális, a magyar haza és honvédelem 1100 évével foglalkozó, magyar és angol nyelven elkészült könyvünket soha nem nyomtathattuk ki. „Nehogy az Index és a Magyar Nemzet megtámadjon, úgysem tudjuk nekik elmondani, hogy hamisat írnak, mert ezt nem közlik le!” – ez volt a miniszteri sommázás. És tényleg, nem is adhattuk ki, holott nyomásra kész állapotban imprimáltam, és megvolt hozzá minden pénzünk. Ez olyan törésvonal lett köztem és a miniszter között, amely nyilvánvalóan azt jelezte számomra, hogy valaki rossz lovon ül. Vagy ő, vagy én. Mindenesetre egy ilyen ügy nem lehet ok szakításra, az ilyesmitől csak megbomlanak a szálak. Szóval: nem vagyok alkalmas az állami bürokráciába? Mert ki való oda? Az milyen?

Utólag, mikor menesztettek, kiszámoltam: minden járandósággal együtt kb. 12 millióba kerültem az államnak, a HM-nek 15 hónap alatt. Megtakarítottam viszont 600-650 milliót. Ezt mutatja, hogy a HM távozásom előtt és után összesen 670 millió készpénzt takarított le a Zrínyi készpénzéből, másoknak adta oda. 50-szer annyit hagytam a kasszában, mint amennyit rám költöttek. Ez legalább égzakt.

Hallom a számszaki hörgést a fenti adatokról, a kétkedést. Legyen igazuk. Legyen a 600 millió megtakarítás 500 millió, a rám költött összes kiadás 13 millió, és akkor csak 40-szer annyit adtam vissza, mint amennyit rám költöttek. Ez ugyan már nem égzakt, de legyen így.

Főcsapás balról II: Zúg-búg az MSZP

26 trónról letaszított szerződés. Ez nagyon fáj az MSZP-nek s ma már tudom: általában az állammal üzletelő köröknek. 2011 tavaszán meg is kezdték a támadást. Nem aprózták el a dolgot, maga a Párt adott ki közleményt velem szemben. Persze,

kellően gyáva és sunyi: a Párt nem vonható felelősségre. Csak magánszemély perelhető. Nagyon zavarta őket az én törvényt, szerződést semmibe vevő rákosista eljárásom. Ez a bitang Gubcsi fittyet hány az érvényes szerződésekre, a gyalázatos!

2011. március közepe Sopronban ért. 4 kisgyerekemmel voltunk ott barátainknál. S bár figyelmeztettem a szocialistákat, hogy Uraim, a tört a hátamban felejtették, ők nevettek, joggal. Vidám kis közleményt sikerült kiadatniuk az MTI-vel:

„A volt KISZ-vezető Gubcsi Lajos képtelen és valótlan állításairól

A bizonyítási kényszerben szenvedő volt KISZ vezető és a KISZ lapjának volt főszerkesztője Gubcsi Lajos képtelen és valótlan állításairól.

Több mint 233 millió forint eredménytartalékkal adta át Gubcsi Lajosnak a kft. előző vezetése kormányváltáskor a Zrínyit. Valótlan tehát Gubcsi Lajos azon állítása, hogy ő takarított meg 230 millió forintot. Nem igaz Gubcsi Lajos állítása a túlköltekezésről sem, hiszen az átadás-átvételi dokumentáció szerint az éves költségvetés időarányos részét használta fel csak a korábbi ügyvezetés. Azon állítása, hogy az általa is törvényesnek és szabályszerűnek minősített közbeszerzések alapján megkötött szerződéseket felülbírálván kevesebbet fizetett ki, miután “szűrős szemmel nézett” a cégvezetőkre, az ötvenes évek eljárását juttatja az ember eszébe. Kiegészítésre szorul azon büszkélkedése is, hogy az informatikai szolgáltatásokat a korábbi 30 millió forint helyett egymillió forintból oldják meg, hiszen mint közismert, a kormányzati informatikát egységes rendszerben más állami szerv működteti 2011-től.

Gubcsi Lajos nyilatkozatában az átvilágítás eredményeire, és jogászok megfeszített munkájára hivatkozott, ezzel is indokolva, hogy csak miért most állt elő ezekkel a képtelenségekkel. Megtisztelhetné az adófizető állampolgárokat azzal, hogy megnevezi az átvilágító cég, jogi szakértők megbízásainak összegét, hogy milyen közbeszerzés alapján került sor a szerződéskötésre és mikor, rendelkeznek-e a szükséges katonai biztonsági engedélyekkel, mert ezeket hiába kerestük a kft. honlapján. Sajnálatos, hogy a KISZ egyik volt vezetője Gubcsi Lajos félrevezette,

Hogy rejtse barbár, sámán vonzalmait, Gubcsi Krisztus és Mária szobrot ajándékozott Székelyudvarhely főterére. Később, az Index informátorai jelezték az egyháznak a kettős játékot. Gubcsi azzal próbált védekezni, hogy az Ikrek jegyében született.

és így kényelmetlen helyzetbe hozta Hende Csaba honvédelmi minisztert a nyilvánosság előtt. Ennél is rosszabb jel, hogy tevékenysége azt bizonyítja, Gubcsi Lajos nem tudott szakítani a rendszerváltás előtti stílusával. Nincs joga megalapozatlan állításaival lejáratni a Magyar Honvédség tekintélyét.”

A 35 millió forintos honlapkiadás helyett kétségbe vonni azt, hogy helyette 1 millióért oldottuk meg – ez az MSZP kretenizmusa. Pontosan tudják, hogy hol a pénz. Ekkora összeget a saját zsebére és belátásából soha nem mert volna kisíbolni se Orgovány István, se az informatikai cég. A 233 millió eredménytartalékot szembeállítani a 240-250 milliós megtakarítással – ez az Párt hülyesége. Mert persze igaz

Ugyanott Gubcsi részegen, amint kun és cigány muzsikus haverjaival mulat. A felvétel nyilvánvalóságával szemben ő azt hazudja, hogy 16 éve egy mikrogrammot sem ivott. Képünkön dől belőle a borszag. Kövidinka, lehet érezni, direkttermő kadarkával keverve. A kép csak látszólag fotótrükk. Hamis a GL

az előző hosszú évek alatt el nem költött 233 milliós eredménytartalék, s ettől függetlenül igaz a kb. 240-250 millió megtakarítás is az utóbbi fél év alatt, 2010 második felében, aminek további folytatásaként ez az összeg kb. 400 millióra rúgott 2011-ben, de a két számnak semmi köze egymáshoz. JÓ, VOLT MIBŐL megtakarítani! Az MSZP által vezérelt közcsalások Gyurcsány-Hagyó által teremtet, és ne felejtjük a szép neveket, Kóka s társai által gyakorolt tolvajstílust mindenütt az országban másolták az MSZP-SZDSZ maffiózók. Így Orgovány és a HM-kabinetfőnök láncolatában, Fapál legalizálásában, Wieszt szorgalmával olyan lopásláncot produkáltak, amit a nagypapok fejsimogatással honoráltak. Ne felejtjük el Szekeres Imre, Juhász Ferenc miniszter urak nevét, örökségüktől még sokáig visszhangzik az ország, ha eszébe jut a honvédség, a HM, és a tolvajok viszonya. Az pedig, hogy a Pártnak eszébe jut az ötvenes évek iszonya, viszonya, nos, ez érthető. Hja, az örökség!

S végül a fő vád, bólogatok hozzá: „Gubcsi Lajos nem tudott szakítani a rendszerváltás előtti stílusával”. Nem bizony. Akkor is ezekkel a komplett idiótákkal volt tele a hócipő. Akkor jött KISZ KB-titkárnak Gyurcsány éppen, de már volt Gönci János, Emőd Péter, voltak borzalmas KISZ-bürokráták, akik megkeserítették az életemet, kiszabták a büntetéseket. A stílusommal soha, velük viszont 1989-ben egy életre szakítottam. Elég robajjal járt, ez tény: tétre menő viták után saját KISZ KB testületük szavazta le őket s állt mellém, amikor frontális támadást indítottak ellenem, a Magyar Ifjúság ellen, ahova nem akartam beengedni őket utódnak.

Az utókornak mondom: amikor KISZ KB-ról beszélnek, válasszák szét a bürokráciát, a KB-titkárok közül a karrieristákat, s ettől függetlenítsék a KISZ KB testületét, amelyben a 80-as évek második felében zömmel kiválóságok ültek. Kőbán Rita sokszoros olimpiai- és világbajnok, Farkas Bertalan úrhajós, Kiss János táncművész, Csermely Péter kutató orvos, s a gazdasági, kulturális élet sok tehetséges embere, akik a Jövőnk a tét! című mozgalmukban Magyarország hivatalos testületei között elsőként mondták ki, hogy gazdasági krízisbe rohan az ország. Mint ismert rádiós és tévés újságíró, kiadói igazgató, közgazdasági vezetőt kértek fel, hogy legyek a lap, a Magyar Ifjúság főszerkesztője, s mint ilyen, automatikusan a testület tagja. Köztem, s a lapot irányító KB-titkárok között örök

Szent István a Szoborkertben. Elégikusan szomorú, hogy csak itt jutott neki hely, és hogy az Index vele nem is foglalkozott, csak Attila királlyal.

konfliktus, mondhatom: örök harag feszült. Szerencsés véletlen, hogy mire jött Gyuresány, én éppen kijöttem közülük. Utóbbit nem ma utáltam meg, nem is 2004-ben, mikor puccsát végrehajtotta, s elmeorvosi bizonyítványát kiállította. Mi, akiknek volt tapasztalatunk a közéletéről, világosan tudtuk és mondtuk, hogy egy anarchista demagóg érkezett közéjük. Igaz, akkor már teljesen mindegy volt, 1989-et írtunk. Nos, ennyit a korabeli stílusomról, mely ma sem tetszik a Pártnak. Zavarna, ha tetszene.

Az MSZP vádaskodásait politikai-hatalmi felértékelésemnek tekintettem, végre! – mondám. A Zrínyi Kft. részéről ugyanúgy MTI-közleménnyel válaszoltunk, ahogyan a Párt is az MTI-hez fordult. Volt egy kis különbség. A Párt (bocsánat, a nagy tisztelet íratja mindig nagy P-vel) ugyanis le tudta adni közleményét az MTI-vel. Mi, a Zrínyi viszont nem, mert a HM nem engedte. Megírtuk, mint annyiszor később, de soha nem közölték. Ez esetben a HM új sajtófőnökén múlt. Rossz emlékü Németh Miklós Attila ekkor már máshol dolgozott, de soha nem bírom kivenni a fejemből a képet, hogy „keze rajta van a dolgok ütőerén, ha tehet ellenem valamit a sajtóban”. Utóda azt válaszolta beküldött helyreigazítási kérelmünkre, hogy sem ő, sem a kabinetfőnök nem engedélyezi. “Ne bonyolítsuk.”

Azért most idézek belőle. Ha ilyen kemény szoci szöveg nyomán akkor ki is múltunk a szocialista pörölycsapások alatt, legalább hagyjunk az utókorra néhány sort magunkról is:

„Képtelenséget állítottam? Dehogy! Képes volt a nyilatkozatom róluk a Duna Tv-nek adott interjúban. *Kép I.*: fosztogatnak. Aztán osztogatnak. Egymás közt. Tíz- és százmilliókat. *Kép II.*: rendőrök közelednek. Megálljt integetnek...

... Én inkább az MSZP-kormányzás igazi méreteiről beszelnék: autópályákról, metróról, közbeszerzésekről, EU-pályázatokról, a szülővárosomat, Kiskunfélegyháza pénzügyeit is tönkretévő PPP-beruházásaikról. Ott milliárdok mozogtak gyanús pályákon és kezekben, megtalálják persze majd azokat is. A Zrínyi Kft. előző vezetései (utólag: igen, így, többes számban, 2005-2010 között), és az őket irányító, szocialisták vezette HM belső berkeiből érkező tervutasításos rendszer nagyfőnökei (milyen pénzt hova kell áramoltatni) százmilliós kezdők voltak.

...Az MSZP uralkodása alatt a Zrínyi Egyetem és a Zrínyi Kft. vezetői – felső szintek tudtával – bemocsolták a szigetvári hős és a költő-hadvezér nevét, Zrínyi Péterét és lányáét, Zrínyi Ilonáét. Ezt nem bocsátom meg. A többi konzekvencia a rendőrség, ügyészség, bíróság dolga. Most elmegyek lemosni a Zrínyi nevet, más pénzt mos, én ezt mosom. Nem hiszem, hogy viszontlátásra, MSZP.”

A „megálljt integető rendőrök” képével arra utaltam, hogy Hende Csaba, ill. a HM néhány nappal korábban megtette a büntető feljelentést: csupán a HM-minicég, a Zrínyi Kft. múltját illetően 20 ügyben! Ez verte ki a szocialista biztosítékot. Eddig csendben elszenvedték az üzleti károkat, s ez aligha zavarta őket, rendesen be-spájzoltak az előző években, még a bukás előtti heteket is pénzügyi finisnek tekintették. Erről kellett nyilatkoznom a Duna Tv-ben. Nem akartam, de kellett,

Egy korai csúcspont abban, ahogyan Gubcsi magánosítani készült a hadsereg színé-javát: a képen Ex Libris Díját nyújtja át az Összhaderőnemi Parancsnokságnak 2010. október 23. tiszteletére. A tábornok nem is sejtí, hogy ő is GL családi vállalkozása lett

ez volt a kérés a HM-ből. Mondani kellett valamit az „ügyekről”. Itt már nem hall-gathattunk. S a lavina elindult. Erre született az MSZP közlemény, majd hű fegy-vertársuk, a Magyar Nemzet utánuk, szabadon... erről mindjárt. Némák maradtunk, a HM honlapja, a honvedelem.hu, ahol megjelent a válaszuk, nem számít a közvélemény szemében. A sajtófőnök minden sürgetésünk ellenére úgy ítélte meg, hogy „nem érdemes válaszolni, úgyis a földre hull, érdektelenségbe fullad az MSZP közlemény...”

A főcsapás jobbról II. – rábőffent a Magyar Nemzet

Annyira érdektelenségbe fulladt az MSZP-közlemény, hogy másnap nem más, mint a Magyar Nemzet felkarolta az MSZP-t, s így lett a Párt közleménye a Magyar Nem-zet hírforrása. A korábban már említett, bizonyára erősen sértett Haraszti Gyulának eszébe jutott, hogy jó párt ez az MSZP, hiteles kis párt, érdemes idézni. S a szer-kesztőségnek is ez jutott eszébe. Miért nem tudom kihagyni Csermely Péter nevét, aki kis búvópatakként addig csordogált, csordogált haragjával, míg elérkezettnek látta az időt, hogy kiöntsön, s maga megrendelte magától magának Harasztit. A bomba felrobbant.

Most, e gondolatsor elején megismétlem a már jelzett tényt: Csermely, vezető társa(i) durva brutalitással, nem is titkolva okádták, pökhendi fölényel hirdették az őket csillapító, a tényekre hivatkozó egyéb személyeknek: *Gubcsit úgyis kinyírjuk, nem érted... ?!* Hiszen láthatóan hatalmi harc, leszámolás kezdődött részükről: valaki, akit ők nem akartak, megjelent a médiában. Mint mondtam, láttam már Csermely képét a Hír Tv-ben, s máig megoldatlan rejtély marad számomra, hogy egy látszatra ennyire jelentéktelen, a képernyőre többé-kevésbé alkalmatlan kis figura honnan veheti ma-gának a bátorságot... de erre még utalok: ahol a média-birodalomban is zsebből mindent eldöntően irányító nagyúr lehet Simicska Lajos, ott elfér a csermely-hosszú bosszú triplája is.

MEG KELL ÁLLNOM itt egy percre. Velem született tulajdonság, majd nagyszüleim, anyám páratlan személyes példája, s később az általam alapított családi életem

tovább erősítette bennem a takarékossgot, mint alapműveletet. Nem azt, amely kaszál, megszüntet, likvidál, elsorvaszt. Hanem az, amely egyben nagy erőket szabadít fel: megtakarít, hogy ott használjon fel belőle, ahol teremt, s ne hagyja ott, ahol lyukat ásnak. A magam pénzét is így kezelem. Mindenki másét még inkább, mert az nem az enyém, ahhoz nincs jogom. Különösen így látom az állam, a köz pénzét, mert annak milliónyi, sokszor szegény, egyszerű kisember a tulajdonosa. Az övékét elvenni kegyetlen dolog. A Zrínyiben azt láttam, hogy pofátlan módon kilopják a kasszát, nemcsak belőle rabolnak, hanem viszik az egészet, mindent, ami van, mindent, amit lehet. S sokan megélték belőle „kívül”. Ők persze belül voltak, az ilyen belső cégszarkák nem hülyék, csak akkor löknek oda, ha visszakapják a meghatározó részét. Kéjelgés- és üzemszerűen.

S MIT KAPTAM CSERÉBEN! akkor, amikor 2011 márciusában úgy érezték jobb- és baloldalon, hogy „Na, most elkapjuk!”?. Az volt a fő mondanivalójuk, hogy én ellopom a köz pénzét, azon adatom ki a könyveimet, azon építetek szobrot, azon takarítottok, azon teszem családi vállalkozássá a Zrínyit. Vagyis MINDENNEK AZ ELLENKEZŐJE AZ IGAZ. Cáfolja a hülye GL, ha tudja, úgyse adjuk le, igaz, média?

A hülyék, aljasok logikája szerint lehet így is. Mert az 5 akkor is 5, ha +, és akkor is, ha – jel van előtte. Pluszt 5? Mínusz 5? 5 és kész. Lopta? Vagy megakadályozta? Lopásról van szó mindkét esetben! S ilyenek a hülyék és az aljasok. Tudják pontosan, mi a helyzet, de erre szól a megbízatásuk, az övéké ott lent a szennyben. És ez az érdekük, az övéké, ott fent a szennyben. Kinyírjuk, kész. S ugrik Csermely és Spirk, Miklós Gábor és a patkánylyukból kivonyít Szemenyei Kiss Tamás, s álneven visítanak a honlapok hozzászólói, csupa nagyság. S mögöttük kinek az árnya magasodik? A baloldalon még csak-csak látom, de a jobbon...? Nos, látom őt is. Mert ne süssük le a szemünket. Ha egyszer az óriásplakátok ügyében egy olyan kis senki, mint szerintük én, rálép a titkos hatalmi háttérben mindent és mindenkit mozgató nagyúr tyúkszemére és igényt formál arra, hogy piaci, megemelt árat fizessen az ő érdekeltsége is az államnak, a HM-nek, akkor két dolog történhet.

Aki ismeri az elmúlt 20-22 év pénzügyi sötétségeinek, köztük a „pártpénzeknek” a történetét, márpedig sokan ismerik, az tudja, mekkora hatalma van a pártok mögött álló pénzügyi vezérnek, vezéreknek, vélten vagy ténylegesen milyen rettenetes nagy.

A Fidesz sem nélkülözi ezt a flekket. „Kinestárnokai” nélkül – akik a kezükben tartják és pénzügyileg is vezénylik a hozzájuk tartozó médiabirodalmat is – ma ilyen összehangolt támadást jobbközépről nem lehet intézni valaki ellen, aki egyébként vallottan a nemzeti gondolkodás része. Hagytam volna inkább lent az óriásplakát bérleti árakat, csak azért, mert az „árny”, a nagyúr valóságos birodalma ezt követelte?*

A média önjelölt kis hatalmaskodói saját erejükből nem hirdethetik meg nyíltan, hogy „kinyírjuk Gubesit, mit ugráltok, akkor is kinyírjuk...” Azt nem mondanám, hogy „oda, hozzájuk tartozom”, ettől Isten ments. De a legfőbbnek tartott eszmében, a nemzet dolgaiban szövetségesnek hittem magamat. S még örülhetnek, ha őket én annak tartom.

S akkor most kik nyírnak ki? Erre is kereste a választ Makovecz Imre levele. S tényleg: ha megbódult elméjük megnyugszik, hogy na, most aztán kinyírtuk...?! Akkor valóban, igazán ez történt? Vagy visszajutottam a szabadságom világába, amelytől majdnem megfosztott a sors, amikor munkahelyi, tehát egzisztenciális közösséget vállaltam velük? Ameddig olyan nagyon sok szegény ember él Magyarországon, amennyi, addig soha nem fogom azt hinni, hogy anyagilag ilyen kis betegesek kinyírhatnak engem. Ameddig van és lesz szegényebb nálam, addig őt fogom sajnálni, nem magamat.

Haraszi zörögni kezdett, s tényleg: mivel nem máshol zörgött, mint a Magyar Nemzetben, gyorsan megtudhattam, hogy itt nem szél fúj, hanem vihar söpör, sőt a söpredék cunamivá dagadt. – Fulladj belém, Gubesi! – ezt hozta a partra. Azt egy percig sem hittem, hogy ez Haraszi Gyula döntése volt. Ez már frontális támadást takart, a szerkesztőség vezetői rendelték el, Haraszi minden haragjával együtt is csak paraszt volt a játszmában, neki osztották ki az első lépést. S ha az MSZP közleménye a cunami jele volt, akkor a Magyar Nemzettel – a jobbközép kormány

*Sok mindenkit néven nevezek s kemény jelzőkkel illetek e könyvben. Ők közszereplők, s megtanultam, hogy tűrniük kell mások véleményét nekik is. Előfordul azonban néhányszor, amikor gondolok ugyan valakire személy szerint is, megnevezni mégsem tudom következmények nélkül, mert ő nem közszereplő, hanem gazdasági vezető. Ezért esetében gyakran az „árny” szót használom vele kapcsolatban. Mindenütt látjuk őt és pénzét.

Márton Áron püspök szobra A Magyar Művészetért Szoborkertjében. Csak 3-4 évig bírta elviselni Gubesi társaságát és házanépét, el is ment onnan Kolozsvárra, amint tehetette.

lapjával, az igazságosztóval – megérkezett a partra maga a tombolás. De miért kellett ehhez a Párt a Magyar Nemzetnek?

A Magyar Nemzet felépítette eljárását. Mint egykoron, 1989 tavaszán a Népszabadságban a lapvezetést képviselő Miklós Gábor adta meg a jelet, hogy lehet nyírni G. L-t, szabadon, hisz' védtelen, most a Magyar Nemzet vezetésének megbízásából Haraszi gyütt lázas igyekezettel. Meg kellett szolgálnia a bérét, ha bérenc. Még nem mondott semmit rólam március 11-én, még csak az MSZP-t idézte „tetteim kapcsán”, bár ezzel összefüggésben – ha már rólam van szó – nem túlságosan hízelgő a cikk nagybetűs címe: „Hús bűncselekmény a HM médiacégénél?” Melyiknél is? A korábbi kommunikációs kft.-nek nevezték, mi vettük fel egy-két hónappal korábban a „Média Kft.” nevet. Most akkor kiről van szó? Megnyugtató: a cikkből aztán kiderül – Gubesi viselt dolgain kívül, ld. MSZP – az is, hogy korábbi esetek kapcsán tett feljelentést a miniszter. De lássák, baj van a rothadó média-cégnél...

Nem kellett sokáig várni. Március 16-án lecsapott az Index karvalya, 17-én rövid keringés után a Magyar Nemzet sakálja. Utóbbi vezetői egyszersmind kiadták a sajtónak, a hozzájuk közel álló szerkesztőségeknek, rádió- és tévécsatornáknak, hogy Rajta! Gubesinak vége! Ne kételkedjen, Kedves Olvasóm, tőlük tudom.

Most – hogy érthető legyen, miként terjesztette ki „megsemmisítő hadjáratát” az Index 2011-ben – csupán a fő rágalmakat közlöm a totális háborút meghirdető Index-alapcikkéből, mely másnap a Magyar Nemzet vezérmotívuma lett, s attól a perctől elszabadult a sajtópokol, mozgásba lendült a szenny. A lényegét majd a könyv záró konklúziójánál, az Index elleni bírósági tárgyalás kapcsán részletezem. Azért ott, mert ott eskü alatt hangzanak el a vallomások. Legyünk hitelesek. S vegyük szemügyre, hogyan történik ma Magyarországon az ítélkezés – bocsánat az általánosításért, maradjunk ez esetben a Pesti Központi Kerületi, és a II. és III. Kerületi Bíróságon. Az Indexnek kötelessége lett volna közölni a Zrínyi Média azonnali, helyreigazítást kérő válaszát, erre azonban soha nem került sor. Fő rágalmaikat viszont folyamatosan ismételte. S lesz szó a Magyar Nemzet cikkéről is.

A Zrínyi mindvégig tudta, kivel áll szemben, s nem számított helyreigazításra. Mégis mindig megpróbálta, főleg saját lelkiismerete miatt.

„Az alábbiakban kivonatolva közöljük az Index márc. 16-i írását, Spirk József életműve e fontos állomását:

HONVÉDSÉGI TAKARÍTÓNŐK GUBCSI LAJOS HÁZÁBAN

- Családi vállalkozássá változtatta a HM kommunikációs cégét Gubcsi Lajos
- az igazgató nyár óta két saját könyvét adta ki új munkahelyén, s régebbi publikációit is a cég segítségével terjeszti
- a 2010-es, negyven főt alig meghaladó létszám mostanra hatvan fölé emelkedett, és főként az ő személyes ismerősei kaptak szerződést
- az elmúlt hónapokban ráadásul teljesen családi használatra hangolta át a HM százszázalékos tulajdonában levő céget
- a cégben állandó vendégek lettek az ügyvezető gyermekei, sokszor állománygyűlések is jelenlétükben zajlanak
- a cég is Gubcsi munkái körül forog, idén két könyvét is kiadta több ezer példányban
- az ő ügyvezetése alatt indította el a „könyvvonat” nevű adományozó projektet, ami szintén jól jött az igazgatónak – a könyvesomagokhoz több ezer darabot mellékeltek Gubcsi régebbi könyvéből... Kiskunfélegyházán tavaly decemberben pl. kétszázötven tanár, tanító kapott karácsonyra „tiszteletpéldányt” az Egy kun Budán és Pesten „élet-, kor- és közrajzi regényből.”
- információink szerint a (2010. dec. 10-én tartott Attila szoboravató ünnepségen) a Zrínyi Média alkalmazottai szolgálták ki a VIP-vendégeket, másnap pedig Gubcsi a HM alkalmazásában álló takarítónőket küldött ki a szoborkertbe és a fogadás helyszínéül szolgáló saját lakásába, hogy tüntessék el a résztvevők által hagyott rendetlenséget.
- a Zrínyi név megtisztogatása a jelek szerint nem megy zökkenőmentesen (az ügyvezető részéről). Pénteken ugyanis azonnali hatállyal kirúgták a HM helyettes államtitkárát. Tóth József Zoltán a nol.hu (Népszabadság online) szerint több ügyben megvezette Hende Csaba minisztert, így a Zrínyi Médiaival kapcsolatos feljelentések sem voltak kellően megalapozottak.”

Amikor a Gubcsi-féle családi maffia teljessé vált Attila király leple alatt – Lél itt még rejtőzködik édesanyja méhében, de már nem sokáig tud elbújni a tényfeltáró újságíró, Spirk elől. Főleg a kis Etele gyanús, bitorolja a király ősi nevét (az a kis suttyó szőke ott, jobb szélén...) Mindezt a Zrínyi Kft. pénzéből. Gubcsinak van min röhögni...

Magyar Nemzet, 2011. március 17.

„Gubcsi-könyv közpénzből

A HM médiacégének ügyvezetője még tiszteletdíjat is fizetett magának

A Honvédelmi Minisztérium médiacégének jelenlegi ügyvezetője több mint egymillió forintért nyomtattatta ki a saját könyvét az általa vezetett társaság költségvetéséből. Gubcsi Lajos ezen felül még tiszteletdíjat is kapott a kiadvány szerkesztéséért az állami vagyonkezelésben lévő társaságtól az adófizetők pénzéből. A szakértő szerint erre azért volt szükség, mert a könyv hazánkat népszerűsíti az Európai Unió soros elnöksége idején.

HARASZTI GYULA

Hozzávetőlegesen egymillió forint közpénzt költöttek el a Honvédelmi Minisztérium (HM) médiacége, a HM Zrínyi Média Kft. költségvetéséből a társaság ügyvezetője, *Gubcsi Lajos könyvére – tudta meg lapunk* (NA, erre az utóbbi három szóra különösen érdemes figyelni egy magára valamit is adó hírlep esetében – ez az a pont és kijelentés, amikortól a Magyar Nemzet számomra egy nagyon rossz minőségű WC-papír, amit tehát még erre sem használok... ez a mondat nem volt benne a Harashti-cikkben, bevallom, hogy én fűztem most hozzá. – *a szerző.*). Az ügyvezető ráadásul tiszteletdíjat is kapott a könyvszerkesztésért, mondván: ez nem tartozik a munkaköri feladatai közé. A kiadvány 1000-1100 years ago...- Hungary in the Carpathian Basin címmel jelent meg, és angol nyelven, nyolcvanhat oldalon foglalja össze, meglehetősen felszínesen a honfoglalástól Szent Istvánig terjedő magyar történelmet. A szöveggel sokat nem bajlódott a szerkesztő, hiszen gyönyörű iniciálékkal és több mint negyven (sokszor egész oldalt betöltő) illusztrációval, képpel színesítik a „művet”.

Amikor azt kérdeztük a HM sajtóosztályától, hogy nem tartják-e összeférhetetlennek Gubcsi könyvének kiadását az általa vezetett cég költségvetéséből, a szakértő kitérő választ adott. Közölték, a kiadvány azzal a céllal jelent meg a HM Zrínyi kft. gondozásában, hogy hazánk soros európai uniós elnökségi rendezvényein a magyar államalapítást, történelmünket színvonalasan bemutató angol nyelvű könyvvel ajándékozhatjuk meg a nemzetközi delegációkat. A meglátásuk szerint hiány-

pótló kötet kétezer példányának nyomdai költsége mintegy 1 204 000 forintot tett ki. Mindez azt jelenti, hogy a rendkívül gazdagon illusztrált kiadvány darabonként mindössze 602 forintért készült el – tették hozzá. Ez azonban nem rendkívüli, hiszen az általunk megkérdezett nyomdai szakemberek szerint a jelenlegi gazdasági viszonyok között ennyi az ára egy kétezres példányszámú, hasonló paraméterekkel bíró könyv kinyomtatásának, illusztrációtól függetlenül. A szakértő ennek ellenére azt állítja: a fent említett összegek nagyságrendekkel kevesebbek annál, amelyekért az utóbbi években kiadványok készültek a Zrínyi Kft.-nél. A HM sajtóosztálya arról is informálta lapunkat, hogy Gubcsi, a kft. ügyvezetője a munkájáért tiszteletdíjat is felvett az általa vezetett állami pénzekből gazdálkodó cégtől.

Az Index tegnap arról is beszámolt, hogy a honvédelmi tárca kommunikációját bonyolító Zrínyi Médianál az általános kormányzati létszámstop ellenére a 2010-es, negyven főt alig meghaladó létszám mostanra hatvan fölé emelkedett, és főként Gubcsi személyes ismerősei kaptak szerződést. A portál szerint az állami cég Kerepesi úti központjában állandó vendégek lettek az ügyvezető gyermekei, sokszor az állománygyűlések is jelenlétükben zajlanak.

A HM honlapján ugyanakkor az olvasható, a Zrínyi Média Gubcsi ügyvezetése alatt indította el a könyvvonat nevű adományozó projektet, ami szintén jól jött az igazgatónak. A HM-cég a projekttel számos hazai, erdélyi és felvidéki településre vitt a katonai kiadó régi kiadványaiból, és a csomaghoz több ezer darabot mellékeltek Gubcsi régebbi könyvéből. Kiskunfélegyházán tavaly decemberben például kétszázötven tanár, tanító kapott karácsonyra „tiszteletpéldányt” az Egy kun Budán és Pesten című „élet-, kor- és közrajzi regényből”.

A honvedelem.hu számolt be arról is, hogy a Magyar Művészetért Szoborkertben felavatták Attila hun király bronz lovas szobrát. Arról a tudósítás nem szólt, hogy az ünnepségnek a Gubcsi család adott otthont, és a 10-15 milliót érő szobrot XXII. kerületi házuk kertjében állították fel. Az avatáson részt vett Kövér László házelnök és Hende Csaba honvédelmi miniszter is – adta hírül az Index. Úgy tudják, a december 10-én tartott rendezvényen a Zrínyi Média alkalmazottai szolgálták ki a VIP-vendégeket, másnap pedig Gubcsi a HM alkalmazásában álló takarítónőket küldött ki a szoborkertbe és a fogadás helyszínéül szolgáló saját lakásába, hogy tüntessék el a rendetlenséget.

Gubesit a kormányváltáskor nevezték ki a HM médiacégének élére, ami meglepte a közvélemény egy részét, hiszen ő a Kádár-rendszerben a KISZ KB tagja, az MSZMP KB osztályvezető-helyettese és a Magyar Ifjúságnak, a KISZ központi lapjának a főszerkesztője is volt.

Gubesi tegnap úgy reagált a HM honlapján: „Leegyszerűsítésnek tűnik minden butaság, amit az Index ír. Összevissza csúsztatások, hasalások, megint besúgások, a családi életem mozzanatai vegyítve munkámmal és munkahelyemmel, belekeverve mindenki, aki eszébe jutott a szerzőnek. Inszinuáció, diszkreditálási hajlam valahol a cikket író szobájának mélyén.” Hozzátette: a tárca médiacégénél besúgók vannak, az Index újságíróját pedig arra kéri, jelentse fel.”

Györfi Sándor Mária, ugyancsak A MM Szoborkertjében – nem a zakós, nyakkendőös ember a magyarok nagyasszonya, Mária, hanem a Napba öltözött asszony, a zakós háta mögött. A zakós gyanúsan viselkedik, fél (vagy nem egész).

Így lett a Magyar Nemzet fő hírforrása – a „tudta meg lapunk” kétes, olesó, piti és hazug bizonyosságán kívül – a közismerten szoclib Index. Mielőtt folytatnánk, már is kijelenthetjük: a kör bezárult. Ez a kör egy hurok, és Gubesi Lajos nyakán tekeredik, természeténél fogva körben. Izmos kacsók fogják a végét, a köteles emberek fogsora szépen villog.

Leírom s bizonyítom a könyv végén – dokumentumokkal, tanúkkal –, hogyan készült az „1000-1100 years ago” című angol könyv... Sokkal érdekesebb lesz a bírósági per visszaidézése, az ott **eskü** alatt elmondottak, amelyet magánvádloként az Index ellen kezdeményeztem. Arról még nem számolhatok be, hogyan cáfoltuk a rágalmakat a Magyar Nemzet elleni perben, mert e sorok írásakor, 2012. február 6-án még semmit sem hallok a per, a tárgyalás kitűzéséről, mintha valaki altatná a dolgot. Eskü alatt mégis érdekesebb, főleg, ha meghallgathatjuk – így, írásban – a zseniális bíró okfejtését arról, hogy nincs semmi baj az Index állításával (és így a Magyar Nemzetével sem?). Hiszen a kettő egymásra épült, szesz- és tejtestvérek azonosulásával.

Most a történelmi hűség kedvéért azt kell leírnom, hogy az Index előző napi (márc. 16-i) és a Magyar Nemzet fentebb idézett (márc. 17-i) leleplezései, és persze a Magyar Nemzet tervutasításos irányítási rendszere (Gubesit kinyírni!) hatására hogyan lendült mozgásba a... szívesen írnám, hogy a szennysajtó! De nem! Az egész magyar sajtó! A Tv2 esti főműsora. Az RTL esti főműsora! És az Inforádió. A Hír Tv. A rádióállomások sora. Ott sorakoztak az irodám előtt a stábok, percenként csöngett a telefon. Szabályosan betolakodtak. Én nem tartottam magamhoz méltónak, hogy foglalkozzak velük. Ezért a HM Sajtóirodájától szereztek engedélyt, s erre már nem mondhattam nemet. Álltak az előszobában, hívtak telefonon, az egész napot velük töltöttem.

A legtöbben nem adták le a velem készített interjút, mert „nem jött be a csőbe Gubesi, nem volt közölhető a válasza, mert nem igaz, amit gondoltunk...” Akadt, aki kénytelen volt leadni a saját semmijét, vagyis saját magát, azt, ami ő. A legkirívóbb példa a Magyar Nemzet vezette *Hír Tv*. Röstelltem leírni, olyan szégyen arra, hol tart a magyar nem tudom micsoda.

Sokadikként jön a Hír Tv stábja, valami kis szerencsétlen figura. Nekik is nemet mondtam előtte, ők is megszerezték a HM engedélyét. Jöttek be a szobába. A kis szerencsétlen pojáca nem tudta, hogy láttam már kamerát életemben. Beléptek, mosoly, üdvözlés maga. Szószátyár duma arról, hogy beszélgessünk előtte, beszéljük meg a dolgot, hogy is volt, s mint is. Látom a kis hülyén, hogy nem tudja, hogy én tudom, tudom, mert látom, hogy be van kapcsolva a kamera, a mikrofon. A kis aljas. Ki ne tudná, hogyan dolgoznak „ezek”? Kellett volna neki a „szabad, kötetlen beszélgetés, a kis előzetes eszmecsere” alatt, titokban, sunyin bekapcsolt készülékre véve valami olyan foszlány, ami majd neki kell, ami neki jó, amire a megbízása szól. Ami csak úgy elhangzik ártatlanul. S majd ez lesz a lényeg később, a leadott, össze-vissza vágdosott interjúban.

Mondom neki, hogy

– á—á, nem kell most beszélgetnünk, nincs időm, tegye fel máris a kérdést, kezdjük... - Á, á, mondja ő, kellene mégis egy kis őszinte, előzetes beszélgetés, úgy közelebb jutunk egymáshoz, meg ilyesmi... Elmondom neki, hogy nem kell, ő elmondja, hogy jó lenne... magamban röhögök, hogy mit kezdenek majd a montírozó szobában ezzel, ezekkel az éppen most is, titokban felvett részletekkel. Hülyéske egyre kisebb, csak hülyének és aljasnak nagyobb... Végül mégis elkezdi. Neki se jók a válaszok, ebből semmi sem jön össze.

– Álljunk le - mondja -, leállnak, izzad egy kicsit, nyekereg, keresi a következő kérdést, valahogyan mégiscsak le kellene lepleznie engem, hüen, a saját szavaimmal. Jó sokáig elkínlódik, felvesz mindent. A végén biztos kihoztak valamit, ha mást nem, a dühös szememet, ezt már nem tudom, nem nézek Hír Tv-t, nem járattuk.

Hasonló volt az Inforádió riporternője. Majdnem belehalt, hogy kihozza belőlem: igen, közpénzen, persze, Önnek elismerem, de ne mondja el senkinek... és persze, honvédségi takarítónők takarítják a házamat.... Persze, milliós közpénzen Attila-szobor, persze, kicsim, a fene egyen meg ott, ahol vagy. VIP-vendégeknek szolgáltak fel a Zrínyi munkatársai, persze, mi kell még, azon kívül, hogy takarodjál már a jó fenébe, ma te vagy a huszadik, s ekkora hülyékből ez megterhelő, kis szívem. Izzadt a telefonomba vagy húsz percet, alig bírtam kicsavarni a készülékből a verítéket. Hónaljszagú volt, és a szádat is ki kellene mosni néha, kicsi.

Ki volt előbb? Az Index, vagy a Magyar Nemzet? Nézem a dátumokat. Az Index március 16-án öntötte rám rágalmait. A Magyar Nemzet március 17-én reggel. Együtt írták? Ki mire biztatta a másikat? Ki milyen „tutti infót” adott át a másiknak? S a mi belső spiclijeink hova dolgoztak elsőként, s kin keresztül? De érdekes ez? S hogy hogyan találta ki a Népszabadság, hogy a HM éppen akkor menesztett jogi államtitkár-helyettesének azért kellett mennie, mert a Zrínyi korábbi vezetői ügyében napokkal azelőtt beadott büntetőjogi feljelentések „nem állják meg a helyüket”. S az egész magyar baromsajtó mint tény, máris hullámoztatta tovább a Népszabadság hülyeségét. A piszkos, kitalált, egy irányban terjesztett „összefüggések”.

Hát igen, persze! ITT a közpénzcsaló Gubcsi, a Zrínyis. Miközben feljelenti a régi Zrínyis vezetőket! Amely feljelentések nem állják meg a helyüket, nyilván alaptalanok! És hát persze menesztik szegény helyettes államtitkárt... mert rosszul készítette elő a Zrínyis feljelentéseket. Ennek az egésznek annyi a valóságtartalma, mintha én azt mondanám, hogy a Népszabadság a zsidók lapja, a cionista világmozgalomé, az is volt mindig. Nem tudom ugyan, hogy miért éppen ezt mondom, de jól hangzik, nem?! Magyar Nemzet, Népszabadság, rádiók, tévék, Index és egész netes csöcseléke, minden netes lap, aki bekapcsolódott. Jól van srácok, most már minden tény, úgy van, úgy van, mert megírtátok!!!

Az Index és a Magyar Nemzet összefogott, bájos: övéké az érdem, a húsból soha többé nem szedték ki a fogukat. Azzal a példátlan gennyességgel, hogyan herélte ki a HM hivatalos közleményét Haraszti és a Magyar Nemzet márc. 18-án, vezető szerepet szerzett a Magyar Nemzet. Az azt követő időkben az Indexé a dicsőség, nem is vitás, a Magyar Nemzet néhány nap múlva kényelmesen hátra dőlhetett, megvolt az utód, aki nemrég még előtte járt. Akkora gazember, gengszter eljárást, mint amit az Index-sakálok követtek s követnek, csak a következmények nélküli Magyarország engedhet meg magának. Ebben azonban nem hiszek, az az igazság. Nincs semmi gáztett következmények nélkül! Fogjátok látni szümtükkel.

Meghökkenítő dolog történt e napokban, ilyesmi rémálmban sem fordult elő bennem. Akkor értetlenül álltam előtte. Ma már tudom, hogy kiolvashattam belőle

Melocco Miklós Krisztus szobra a Szoborkertben – része az Élőtárlatnak is. Ez a Gubesi, ez a Gubesi! - Jézussal akar védekezni..!

a magyar sajtó, azt az irányító politikai és gazdasági körök, maffiák, érdekesoportok természetrajzát. Ez részben magyarázatot ad arra is, hogyan esett egybe a pénzügyileg érintett szocialista-szadesz-féle balliberálisok támadása, a hatalmi gőg bűnébe esett jobboldali sajtócentrum érdekeltsége, valamint a minden szemétben táplálékot kereső sajtóhiénák, az éhes bulvárkopók serege. Felsorakozott Magyarország kivégző médiaosztága. A vezényszavak régebben a Népszabadság c. központi lap irányából érkeztek, most a Magyar Nemzet című központi lap él e jogával. De miért van az, hogy amint annak idején az MSZMP-ből érkezett a parancs, most is ők kezdenek, az MSZP? Mert letagadhatatlan, hogy a sorrend ez volt a támadás erejének kifejtésében 2011. március közepén: az MSZP-közlemény adja az intést, a Magyar Nemzet húzza a ravaszt, az Index-ben dördül el a gyilkos tűz, s a szennykartsak kartácsortüze tarol, ahogy kell.

Amikor Hende Csaba bejelentette a tényt, hogy 20 büntető feljelentést tett a Zrínyi Kft.-nél történt ügyekben, azok szövegét ugyan nem ismertem, de tartalmukat sejthettem, hisz az ügyek feltárása tőlem indult. Minden gátságot láttam belépésem után, s csak azt kellett mérlegelnem, hagyom-e szótlantul („Bocs, ez nem az én dolgom!”), vagy belelépek a legmérgeesebb darazsak fészkébe. Miután a gátság radikális felszámolása mellett döntöttem annak idején, 2010 nyarán, most, 2011 márciusában én kaptam feladatul, hogy a sajtó számára részletesen, pontosan ismertessem ezeket az ügyeket. Tárjam fel, mi is történt nálunk. Ennek első lépése volt az interjúm a Duna Tv-ben, azért ott, mert máshol érdektelenségbe fulladtunk, csak ők voltak segítőkészek. Ez volt az az interjúm, amikor a Zrínyi Kft.-ről, mint a HM pénzmossodájáról beszéltem, ahol az ügyvezető, Orgovány volt a mosónő, és ahol a szálak felértek a HM miniszteri kabinetig. Erre reagált az MSZP egy párttól szokatlan, elhibázott közleményével ellenem. Válaszomban az ígértem, hogy *„le mosom a Zrínyiek nevéről a szennyet, amit ráhordtak”* a Zrínyi Kft.-nél (és a Zrínyi Kft. korábbi vezetésével e szennyrakásban együttműködő Zrínyi Egyetemnél, szintén szocialista közreműködéssel).

Semmi se lehetett abból, hogy a Zrínyinél történt gátságokat kifejtsem, ismertessem a sajtónak. Abban a pillanatban eldördültek a fegyverek, s engem kellett

kinyírni. SENKIT sem érdekelt, hogyan lopták ki a pénzt, az hova tűnhetett, kik osztozhattak rajta. Egyáltalán, hogy hogyan működött maga a rendszer, melynek nemcsak zuschlagok, hagyók, gyurcsányok végeláthatatlan sora volt a talpköve, hanem történetesen és hihetetlen módon maga a hadsereg, a HM is, mégpedig nagyon elburjázott módon, Juhász Ferenc és Szekeres Imre hadúri évei alatt. Erről én soha többé egyetlen szót sem szólhattam, s ha mégis megpróbáltam, a sajtó hiénái közölték, hogy őket nem ezért küldték, hanem az Attila-szobor, a honvédségi takarítónők, a cégem pénzén kiadott saját könyveim ügyében. S mivel abban nem lehetett igazuk, zömmel elkullogtak haza. A sakálok meg rágesálták. Magyar Nemzet, Hír Tv.

A honvédségi pénzek szétlopásának fejezete már nem érdekelte megbízóikat, a balliberális oldalon retteghettek tőle, s valami nagyon súlyos, megmagyarázhatatlan oka lehetett annak, hogy a jobboldali sajtót sem érdekelt. Az Index szennyírói pedig szabad kezet kaptak tőlük, jóváhagyást, hogy folytassák, jól teszik, Gubcsit kell kinyírni. Halott ember nem beszél...

A HM, személy szerint a miniszter pontosan látta, mi zajlik. Nem vitás számomra, hogy Hende Csaba súlyos órákat élt át. Döntenie kellett. Engedjen nekik, mert tudja, hogy úgysem hagyják abba, míg engem ki nem nyírnak? S akkor hogyan néz a tükörbe? S kiről is szól mindez? Nem róla? Hogy bedől-e nekik, csak azért, mert úgy parancsolják. S kik azok a nekik? Egy Magyar Nemzet csak nem tarthatja fenyegetett helyzetben a minisztert? Ki van a hátuk mögött? Az, akire már utaltam? Az árny, a nagyúr? S kellett-e tudnia ezt a miniszternek?

Mindenesetre személyes bátorsága erősebb volt, mint azok érve az ő minisztériumi környezetében is, akik azt javasolták neki, hogy ne védjen meg, engedjen a nyomásnak.

Miattam tette, a becsület miatt? Vagy tudta ő is, hogy ez az egész az ő presztízsét méri be? S mit kellett bemérni? Kik s miért méricskélték a miniszter tűrőképességét, néhány nappal azután, hogy megtörténtek a büntetőjogi feljelentések? Tényleg van katonai-ipari-titkosszolgálati lobb, a médiaszolgákkal kiegészítve? Mi fáj nekik?

A miniszter személyes döntést hozott. Nem akart engedni a rágalmaknak, bárki is áll mögötte. Tudta, hogy ez a történet az ő biztonságáról, tekintélyéről is szól.

VIGASZOK (nem tagadom, megrendülten fogadtam)

1. Vigasz I.

Munkatársaim azonnal reagáltak a MN, index-cikkekre. Nyílt és hivatalos válaszokkal, reflexekkel álltak mellém, természetesen előzetes tudtom nélkül: Az újonnan létrehozott könyv- és folyóirat-kiadás szerkesztői azonnal nyílt levelet küldtek szét:

„Tisztelt Igazgató úr!

Olvastuk az index rágalmazó cikkét. Szerkesztőségünk egyöntetű véleménye, hogy az összeállítás – az elmúlt félév eseményeinek tendenciózus, hangulatkeltő rágalomhadjáratának tükrében – az eddigi legotrombább írás. Mivel mindannyian nap mint nap érzékeljük, mekkora energiákat mozgósít annak érdekében, hogy a Zrínyi Média tisztességes, színvonalas, megbízható és naprakész legyen, egy emberként elhatárolódunk a cikkben közölt állításoktól.

Kérjük, hogy a Zrínyi Média munkatársainak nevében is helyezzen el helyreigazítást az Index oldalán.”

Kérésükre elküldtem a válaszlevelet az Index-nek. Nem akartam. Ahogyan eddig sem, most sem kívántam reagálni Index-szintű betegeknek. Azt azonban láttam, hogy ez a támadás nem egyenlő a tavaly nyári nyitánnyal. Feladták a magas labdát: tényekben brutálisan hazudtak, mindennek az ellenkezőjét. Ez így már aljas rágalom. Bűn. Válaszainkat soha nem közölték, idéztek belőle kedvük szerint, hogy tovább röhögtessék vagy szörnyülködtessék közönségüket. Az alábbi sem közölték:

„Gubcsi Lajos: Válasz a vádakra

Az Index márc. 16-i cikke alapján körbejárt a rémhír, adja, veszi, aki tudja. A mai sajtóvilágban hírforrásnak számít, ami megjelent. *Nem a valóság a hír, hanem ami megjelent.* Így lesz a virtuális vádból realitásként ható tömeges jelenség, így veszik

át a hírportálok, a nyomtatott sajtó, rádiók, tévék, s mondják, gyúrnák ugyanazt. S aki átveszi, egyben mossa kezeit: idézi innen, onnan, ez esetben az Indexről. Tegnap reagáltunk valamelyest. Ma annyira futja erőnkől, hogy lekopogunk néhány tényt az állítások kapcsán.

A Magyar Művészetért kapcsán

A Magyar Művészetért 1987 óta létezik. Az első két évben, mint alapítvány, 1989 óta, mint privát közösségi összefogás. Mindenki, aki ad, a sajátját adja. A Magyar

Ismét farizeus a templomban! – a leleplezés az Index hasábjain ezúttal nem jelent meg. Gubcsi a Belvárosi templomot választotta helyszínül, hogy átadja az Ex Libris Díjat a Koronaőrök Egyesületének. Szent István koronája belesápadt a hírbe, aransárga lett. Gubcsit kikergették a templomból a koronaőrök, az index-hez rohant.

Művészetért nem kér, nem kap, következésképpen nem költ el **egyetlen forint közpénzt sem**, holott szerteágazó tevékenységet végez a magyar kultúra érdekében az egész Kárpát-medencében, az egész világon élő magyarok javára. Nem pályáz meg pénzeket sem, nem gyűjt 1%-os adót. Kifejezetten privát erőfeszítés. Művészek, mecénások, menedzserek összefogása. Teljesítménye minden évben több mint előtte volt. Ezzel ezen méreteken bizonyára kivételes társaság.

A cikk és annak sokoldalú visszhangozása **Attila király** szobrának decemberi avató ünnepségére épít, s ennek kapcsán hord össze hetet-havat.

– „Elfelejtették közölni, hogy a szoboravatás helyszíne valójában Gubcsi Lajos kertje volt” – mondják. E helyszín – az otthonom, a kertem – 2002 óta A Magyar Művészetért székhelye, központja, s azóta fokozatosan szobrok gyűjtő helye is. 2007 óta pedig hivatalosan is **A Magyar Művészetért Szoborkertje**. Sok információt kaphatnak róla a honlapon, ha érdekli Önöket. Ha szorgalmasabbak, elmennek a Lektorátusra, s kellő információt kapnak. Köztudomású tehát, hogy házam, kertem e közösségi célokat is szolgálja, egyetlen közforint felhasználása nélkül. Többek között ez az én személyes hozzájárulásom A Magyar Művészetérthez. Így volt nálunk – hangsúlyozom: A Magyar Művészetért Szoborkertjében – több mint három évig Márton Áron püspök hatalmas, csaknem 4 méter magas bronzszobra. Évekig óvtuk, mert nem engedték meg a román hatóságok, hogy Kolozsváron felállítsák a Szent Mihály templom mellett. Aztán végül megengedték, innen egyenesen oda került.

– „Attila szoboravatásán a Zrínyi Média munkatársai VIP-vendégeknek szolgáltak fel” – hangzik valakinek a kihangosított, mocskos kis képzeletvilága. A fentiekből következik, hogy az igazság: nálam a Zrínyi munkatársai is VIP-vendégek, és felszolgáltak önmaguknak, mindenki más is ezt tette. Egyenrangú vendégeim voltak. Mindenki más is felszolgált önmagának, ahogyan az ilyenkor szokás.

– „Honvédségi takarítónők Gubcsi Lajos házában” – ez a világhírű cikk címe. Nincsenek, nem voltak. Semmilyenek nincsenek, soha nálunk nem takarított takarítónő. Ha most eljöttek, meghívottként jöttek el Attila király szobrának avatására, s visszavitték azt, amit a Zrínyi Média munkatársai magukkal hoztak a fogadásra.

A meghívón a Zrínyi munkatársai is „díszvendégekként” kaptak invitálást a szoboravatásra.

Merthogy a legmagasabb rangú politikusokat, tábornokokat ugyanolyan szeretettel hívtam meg ezen ünnepre vendégségbe, mint a Zrínyi Kft. bármely egyszerű munkatársát. Együtt voltak jelen, nálunk ez a szokás. 2002 óta sok szobrot avattunk, mindig így volt. Feleségem ebben hű társam. Saját kezével takarít előtte is, utána is.

A Zrínyi Média valamennyi munkatársa előzetesen meghívott vendég volt, s két-harmaduk meg is tisztelte az ünnepet. A teljes ünnepség, a vendégfogadás minden költségét én magam álltam, mint meghívó – az „én” itt nem alapítványt jelent, ilyen nincs, hanem engem jelent és áldozatkész, türelmes családomat.

„Az eseményről a cég híradószerű videobeszámolót készített...” – igaz. Attila szobrának avatása belefér abba a hagyományápolásba, amit a Zrínyi Média ügy-

vezetőjeként követek. Nincs olyan sok Attila bronzszobor, hogy ne számítson hírnek az avatás. Egyetlen sincs. S ekkor jön valaki – a cikk írója, mostantól ő a tényforrás – és eldönti, hogy 10-15 milliót ér. És ha többet? A Szoborkertben nagyon sok szobor áll. Miért éppen Attila ütötte ki a biztosítékot? Ő kinek nem tetszik? Szakemberek, illetékes szakmai hivatal végezte el az eszmei értékelést minden esetben, mind le van fektetve a Képzőművészeti Lektorátus jegyzőkönyveiben, ugyanúgy megbeszéltük ennek a szobornak a szakmai zsűrizését is, be fog következni ez is.

A Zrínyi Média kapcsán írt valótlanságokról

– (Gubesi Lajos) „nyár óta két saját könyvet adott ki új munkahelyén, és régebbi publikációit is a cég segítségével terjeszti... a cég az idén két könyvét is kiadta több ezer példányban” – hangzik a tévedés. Nyár óta véletlenül tényleg két saját könyvet publikáltam – hogy az összemosást elkerüljük, közlöm mindkettő címét: *Korom Magyarország fölött* és *Legényregény* –, mindkettő írását befejeztem tavaly június végi kinevezésem előtt. Természetesen a Zrínyi Média semmi köze az egészhez.

Mint minden könyvemet 1989 óta, szám szerint kb. 25-öt, ezt is magam adtam ki. Az előbbi a saját személyes finanszírozásomban, az utóbbit a kft.-m finanszírozásában. Az előzőt nem árusítottuk, az utóbbi teljes bevételét felajánlottam az Ismét Vereckénél című Rákóczi ballada bemutatására.

Hogy cégem segítségével terjesztem? Ugyan csak nem a saját, személyes finanszírozású könyvemre – Egy kun Budán és Pesten – gondol, amelynek 500 tiszteletpéldányát adományoztam Erdélyben kántortanítóknak és a Sapientia Egyetemnek? Vagy arra a 400-ra, amelyet a honvédség tábornokainak, ezredeseinek, vezetőinek adományoztam? Netán arra a 250-re, amelyet szülővárosom, Kiskunfélegyháza tanárainak tavaly karácsonyra, egy szép ünnepség keretében, megtoldva azzal, hogy ugyanakkor és ugyanott a Zrínyi Média könyvvonata elvitt kis könyvesomagokat olyan településekre, mint Gátér, Bugac, Kunszállás? Vagy arra a 300-ra, amelyet 300 középiskolának küldtem? Uraim, ez mind ajándék volt. Örültek neki, sokan szeretnek érte. De ez nem újdonság. Ezt teszem albumaimmal szerte a Kárpát-medencében 1998 óta, az általam ajándékozott teljes példányszám sok tízezer, egyetemeknek a tanévzárókra, iskoláknak jutalomként. Mindennek semmi köze a Zrínyi Médiahoz, azt sem tudtam, hogy létezik ilyen cég.

– „az általános kormányzati létszámstop ellenére a 2010-es, negyven főt alig meghaladó létszám mostanra hatvan fölé emelkedett.” – ezt honnan veszik? Minden mondatrész hamis, rosszul közölték Önökkel a számokat ostoba besúgóik. Járjanak utána, túl hosszú volna elmondanom.

– „s főként az ő személyes ismerősei kaptak szerződést”. A felvettek közül két embert ismertem, a többieknek a nevét sem hallottam korábban. A régebb óta itt dolgozók irántuk érzett bizalma, ajánlása vitt el hozzájuk. Mindannyian kitűnő szakemberek. Ezt látják a régiak is, és azok is, akik ismerik a Zrínyi Média közben megújult munkáját.

– „kétszázötven tanár, tanító kapott karácsonyra „tiszteletpéldányt” az Egy kun Budán és Pesten című „élet-, kor- és közrajzi regényéből”. Na, végre valami, ami így van. De mi a baj? Szülőföldem szeretett tanárait, tanyai tanító apám mai utódait, a nevelésben oly fontos félegyházi tanítókat köszöntöttem ezzel, és ők vissza-köszöntek. Áldja őket jó sorsuk!

– „Most elmegyek lemosni a Zrínyi nevet, más pénzt mos, én ezt mosom. Nem hiszem, hogy viszontlátásra, MSZP” – így idéz az Index. És megint helyesen. Az MSZP közleményére válaszoltam, egyben jelezve súlyos kifogásaimat itteni 8 éves ténykedésük ellen. E kérdésre röviden válaszolok, elhangzott ma reggel a Duna Tv-ben. **Bepereljük az MSZP-t.** Közzétesszük tudásunkat az itteni korrupciós ügyekről, lépésről lépésre.

S még valamit. A Magyar Nemzet újságírója, **Harashti Gyula** szeretheti az MSZP-t és az Indexet. Nem bennünket választ hírforrásként, hanem őket. Lelke rajta, folyamatosságot látunk nála ebben.

Ma azonban hibát követett el. Jelentős méretű cikkének címe: **Gubcsi-könyv közpénzből.** S a nagy leleplezés: „A HM médiacégének jelenlegi ügyvezetője több mint egymillió forintért nyomtattatta ki a saját könyvét az általa vezetett társaság költségvetéséből”.

Baj származhat abból, ha valaki úgy ír, hogy nem olvas. Harashti Gyula megnézhetett volna e könyvet közelebbről is, a Magyar Nemzet is rögtön a megjelenés napján kapott tiszteletpéldányt a könyvből (1000-1100 years ago...címmel).

Ha olvas is, s aszerint cselekszik, amit olvas, elkerülhetett volna, hogy bepereljük. Így azonban nem kerülheti el. **Bepereljük.** Vitába se szállunk vele, olyan méltatlan színvonalon fejtegeti elképzeléseit, melyeknek „forrása” persze az Index, s saját

képzeletvilága. Az Indexet azonban nem vezette vad harag, s mivel Harashti Gyulát vezette, ez elvezette őt a feljelentéséig, ami hamarosan bekövetkezik.

Magánemberként

Kifogásolom, hogy a kis gyerekeimet belekeverték, 3, 5, 7 és nem egészen 9 évesek. Magánemberként egyáltalán nem érdekelne az egész hazugságsor. A kicsik belekeverése azonban zavar. Ha felnőnek, elmondom majd nekik.

Gubcsi Lajos, 2011. március 17. 12.00

2. Vigasz II.

Az egyik legfájdalmasabb vád az volt, hogy a Zrínyis munkatársakkal szolgáltattam ki a VIP-vendégeket. És hogy takarítónők takarítottak a házamban. A bírósági tárgyalást idézve ezekre is bőven kitérek majd, érdekibb, ha eskü alatt hangzanak el a válaszok, vallomások. De erre is született nyílt levél, amely aztán bejárta a katonai hivatalokat is, hiszen a katonai ügyészség is vizsgálandó kényszerült, ha már honvédségi takarítónőkkel suvickoltatom a házamat:

– *Munkatársaim* a maguk kezdeményezésére írtak, s az Indexhez is elküldtek egy levelet, persze kiröhögték őket. Pedig ha valaki, ők maguk tudták:

„Az igazsághoz tartozik – tartozunk az igazságnak”

Az Index internetes hírportál... azt sugallta, hogy mi, a Zrínyi Média dolgozói felszolgáltunk Dr. Gubcsi Lajos ügyvezető szoboravató ceremóniáján.

Az igazság ehhez képest az, hogy minden esztendő végén szokás volt a kiadónál egyfajta „szertartással” elbúcsúztatni az évet, egyben lehetőséget teremtve a kollégák számára, hogy kötetlenül emlékezhessenek közös dolgainkra.

Tavaly novemberben ezen „ceremónia” megtartására kértünk engedélyt az ügyvezetőtől, elmondván, hogy hagyományaink szerint ilyenkor a főzőtudományban

jeleskedő kollégák csülköt főznek, és ahogy illik, tormával, mustárral ez kerül a baráti asztalra. Mivel erre a cég telephelyén kerül sor – az ő engedélyezési körébe tartozik.

Az engedélyt megkaptuk, majd egy héttel az engedély meghívássá módosult, ügyvezetőnk ugyanis felajánlotta, hogy a hagyományos évzárás a saját házában történjen 2010. december 10-én, amikor Attila szobrának avatására is sor kerül.

Mint meghívó, az ügyvezető természetesen a kollektív főzés költségeit is állta, mi csupán azzal a jókedvű elfoglaltsággal járultunk hozzá, amelyet a főzéshez értő férfiaknak az étel elkészítése jelenti. Ez eddig is így történt, és ha a kollektíva igényli, ezután is így fog történni.

És az talán nem bűn, hogy a szoboravatás kapcsán találkozhattunk jeles közéleti személyiségekkel, művészekkel és a valóban jól sikerült magyaros ételsor mellett beszélgethettünk is távoli és közeli múltunkról a határon túlról érkezőkkel is.

A Zrínyi Média munkatársai, 2011. március 17.

Az üzemi megbízott levele:

– „A Zrínyi Kft. munkatársai hagyományaikhoz híven 2010. dec. 10-re év végi baráti találkozót, szokásos csülök-főzést terveztek, részben azért, hogy a megújult gárda összekovácsolódjon.

Mint kiderült, a kft. ügyvezetője már jóval korábban ugyanezen időpontra szervezett nagyarányú Attila szoboravató ünnepséget a saját kertjében vezető politikusok, katonák, művészek, mecénások részvételével. Munkatársai megbecsülése jeléül azt javasolta, hogy legyenek ők is együtt a vendégei, és a két rendezvényt vonják egybe. A kft. munkatársai ezt örömmel fogadták, készülődésük színhelyét dec. 9-én áthelyezték a XXII. Márta u. 10-be, 10-én nap közben ott főzték meg a szokásos csülök-kínálatot, részt vettek az ünnepségen és az azt követő fogadáson, mint mindenki más. Másnap délben az általuk használt edényeket és a keletkezett hulladékot ugyancsak saját kollégáink visszavitték a kft. telephelyére, két olyan Mega-Logistic-es takarítónő önkéntes, baráti segítségét is kérve, akik közül az egyik szabadságon volt, a másiknak pedig órákkal korábban lejárt a munkaideje. (munkalapok mellékelve)

A rendezvény, az azt kísérő teljes fogadás költségeit az ügyvezető személyesen, magánemberként biztosította mind a szoboravatás eredeti vendég köre, mind a

Zrínyi Kft. jelen levő mintegy 40-45 munkatársa számára (a kft.-nél az ügyvezető belépésekor 0 forintba csökkentette a reprezentációs költségeket).

Gárdos Vilmos, üzemeltetési vezető.”

3. Vigasz III.

2011. március 18., kora délután, 13-14.00 között érkezett a hír hozzánk, s a világba: „Nincs Gubcsi-ügy

Hende Csaba honvédelmi miniszter bizalma töretlen Gubcsi Lajos ügyvezető igazgató iránt” – így szólt a HM hivatalos közleményének lead-je.

A közlemény szerint „a Zrínyi Média Kft. kiadványa, a „1000-1100 years ago...” című angol nyelvű könyv Magyarország soros EU-elnökségi időszakára kiadott olyan ajándék könyv, amely elsősorban a Honvédelmi Minisztérium ilyen protokollcéljaira készült, előzetes terv, megrendelés és szerződés alapján. A kötet a korábbi 5 ezer forintos bekerülési költségű hasonló könyvekhez képest darabonként kb. 600 forintos költséggel jelent meg. A könyv előállítási költségei azért voltak ilyen kedvezőek, mert Gubcsi Lajos a könyv szerkesztőjeként mindösszesen 75 000 forint szerkesztői tiszteletdíjban részesült. Az említett összegén kívül csak a nyomdaköltséget kellett kifizetni.

A Zrínyi Média ügyvezetőjének kertjében található Attila-szobor felállítására egyetlen forint közpénzt sem fordítottak. Az új ügyvezető igazgató vezetése óta a kft. működési költségei jelentősen csökkentek, s a cég a tavalyi évhez képest mintegy 300 millió forinttal kisebb költségvetésből gazdálkodik. A korábbinál jelentősebb feladatellátás mellett Gubcsi Lajos számos olyan visszaélésre derített fényt, amely alapján Hende Csaba honvédelmi miniszter a cégnél korábban elkövetett húsz bűncselekmény gyanúja miatt feljelentést tett a Legfőbb Ügyészségen”.

A lapok nem idézték a közleményt, ez már érdektelen volt, az egyetlen értelme a bukásnak, a nyilvános keresztre feszítésnek lett volna. Igazán kis törpe maradt az ügyben a Magyar Nemzet. Az alábbi rövid írás jelent meg tőle másnap, szombat reggel. Az ekkor már agyagba taposott Haraszti időközben átvedlett, s így csak „Munkatársunk” aláírással, ami azt jelenti, hogy senki nem merte jegyezni, viszont hámítani igen. Klasszikus példája annak, hogyan kell semmibe venni a tényeket,

s nem mellékesen arcába vágni a felelős honvédelmi miniszternek, hogy mibe veszi őt... ki is: a médiasöpredék. Pedig előző nap a miniszter adta ki a közleményt.

Magyar Nemzet

„A HM szerint nincs Gubcsi-ügy

Munkatársunktól

Nincs Gubcsi-ügy, Hende Csaba honvédelmi miniszter bizalma töretlen Gubcsi Lajos ügyvezető igazgató iránt – közölte a Honvédelmi Minisztérium (HM). A tárcá arra reagált, hogy **megírtuk**: Gubcsi Lajos, a HM Zrínyi Média Kft. ügyvezetője több mint egymillió forintért nyomattatta ki saját könyvét az általa vezetett társaság költségvetéséből...

A Jobbik közben Gubcsi Lajos meghallgatását kezdeményezi az Országgyűlés honvédelmi és rendészeti bizottságában.”

Az ökör teszi ezt, ha a ha-tal-mas ráhajtja a szorgos gazda kertjére. Megy az ökör, hajtja a hatalmas. Mert mi is a tény? Hát hogy „mint megírtuk...” A többi nem számít.

Vajon mit gondolt Hende Csaba, amikor azon a szombaton reggel kezébe vette a Magyar Nemzetet? Lehet ezekkel? Megéri ezekkel? Szabad ezekkel?

Én tudom, mit gondoltam. Kik ezek az állatok? Ki áll a kis hernyók mögött? Ismét láttam az árnyat, pöffeszkedett kimosott, állami eredetű pénzkupacai hegyén.

4. Vigasz IV-V.

Szinte hihetetlen. A magyar sajtóban volt egy, egyetlen egy sajtótermék, amelyet érdekelt a valóság: a **Magyar Fórum**. A MIÉP lapját valószínűleg Csurka István, vagy csak egyszerűen a lap saját szerkesztői tisztessége arra készítette, hogy előzetesen tényleges információkért jelentkezzen, időpontot kérjen, udvariasan elküldje a kérdéseket. Majd valóságos, tényleges, magnóval felvett interjút készítsen, érdekelje az igazság, azt szó szerint le is írja, a cikket bemutassa, s ahhoz a hagyományhoz híven, amit a magyar sajtó egykor képviselt, szó- és tartalomhűen visszaadja. Leírom még egyszer ezt a példátlan esetet: Magyar Fórum, az újságíró neve pedig Medveczky Attila. Van erre is magyarázat: éppen Csurka István és a Magyar Fórum tanulta meg hosszú évek alatt, mit is jelent, ha a médiamaffiak rászállnak valakire. Szellemtelen gyilkosok

egy erkölestelen világban, köztünk vannak... A Fórum-cikk címét is meg kell említenem: „Bezárt pénzműosoda”.

SENKIT, egyáltalán senkit nem érdekelt az, hogy hogyan síbolta ki a pénzt az MSZP. A Duna Tv-n lement eredeti interjúmon kívül soha senki nem akart róla beszélni. Amikor jöttek a stábok, és ajánlottam, hogy erről szóljunk, világosan értésemre adták, hogy őket a takarítónők érdeklik a házamban, és nem a mosónő a Zrínyi pénzműosodájában. A magyar sajtó totálisan agyonhallgatta a Zrínyiben történt fosztogatást. Erre szólt a megbízatása. S arra, hogy kinyírja az ügyvezetőt, mert erről akar beszélni.

És megemlítem még **Vitézy Tamást**, a **Helyi Téma** című lap tulajdonosát. A botrány közepette személyesen hívott fel, és azt mondta: látja, mi történik. Ezt ő nem szereti. És szívesen segít lapjával. Bemutatna, mint embert. S a Helyi Téma több százezres példányban foglalkozott azon tetteimmel, amelyekre büszke vagyok. „Reneszánsz embernek” aposztrofált. Nem fűzött hozzá semmit, csak leírta, amit tudott és gondolt rólam. Nagy vitézségre volt szüksége Vitézy Tamásnak, mikor felvette a telefont ezzel az ajánlattal. Ő pontosan tudta, mi zajlik. Senkinek sem tartozott a rólam alkotott pozitív képpel. Valakinek azonban mégis. A saját szakmai lelkiismeretének. Bizonyára eljutott a felismeréshez, hogy mi lesz a magyar médiával, közfelelősséggel, ha ilyesmi simán lehetséges. S mert felelős helye van a médiában, nem teheti, hogy nézze, ami történik. Mással nem magyarázható, valójában megmagyarázhatatlan, amit tett. Mintha földöntúli lett volna. S a Földön a csúszómászók – ezt már én teszem hozzá. Ha nem lett volna Magyar Fórum, Helyi Téma, a torkomra forrasztották volna a nevemet is. Legálábbis vágyaikban. Ami azért nem egyenlő a torkommal és a nevemmel...

5. Vigasz VI.

Hende Csaba személyesen is megszólalt. A hírszerző.hu a cunami levonulása után megkérte interjúra, mely márc. 23-án jelent meg. Sorra vették, sorra cáfolta az előző napok rágalmait

Nem gyalászni, hanem kitüntetni kéne Gubcsit - ez volt az interjú címe.

– „Tudja, mi történt azzal a 75 000 forinttal, amit kapott a könyv szerkesztéséért? Befizette a honvéd árvcák javára.” Interjú

- A Zrínyi Kommunikációs Kft. fő célja a „honvédelem eszméjének társadalmi népszerűsítése”. Mi köze van ehhez az eszméhez a cég vezetőjének magán-kertjében felállított szobornak?
- De mi köze ennek a szobornak a Zrínyi Kft.-hez? Semmi.
- Nem a Zrínyi Kft. rendelte meg?
- De nem ám. Ez A Magyar Művészetért közösségének szoborkertje. Ebben a kertben áll többek között Szent István, Zrínyi Ilona, Árpád és fiai emlékműve, és ott állt Márton Áron szobra is. Tavaly decemberben az Attila-szobor felavatási rendezvénye egy magánünnepség volt, amin jelen volt többek között Kövér László, Kozma Imre, a Máltai Szeretetszolgálat vezetője, Benkő László, az Omega együttes tagja. Én is örömmel tettem eleget a meghívásnak, összegyűltünk, mert fontosnak éreztük az eseményt.
- Azért mégiscsak a Zrínyi Kft. vezetőjének, Gubcsi Lajosnak a kertjéről van szó, ráadásul Gubcsi azt nem cáfolta, hogy a HM Mega-Logistic Zrt. takarítónői valóban kimentek a házhoz, hogy „elvigyék”, amit a vendégek otthagytak.
- Én másnap nem voltam ott, nem tudom, ki takarított ki. Egy biztos: az igazgató úr minden munkatársát meghívta erre az ünnepre, és a cég dolgozóinak többsége ott is volt. Gubcsi nekem azt mondta, hogy az ő házában soha nem takarított takarítónő. Én ezt elhiszem neki.
- Azt sem tartja problematikusnak, hogy Gubcsi Lajos könyveit a HM cége adta ki?
- Szó sincs könyvekről, csak egy könyvről, és az sem Gubcsi Lajos könyve! Az 1000-1100 évvel ezelőtti című könyv a Zrínyi Kft. kiadványa, amit a tárca megrendelésére a cég protokoll ajándékként készített az európai uniós elnökség idejére. Néhány példány maradt belőle, amit 4000 forintért árusít a kft. Nem Gubcsi úr könyve, ő csak részt vett a szerkesztésében. Ezért 75 000 forint tiszteletdíjat kapott, amiért egy közel 100 oldalas, egyébként nagyon színvonalas, angol nyelvű kötetet szerkesztett meg. Kétezer példányt adtunk ki, aminek a bekerülési költsége 600-700 forint volt, miközben a hasonló ajándékalbum költsége korábban a cégnél elérte az 5-10 ezer forintot is. Gubcsi urat ezért nem gyaláznai, hanem kitüntetni kéne.
- Mégiscsak furcsa, hogy egy állami cég kiadja a saját vezetője által szerkesztett könyvet.

- Értse már meg, ez nem az ő könyve. Gubcsi úr ennek a cégnek az ügyvezető igazgatója, nem könyvszerkesztőként vették alkalmazásba, tehát, ha elvégez egy munkakörébe nem tartozó munkát, azért igenis tiszteletdíj illeti meg. Tudja, mi történt azzal a 75 ezer forinttal, amit ezért kapott? Maradéktalanul befizette a honvéd árvák javára a honvédség Szociálpolitikai Közalapítványának pénztárába. Ezzel az üggyel kapcsolatban semmiféle etikai vagy jogi kifogás nem vetődhet fel, ezt tüzetesen megvizsgáltattam. Viszont sejtem, hogy Gubcsi Lajost miért támadják ennyire. Az új igazgató döbbenetes dolgokat talált, amikor átvette tavaly a céget: ennek alapján tettem azt a márc. 7-i feljelentést, amiben 20 különböző bűncselekmény szerepel. Ennél a cégnél tavaly 850 millió forint volt a működési költség, az idei költségvetésük 650 millió forint, miközben több feladatot látnak el. Hadd mondjak egy példát: a cég 30 millióért bérelt szervert, ám Gubcsi ezt a szerződést felmondta, és másnap egymillióért kötött ugyanarra a feladatra kontraktust. Az igazgató sok pénzt megtakarított az adófizetőknek.”

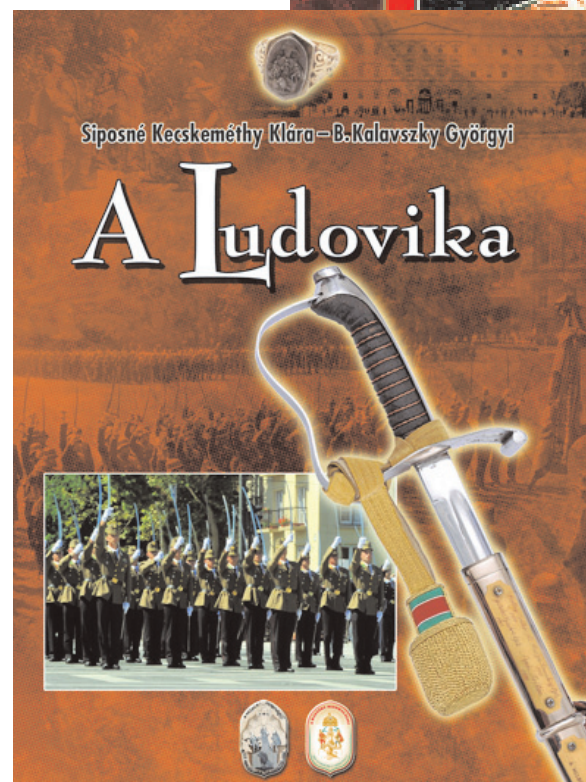
6. És Vigasz VII. a tények nyelvén

Néhány idézet, tény a HM angol könyvvel kapcsolatos döntéseiből:

- 2010. december 10-én a HM védelemgazdasági helyettes államtitkára, a tulajdonosi jogokat gyakorló Márki Gábor engedélyező választ adott arra a dec. 6-án Gubcsi Lajos által előterjesztett levélre, melyben a „szokásos szerkesztői átlaghonorárium alapján” engedélyt kért, hogy szerkeszthesse a „Zrínyi Média által jövőre kiadandó angol nyelvű összefoglaló művet. Jövőre ugyanez merül fel az 1956. 55. évfordulójára készítendő albumunk magyar és angol nyelvű változata kapcsán, melyhez szintén kérek engedélyt a fentiekhez hasonló módon.”

- „a HM kabinetfőnök, Szarka Gábor levele Gubcsi Lajos számára 2010. dec. 22-én. Tárgy: EU elnökségi kiadványok.

A Honvédelmi Minisztérium a HM Zrínyi Kommunikációs Szolgáltató Nonprofit Kft.-től az alábbi kiadványok kivitelezését illetve leszállítását rendeli meg. (a 7 tétel közül a 2. - a szerző):

Újraéledt a Zrínyi kiadása

1000-1100 évvel ezelőtt – Magyarország a Kárpát-medencében c. reprezentatív kisméretű kiadvány:

Jellemzők: történeti album, terjedelem 96 B5-ös oldal

Egységár 3000 Ft + 150 Ft ÁFA = 3150 Ft

Igényelt példányszám: 500 db

Kiadvány tervezett összköltsége 1 575 000 Ft

Kivitelezés határideje: 2011. január

– TULAJNOSI HATÁROZAT 2011. február, aláíró Dr. Hende Csaba
 “...HM Zrínyi Kft.-vel kapcsolatban az alábbi határozatot hozom:

A társaság alapító okiratában foglalt jogköröm alapján engedélyezem a társaság ügyvezetője részére, hogy az „1000-1100 évvel ezelőtt – Magyarország a Kárpát-medencében”, „A hazáért mindhalálig – 1100 éve”, és a „For the Homeland unto Death – 1100 years” című kiadványok szerkesztési feladatainak ellátására a HM Zrínyi Kft.-vel szerződést kössön.”

A valósághoz tartozik még az alábbi. Ezen kötetek szerkesztése – lévén nagy albumok – összesen, a Zrínyiben érvényes belső szabályzatok és átlagszámok szerint kb. 1 000 000 Ft honoráriumot eredményezett. A fenti miniszteri engedély ellenére azonban egy bizonyos Gubcsi Lajos – miközben már két hónapja dolgozott e könyveken „éjjelente” – egy belső írásos utasítást adott ki 2011. márc. 3-án. Ez arról szólt a Zrínyi pénzügyi vezetőjének, hogy ez az összeg nem fizetendő ki, mert nem veszi fel. Ugyancsak márc. 3-án Gubcsi Lajos sajátkezűen írta rá mind a három szerződésre, hogy „Nem veszem fel”. Ezt az utasítást adta ki a kiadó szerkesztőségnek, ahol egyébként a honorárium összegét hajszálpontosan kiszámolták. Hol volt még ekkor az Index, a Magyar Nemzet támadása?! Csak a saját zsigerükben – ami persze nem szerény erőforrás, ha a test alsó fertályán készül szusszantani az illető “újságíró”.

Miközben márc. 18-án kora délután legnagyobb meglepetésemre megjelent a HM hivatalos közleménye, nyilvánvalóan a miniszter szavaival és véleményével arról,

hogy nincs Gubcsi-ügy, közben, azokban a percekben mi a Zrínyiben éppen állománygyűlésen értékeltük a helyzetet. Ennek két fontos mozzanata volt: éppen beszédem közben, a Zrínyis csapat jelenlétében megszólalt a mobilom, és közölték velem, hogy van HM-közlemény. Magától a tényről, hogy valaki végre megszólalt, talán mellettem kiállva, nos, olyan belső zokogás vett erőt rajtam, hogy nem jutottam szóhoz, s mikor mégis, nagyot káromkodtam a sok barom miatt.

A másik mozzanat az volt, hogy én is, és illetékes vezető társam is ott figyelmeztettük a Zrínyis kollektívát, ott, mindenki előtt, hogy „Állj, tudjuk, hogy belső spiclik vannak, akik kiszivárogtatnak minden belső hírt. Kérjük, hogy ne tegyék”.

Csak májusban tudtuk meg, hogy tették. Az Index újabb világhírral szolgált. Teljes terjedelmében közölte azt a titokban készített hangfelvételt, amelyet ezen a márciusi állománygyűlésen rögzített valaki, minden kérés és jelzés ellenére. S feltették az internetre, a tervezett lenyomozhatatlanság miatt valahol Berlinben. S nekem ne mondja senki, hogy nem az Index szervezésében vagy tudtával.

Vezető társaim már akkor megpróbálták kitalálni, kik lehetnek a spiclik, a hernyók. Egymástól függetlenül mondtak 3 nevet. Később bizony találkoztam egyik-másikkal közülük, az Index-perben a tárgyaláson, mint az Index informátoraival. De addig még sok szemétség lefolyt az Index és mások oldalain. Viszont a spicliket végre világosan láttuk. Persze, sok kétségünk nem volt addig sem személyüket illetően. De jobb látni, mint gondolni. Vastag László, a Tanú, és aki végül mégsem jelent meg tanúként, Hegyi Károly – nyugalmazott, magas rangú tisztek, ezredesek. Nem kétség, egész életükben besúgók voltak. Az ilyesmit nem 60 év körül szokták elkezdni. És Sáfrány József.

Kinek az érdeke? Ki volt mögöttük? Ilyenkor ez a jó kérdés!

Persze harsogott a szenny! Írták, kürtölték a lapok a Gubcsi-ügyet, a netes oldalak, a névtelen levelezők élvezték fonnyadt gyönyörüket. Az Index még innovációt is tett hozzá. Először elképedtem. Aztán rájöttem. Elképedtem, mert az e-mail címemre belső munkatársaim nevére, tehát hivatalos honvédségi e-mail címről jöttek a nevemre gyalázkodások, olyanokéról, akikről eddig föl sem tételeztem. Itt tartunk, urak? Aztán kiderült: az Indexnek van olyan konvertáló rendszere – nyilván

azok használják, akik ott, velük, náluk eszik a moslékot –, amellyel valamelyik disznó ír egy levelet a címemre, aljas kis kreténségeket, de mert aláírni nem meri, az Index segít neki: átkonvertálja az e-mailt valamely ártatlan, valóságos munkatársunk tényleges e-mail nevére, mintha ő volna a feladó. Nem elég, hogy fertőz a patkány, még át is kereszteli magát, nehogy rájöjjenek, hogy ő a patkány. És felveszi egy rendes ember e-mail arcát magára. Döbbenet. Ilyen aljas a világ?

S tény az is: megjelent a közlemény minden portálon, hogy a **Jobbik** parlamenti bizottság elé citálta Gubcsit, ezen is ujjongott mindenki. Végre egy új hír, kezdtek kifulladásra a takarítónők, Attila bronz lovas szobra le akart jönni a márványtalapzatról, s az 1000 years nevű könyv megtagadta magyarságát: legalább ez sikerült, lévén amúgy is angol. A Jobbik, hát persze. S hogy egyik képviselőjük, Volner János már be is jelentette, a parlamenti bizottság majd beszámoltatja Gubcsit. Újra hír lettem, áradtam a csatornákon, röhögtek a patkányképek, esúnyák voltak nagyon.

Volner Jánosnak viszont egy órán belül levelet írtam, elküldtem az „1000-1100 years ago...” című könyv egy példányát, és nagy tisztelettel **kértem** a Jobbikot, tény-

A Magyar Művészetért Élőtárlatának kiállításából Blaskó Sándor „A Nagy Vadász az Úr előtt” című kerámiaja – Szentendrén, Szolnokon és Székesfehérváron, a katonai bázisokon 67 más művel együtt példázta azt, hogyan tette az ügyvezető sajátjává és családi vállalkozássá a Zrínyi Média. Bemutatta a katonáknak a legnagyobb magyar művészek műveit, nyilván, hogy elterelje a figyelmüket a honról.

leg tűzzék parlamenti bizottság elé a könyvet s engem. Ők volnának az egyetlen testület, az egyetlen nyilvános fórum – s teszem hozzá: az egyetlen médium a Magyar Fórum kivételével –, amely kíváncsi volna a tényekre, s oly szívesen elmondánám végre valakinek. Sajnos, eddig már a Jobbik érdeklődése sem ért el, a parlamenti meghallgatás ügye szertefoszlott, csak a ricsaj maradt, hogy ha-ha-ha-haaaaa! Gubesi parlament előtt felel majd. A Jobbikot legalább értettem, korábban írásban támadtam őket. Kvittek voltunk. Kár, hogy mégsem mertek meghívni az ülésre.

Őszintén hiányzott, hogy nem tettek eleget fenyegetésüknek. Becsültem volna lépésüket. S élveztem volna a sok hülyét, amint ott állnak kamerákkal, s előre megírják a tudósításokat arról, ahogyan a Jobbik felnégyelt, s kitűzte maradványaimat a Parlament négy sarkára.

Harap-e a kutya farka? – avagy a bulvár hatalma a miniszter fölött

Ki csóvál és mit? Nehéz a válasz, ha nem tudjuk, hogyan néz ki a kutya, mert rá se merünk nézni a kutyavalóságra. Van, aki látott már ebet, Ők azt állítják, hogy a kutya csóválja a farkát és nem fordítva... de kezdjük a mesét az elején.

A Zrínyi kétségtelen és példaértékű, 2010 második felében fél év alatt elért pénzügyi és fejlődési eredményeit látva a Honvédelmi Minisztérium védelemgazdasági államtitkársága, főosztálya 2011 elejére ésszerű döntést hozott, és a miniszter elé terjesztette. A miniszter, Hende Csaba azonos véleményen volt, ezért a végső döntés nagyon gyorsan megszületett.

Én minderről mit sem tudtam. Mindenesetre 2011. február végén, március elején a HM illetékes vezetői felkerestek, és közölték velem: ha Igént mondok, e percben megkezdődik egy folyamat, melynek lényege, hogy beolvasztják a Zrínyi Kft.-be az ugyancsak a HM-hez tartozó nagy, tekintélyes Térképészeti Kft.-t nyomdájával együtt. Hitetlenkedésemre, hogy nem össze-

vonásról van-e inkább szó, kifejezetten hangsúlyozták, hogy nem, hanem olyan – a Térképészetit a Zrínyi alá rendelő – beolvasztásról, amelyet a Zrínyi vezet a saját neve alatt, és amelyet ügyvezetőként én irányítok. Örömmel vettem tudomásul, ígént mondtam. Nem szeretnék farizeus lenni: magam is úgy véltem, hogy az a legjobb megoldás, ha rám bízzák, bár ezt soha nem kezdeményeztem volna, részben önmegtartóztatásból, részben a térképészeti kollégák személyes önállósága iránti tiszteletből. Ekkorra már létezett, megszületett az erről szóló döntés. Annyit kértek tőlem: várjam meg a hivatalos bejelentéssel, hogy a HM előterjessze az állam megfelelő irányító hatóságának, az állami tulajdont felügyelő ügynökségnek, azaz a Magyar Nemzeti Vagyongazdálkodási Zrt.-nek. Két hétre saccolták a megerősítő választ. A „városban” és a HM-ben mindenki tudott a döntésről, számtalan helyről gratuláltak.

Ugyanabban a hónapban, március végére terveztük az új, a legkorszerűbb technológiával felszerelt tv-studióinkat. És ugyancsak a hónap végén készültünk leadni az 1100 éves magyar honvédelemről szóló, minden eddigit meghaladó, kódex-méretű albumunk angol és magyar nyelvű, imprimált kéziratát a debreceni Alföldi Nyomdának: „A hazáért mindhalálig!” és „For the Homeland onto Death!” címmel. A nyomda mindenki mást messze leköröző jó árral és határidőkkel, rendes közbeszerzési eljárással már februárban elnyerte a könyvek kigyártását – náluk jobb partner nem volt az országban. És ugyanebben a menetben készült el és várt nyomdai előállításra a „From the Noonbell to the Lads of Pest”, „A déli harangszótól a pesti srácokig” című angol nyelvű könyvünk az 1456-os nándorfehérvári győzelemnek és az 1956-os forradalomnak emléket állítva – ugyancsak, mint az EU-elnökségünk tiszteletére kiadandó könyv: ezek volnánk mi magyarok! 2011. eleje. Rosszul állt Magyarország szénája az európai közvéleményben, sokan dolgoztak ellenünk itthon és külföldön, esedékes volt a történelmi válasz.

A Zrínyi Kft. csúcsponthoz közeledett. Az egykor híres kiadói munka visszanyerte tekintélyét a közvélemény szemében. Azt meg sem említem, hogy mindezekre egyetlen fillért sem kellett kérnünk, ott volt számlánkon mindenre a megtakarításból szerzett összeg – speciel akkorra 700 millió forint készpénzünk volt, ami bizonyára kivételes, ha arra gondolunk, hogy maga a cég ekkorra egy kis, 600 milliós költségvetésű vállalatá vonta össze magát. Aligha volt Magyarországon cég, amely teljes éves forgalmát 20 %-kal meghaladó készpénzállománnyal rendelkezett. Nem mellékesen 2010 decembere és 2011. március vége között – HM-engedélyekkel, hiszen megvolt erre is a pénzünk – átlagosan 20%-kal növeltük a béreket. Sokan voltak a munkatársak között, akinél ez 40%-ot jelentett, mert az átlagolás másik felén a vezetők fizetését jóval kisebb arányban növeltem. Ők sem panaszkodhattak... S a video-stúdió is saját megtakarításunkból épült fel.

Ehhez jött a döntés a Térképészeti alánk rendelkezéséről beolvasztással. 2011. március idusán itt tartottunk. Nem tudhattam, hogy e történelmileg hírhedt dátum szellemében már markolászta a tört „Te is fiam, Brutális?!” Nem térek ki arra, hogy mit tettek a már jóváhagyott folyamat ellen a Térképészeti vezetői, rokonaik, az ottani igazgató testvére, V. Németh Zsolt államtitkár. A „Rokonok” mozgásba lendültek. Utólag majd kiderült, hogy a Móricz által leírt Magyarország megrögzült erkölcsi rétegeiben vergődünk most is... de még nem tartunk itt, most még csak ők tartanak ott...

Számomra az volt mérvadó: a HM védelemgazdasága, tehát a szakemberek maguk jutottak el arra a következtetésre, hogy ha sikerre akarják vinni a pangó Térképészetit, akkor annak a Zrínyi mintájára és szervezetében kell működnie. A döntés március közepén visszavonhatatlanná vált, engedélyt kaptam a bejelentésre, ami állománygyűlésen, kibővített vezetőiken meg is történt – fel kellett készülnünk az előző 7-8 hónapnál sokkal nagyobb feladatra. 2010

júniusában a Zrínyi még másoknak pénzt közvetítő alkalmi postás, rosszabb esetekben pénzmosoda volt, mostanra alkotó, példaértékű szervezetté érett. – Te rohadt Gubcsi! Mit képzelsz te, te szemét! – durrant szét az agya jobb és baloldalon sok húgyfejűnek. A baloldal azért akadt ki, mert ekkorra Hende Csaba megtette a büntető feljelentéseket, s tudták: egy dolog az általam visszaszedett pénzek miatti sajgó fájdalmuk, és más baj a büntető feljelentés. A 20 büntető ügy megkongatta a vészharangot a szocialista pénzügyi maffia fölött, nem volt visszalépés – s nem volt megbocsátás számomra! És jobboldalon? Kell-e ecsetelnem, hogy a médiabirodalmuk sérthetlenségében gyönyörködő Magyar Nemzetes, csermely-szinten magukat és hatalmukat féltő és ünneplő nárciszok miért nem tűrtek meg valakit, „idegent” a soraik között? S ennek az idegennek, aki nem hozzájuk tartozik, akit ők „nem engedélyeztek” kinevezni, ennek a jött-mentnek most megnő a hatalma? Úgy, hogy ők ezt ellenzik?! Mi az Isten lesz ebben az országban? Ahogyan Makovecz Imre írta nekik: „ezt nem bocsátom meg Csermely Péternek...” Leírom én is ide, kretén elmebajosok: a tényt, hogy az én Magyarországomon „ti” engem idegennek tekintetek, hogy úgy gondoljátok, hogy „ti” ítélkezhetek fölöttem, soha nem bocsátom meg, sem a maffiátoknak, sem nektek, mindazoknak, akik érintettek voltatok a kinyírásomban. Nagyuratoknak sem, „árny”.

E könyv korábbi részében csak futólag említettem egy összefüggést, most a lelkiismeret vesz rá, hogy ne legyek gyáva. Annak kellene lennem a józan ész szerint, mert vigyázzon az magára, aki a Fidesz pénzügyi guruját, Simicska Lajost – szóhasználatomban az „árnyat” – támadja, akinek egyébként egyik magánbirodalma a hirdetés világa. Vesztemre sok olyan honvédségi terület van, volt, ahol óriásplakátokat lehet elhelyezni. Ezért a HM bérleti díjat kap. A HM-et hagyományosan, a múltban is a Zrínyi képviselte, mi szerződünk a hirdetőkkal. Belépésem után nem sokkal megjelent az óriásplakátokat nálunk is terjesztő cég, a Publimont Kft. két vezetője, s közölték: a céget nemrég

Simicska s Nyerges vásárolta meg, azóta **Publimont** Kft. a neve, s ők hozzájuk állnak közel, az ő cégüket vezetik. Elfelejtettem Vigyázz!-ba vágni magamat...

– Na és? És akkor? – kérdeztem. Furcsa tekintetek villantak rám. Ki ez itt?...

– Szeptember végén lejár a szerződésünk, de úgy gondoljuk, hogy jó lenne nekünk megtartanunk ezt a megbízatást, azaz a Publimontnak – mondták.

– Semmi baj, úgyis mindent átszervezünk, kiírjuk a versenyt, vegyenek rész rajta, sok sikert kívánok Önöknek is, másoknak is – mondtam én.

– Az nem volna jó... - éreztem, hogy nem sok jót sugall a motyogásuk.

Álljunk meg mélázni egy kicsit. Utánanéztem, miről van szó. Kik ezek az urak ily magabiztosan Simicska Lajosra, Publimontra utalgatva? Kiderült, hogy nagyon nyomott, messze a piaci átlag alatti áron bérlik a honvédségi, állami területet. S ez hágyján, ezen lehet vitázni, meg is tették, mondván, hogy nyomott a gazdasági helyzet, e.t.c., e.t.c. Csakhogy az is kiderült, hogy az általuk most megvásárolt cég, immár ők is, évek óta hamisan teljesítik a szerződést, feltételezhetően egyébként a Zrínyi korábbi vezetése tudtával, minimum hanyagságával. Hosszú ideje csak kb. 50 hely után fizetnek, miközben több mint 50%-kal több felületet használnak, 75-öt. S mikor számlázni kezdtük volna ezt a többletet is, megszakadt a „barátság”. Mert bizony sok kárt okoztak az államnak, a HM-nek. Megjött persze a fenyegetés, hogy ne nyúljak hozzá, úgy jó, ahogy van... igaz, hogy lejár a szerződés, de úgysem tudom felbontani, mert... és úgysem tudok kiírni új versenyt, mert.

És végül megjött az irányító bizottság elnökétől az intő felső telefon, mondván, hogy hozzá is megjött a telefon, Simicska köréből, és hát... nem tehetek mást, engedjek. Ne emeljek árat, ne írjak ki versenyt. Dühösen

- mondtam, milyen üzenetet adjon át megbízójának. S elintézték, hogy a HM-ben addig altassák a jogi formaságokat, hogy tényleg ne legyen jogom kiírni a versenyt, miközben csak nekünk volt jogunk – és kutya kötelességünk – kiírni. S mégse lett. **Nincs, ami van. Minden ment tovább kufár-olcsón.**

És mikor világossá tettem, hogy 50 óriásplakát helyett 75 után fogunk számlázni, és mikor megtettük, elkezdtek eleinte kifizetetlenül hagyni a számlákat. Mikor megemeltém az árakat, szintén elmaradtak a kifizetések. Nem meglepő a fenti, az ezen könyvben leírt, éppen *márciusban* ellenem indított durva támadások ismeretében –, *márciust* írtunk ekkor -, mikor világossá tettem: nem adunk semmilyen felmentést, engedményt, akárki is az „árny”. - Mi van, te hülye Gubcsi? - s beindult a Közgép-szolga média sakálhad.

A rendszer tényleges működése szempontjából mindegy is, hogy maga az „árny” adott-e utasításokat, küldött-e telefonüzeneteket, vagy elegendő, ha (mindenre) vállalkozói rá hivatkozhatnak, s ez kellő súlyú fenyegetés, amit mindenkinek meg kell értenie. Ez a „árny-háttér” elegendő Csermelynek, hogy szembeszálljon a miniszter igazságával. Elegendő a Magyar Nemzet által a jobboldali sajtóban gerjesztett támadás elrendelésére ellenem, elegendő minden hazugságra, és annak gátlástalan – és megalapozottan fenyegető – szájhős hirdetésére, hogy „Gubcsit ki fogjuk nyírni”. Elegendő arra, hogy első hullámban rám vesse magát a saját sajtójuk, majd nyomukban a gátlástalanok is, mint pulyka a takonyra, és szajkózza ugyanazt. „Takarítónők, Attila-szobor, angol könyv a cég pénzén, a családé lett a Zrínyi.” Ma is ott bűzlik. Hülyék gyülekezete. S aki legfölül ül, dönt a dolgok lényegéről, a mit szabad és mit nem önkényéről, az tudja, hogy az aljas kis idomított kretenek bármire kaphatók... részben, mert ő táplálja, fizeti őket... részben, mert az általa terjesztett és megvalósított szellem maga a pénz gátlástalan hatalmába vetett torz hit. A megveszlek és fogd be a pófád

gyakorlata és igazoltsága, és kinyírom, ha nem fogja be... Jó napot, hat alom.

És még el sem mentem odáig, hogy vajon miért fogott össze a „baloldal” és a „jobboldal” egyazon lendülettel ellenem? Külön-külön érteném a motívumukat, de az összehangoltság elkésérít... egy kicsit. Honnan ismerik egymást a két oldal nagy gurujai? S ha „amazok akkor” osztozkodhattak szoci időkben, akkor most, ma a jobboldali privát körök érdekeit kellene kielégíteni állami pénzekből?! Ahogyan egyszer mégis fény derült Gyuresány gátlástalan privatizációs módszereire, Hagyó degenerált rablásaira, polgármestereik garázdálkodására – az olcsó zuschlag jánosok e méretekhez képest említést sem érdemelnek –, úgy egyszer fény fog derülni arra is, hogy volt-e, van-e a Fidesznek Hagyója és Puch-ja. Soha, egyetlen Orbán Viktornak küldött írásomban sem tagadtam: ha volt ilyen, ha van ilyen, akkor a Fidesznek legelőször saját sorait kell kigyomlálni, szigorúbban és nagyobb kapával, mint másokét, mert különben elkerülhetetlenül a megvetés tárgya lesz ő is.

S ha valaha megtudom – mert az Élet szállítani szokta a valóságot –, hogy az „én időmben”, netán az én időm után eltűntek az állami, honvédségi vagyon elemei, forrásai, kétes zsebekbe átszerveztek vagyonelemeket, tulajdonjogokat, működtetést, akkor általános és konkrét becsületből is azok közé tartozom majd, akik tudásuk legjavával derítik a fényt. Most nagyot lehet ezen röhögni, s további likvidáláson fogadkozni a „szemét Gubcsi ellen”. Az idő azonban a most-ban mindig hordozza a következő, még ismeretlen pillanatot is. Nincs egyetlen most se az eljövendő most nélkül.

Számukra elviselhetetlen volt egy ilyen szemétnek, mint én, átengedni egy újabb céget. Megjött a cunami, nem véletlenül ebben a pillanatban, márciusban egy ütemben. Jött, hozta a szemetét, gyilkolt, kivégzett, sodort, majd mikor visszavonult, itt hagyta kegyetlensége nyomait.

És ez a helyzet a kutya farkával. Amelynek nincs foga. Később azonban ki is nőhet, ha olyan torzszülött az eb... Hende Csaba nem engedett lefejezni 2011 márciusában. Közleményben próbálta tisztázni igazamat, nem rajta múlt, hogy eredménytelenül. Az első foltok mégis megjelentek kettőnk korábban felhőtlen viszonyán, érezhető, hatalmas veszteségek előjelei. Hiába volt közbeszerzés, amely amúgy vastörvény, a miniszter lefújta: nem adhattuk ki a hős magyar történelem legátfogóbb hadtörténeti albumát.

- Miért nem?! Ez lehetetlen? Készen van, éppen most adnánk le a nyomdának, hogy megjelenjen április végén, mikorra csúcsra jut Magyarország uniós elnökségi szerepe. Kell annál szebb, mint felmutatni 1100 év magyar történelmét a világnak, angolul, s itthon a diákoknak, tanároknak, az értelmiségnek magyarul? Így szól felénk a HM hivatalos megrendelése!
- Nem érted, Lajos! Úgyis belekötnék. Úgyis azt mondják, hogy megint kiadtad egy másik könyvedet!
- Na és! Kit érdekel, ha nem úgy van?
- Nem érted! Nem tudjuk elmondani, hogy nem úgy van! Nem közlik le, egyszerűen csak az hangzik el, hogy csalunk, kiadjuk a te könyveidet, és soha se fog elhangozni érdemben az ellenkezője. Ki akarnak nyírni. Ne adjunk több támadási felületet.
- Nem gondolod komolyan, Csaba, hogy meghátráljunk a mocsok előtt! Miért érdekes az, hogy ők ide-oda kavarognak, szennyeznek, ha mi tudjuk az igazunkat.
- Nem engedélyezem!

A vége szomorú lett. Maradt a letiltás, a „majd egyszer, ha...”

A miniszter ezek után a Térképészeti és a Zrínyi egyesülését is visszavonta, mintha nem is lett volna saját írásos döntése, utasítása róla. A jó öreg Térképészeti a lomha vezetésével battyogott tovább a pénz, a költségvetés felszívásának biztos útján, nem érdekelt már senkit, hogy lehetne jobb is, hogy

ott is elérhető félmilliárd megtakarítás úgy, hogy közben megy a szekér. – *Csak baj ne legyen!* – az a lényeg. Fordítsuk le. Csak a sajtó, a sajtó, az ne támadjon. És erre a látható gyávaságra és meghátrálásra a kutya farka örömeiben nagyot rándult, oly nagyot, hogy megrázta biza' magát a testet, teljes egészében.

És amikor e fark-szörny – sajtó, „üzletember-maffiózó” – jellegénél fogva tovább erősödött ettől a váratlan örömtől, s felkészült arra a kivételesnek nem mondható esetre, amikor a fark csóválja a kutyát – nos, erre felkészülve, a biztos siker kedvéért a kutya farka fogakat növesztett, véres harapásra tette alkalmassá magát. 2011. szeptemberi velem szembeni újabb támadását – a „végső megoldást” – nem akarta véletlenre bízni: majd harap ő akkorát, hogy megemlegetik. A márciusi támadás hibáját nem ismételték meg többé: fogukat a miniszterre meresztették, fenyegetőztek, hogy bele is vájják. S a miniszter ettől nagyon megijedt. Eszébe se jutott már, hogy ez az ő farka, amelytől – ha az tetves, rothadó – akár meg is válhatna egy precíz műteti beavatkozással, de olyannal, ami nem az áldozat kivégzésében testesül meg.

Nincs Gubcsi-ügy! – ez volt 2011 tavaszán. *Van Gubcsi-ügy!* – ez lett 2011 szeptemberében. **Van, ami nincs.** A szereplők ugyanazok, ugyanazt teszik mindkét esetben, semmi változás. A két dátum között persze keletkezett kár bőven: elveszett két cég racionalizálása és a belőle származtatható milliárd forint, nem jelentek meg albumok a magyar múltból, rettegtünk (már aki rettegett), hogy mikor böffent a jobbról leadott jelekre az Index a balon, a Magyar Nemzet, a Hír Tv a jobbon.

Számomra ismerős, sokszor látott és megélt jelenség zajlott le ezekben a hónapokban, az amatőrök ezt fel sem fogták: *Ha nem akarod, hogy elvete-mült ellenséged elharapja a torkodat, tegyél rá szájkosarat legalább. Úgy biza'!* Ja, a sajtó demokratikus joga és szabadsága?! Melyik sajtóé? Az, ami itt működött, ócska kis gengszterek tobzódása volt. Ja, Magyarország és az elementáris tisztesség? Majd, majd, majd... Majdanországban.

ÉS AKKOR A TÉNYEKET TEGYÜK EGYMÁS MELLÉ. Az Attila-szobor avatása több min három hónappal korábban, **2010. december 10-én** történt. Kevés Attila-szobor van Magyarországon, mostanában egészen kevés. Nincs is gyakorlatilag. Bőven megérdemelte volna a sajtó figyelmét, de nem lep meg, hogy nem ez történt.

A média – a Zrínyi honlapját leszámítva – nulla figyelmet szentelt a szoboravatásnak 2010 decemberében. A Zrínyi Kft. gaz szolgálhada, elsősorban minden vezetője és szerkesztője 2010. december 10-én – mint Stirlitz jelenti, 14.05 és 16.01 között - kénytelen volt felszolgálni a VIP-vendégeknek. A takarítónőket 2010. december 11-én rendelt ki házi szolgálatra, hogy ugyan, suvickolják már ki a házamat.

A Zrínyi honlapja – ezt sajnos nem tudom pontosan, nem követtem – vagy 2010. dec. 10-én, vagy 11-én közölte a video-tudósítást, ország-világ számára elérhető nyilvánossággal. Mindez – VIP, takarítás, video -, a kutyát se érdekelte a magyar sajtóban. A „1000-1100 years ago” című angol könyvünk több mint másfél hónappal korábban, 2011. **január** végén jelent meg, vagy 50 példányt tisztelettel és megbecsüléssel szétküldtünk belőle aznap a magyar sajtónak.

A kutya nem is vakkantott. HANEM AZTÁN! Amikor 2011. **március** első felében – a szocialista pénzmossa elleni feljelentésekkel párhuzamosan – elterjedt: a Zrínyi alá rendelnek egy további HM-kft.-t, és azt is én vezetem, megörültek az örültek: eljött a végső megoldás napja Gubcsi ellen. Addigra betáraztak.

Ekkor, *2011 március idusa* táján Brutus intésére aztán teljes lett az irányított összhang, lecsaptak a kések. Takarítottak a takarítónők, csülköt tálaltak a Zrínyis vezetők – végtelen szervilizmusukban még azt sem merték kifogásolni, hogy gaz Gubcsi megtiltotta nekik, hogy ők maguk is beleharaphassanak a csülökbe!, csakis vágyakozva nézhették a VIP-csámesogást. Attila pedig közpénz-ízű ízén emelkedett a magasba lovával együtt, és én kiadtam egy, inkább két könyvemet a Zrínyi pénzén, egy-két millió forint közpénzen. Kiemelkedő teljesítmény bármely gazembertől! S mindezt azért, nehogy meg lehessen takarítani első nekifutásban újabb 500 000 000 forintot a Térképészeti Kft.-nél?! Rokonok, haverok? Bosszúk és pénztárcák? Kinek fáj ennyire? Ők az állam? Az enyém biztosan nem, nekem van saját állam.

A fő csapásmérő: az Index taposóaknáí

Nyálas nyár

Az Indexet semmi sem tartotta vissza attól, hogy ismételje rágalmain. Célja nyilvánvalóan az volt, amit megrendeltek tőle: készítse ki Gubcsit vagy a Zrínyit, vagy a HM-t és Hende Csabát. Lássák be, hogy úgysincs menekvés: Gubcsit addig nyírják, míg kinyírják.

A Rákóczi-ballada Ungváron – Varga Miklós-Rákóczi, Tanka Balázs-Bercsényi, Majsai Gábor-Esze Tamás. Gubcsi elbújt, sőt bújdosott, nem merte vállalni a balladát, u.i. megtudta, hogy 1 Stumpf a Heti Válaszban majd a végkifejletben számon kéri rajta az ócska zeneszerzést.

Az alábbi példa a hülyeség és a gonoszság, az elvetemültség egyik csúcsa. A Zrínyi vezető munkatársai 2011 tavaszán egymástól függetlenül, de egymás után jelezték, hogy szeretnének maguk is részt venni az akkor Gubcsi Lajos és Benkő László által írt Rákóczi ballada előadásában, a helyszíneken: Munkácson, Ungváron, Bereg-szászon, Sárospatakon. Zrínyi nevét hordozza a cég, talán nem is meglepő a munkatársi reagálás, Zrínyi Ilona a darab fő alakja fiával együtt. Kikötöttem, hogy csak akkor vehet részt valaki, ha teljesen, totálisan privát, személyes módon teszi. Közöltem, hogy ez alapfeltétel. Nem is tehettem mást. Korábban megkérdeztem a HM illetékes vezetőit, van-e kifogásuk az ellen, hogy a Zrínyi Kft., mint szellemi társ részt vesz a ballada kárpátaljai előadásában, de kizárólag a nevével, tehát úgy, hogy semmilyen értelemben semmit nem fordít a balladára. A HM vezetői nemleges választ adtak, pontosan érezték, hogy mi lenne ebből.

A Zrínyi munkatársainak egy része nem is vehetett részt a helyszíneken. Akartak, szerették volna, de itthon fontosabb dolguk volt, nem engedélyeztem közreműködésüket. Akik eljöttek, örökké érvényes hatások alá kerültek ezeken a helyszíneken. Hogy beöltöznék tarpai jobbágyoknak, az közös ötletük, szeretett tervük volt, s én is beöltöztem volna velük együtt, ha a helyszínen nincs ezer más dolgom. Megvolt a jobbágyruhám is, hiányom miatt a ballada zenei rendezője vette fel magára, ő lett a helyettes jobbágy. Hálás vagyok nekik, s ők nekem ezért az együttműködésért. Szerepüket videofilm, tévéműsor, ezernyi fotó teszi maradandóvá. Sunyi kis baromnak kell lenni az alább idézendő kiforgatáshoz. Spiclik itt is voltak. Az Indexen megjelent fotókat a Zrínyi belső szerveréről lopták, lopatták le, s e szerverhez csak belső munkatárs férhet hozzá. Igaz, a spicli nem tudhatta, hogy ekkor már – május óta – működött az általunk „felragasztott légyapír, légyfogó”. A csapda, amin a spicliknek előbb-utóbb le kellett bukniuk. Az, hogy a szerverről lelopták a balladáról készült, szándékosan és tartósan otthagytott képeket, nyilvánvalóvá tette, hogy van, vannak belső spiclik, tolvajok. Már csak a személyük volt kérdés.

Nézzük az Index beteges hajlamát. Abból, hogy a júniusi előadásokba augusztus végén kapaszkodnak bele, világosan láttuk, hogy eljött részükről a – legalábbis a

márciusi szintjét megütő – leszámolás ideje. Olyan örület tört ki a ballada és Zrínyis szereplőinek megtámadása körül, hogy nem volt kérdés: Jönnék. S a szenny is úszott ismét. Az pedig, hogy ezúttal először beszállt melléjük a kormányközeli Heti Válasz is, Stumpf András röfögése szintjén, jelezte, hogy „hol tart az ügy”. Én is, munkatársaim is edzett kommunikációs emberek vagyunk, ki tudtuk olvasni, mi a cél és a jelleg azzal, hogy „beszállt a Heti Válasz”. Ezt meg is beszéltek, társaim élesebben látták ezt a fordulatot, mint én, aki hajlamos voltam figyelmen kívül hagyni ennek a külön jelentőségét. Az Ismét Vereckénél című Rákóczi balladáról pedig majd eldönti a kor, az utókor, hogy mi is volt az 2011-ben. S mi volt 2007-ben, mikor az alapverset megírtam. Eldönti, de akkor már spirk-stumpf-s-társai nem lesznek sehol. Bár ez utóbbiban vannak kételyeim, szapora fajta az élősködő.

Tábornok statisztált a rockballada parasztjai között – Spirk József
2011. augusztus 30, kedd 16:18

„A Honvédelmi Minisztérium kommunikációs cégét, a Zrínyi Média vezető Gubcsi Lajos nyáron mutatta be zenés Rákóczi-balladáját. Az Ismét Vereckénél című, kis szakmai visszhangot kiváltó produkció négy előadást élt meg Munkácson, Beregszászon, Ungváron és Sárospatakon. A rockballada főszerepét Varga Miklós kapta, a mellékszerepeket azonban Gubcsi beosztottai, köztük Isaszegi János vezérőrnagy alakították.

Valódi munkahelyi kulturális eseménnyé vált a Honvédelmi Minisztérium háttércégénél, hogy az ügyvezető igazgató balladát írt személyes példaképéről, II. Rákóczi Ferencről.

A Zrínyi Média nem szerepelt ugyan a júniusban bemutatott Ismét Vereckénél című zenés darab hivatalos támogatói és szponzorai között, a szerző, Gubcsi Lajos beosztottai mégis nagy számban dolgoztak a produkción.

A Rákóczi-rockballadát június 23. és 26. között mutatták be három határon túli és egy belföldi színhelyen, Munkácson, Beregszászon, Ungváron és Sárospatakon. A

darab részletei, dalbetétei a premier óta megtekinthetők a Youtube-on, ám az új rockoperának eddig kevés nézője akadt, és a sajtóban sem volt visszhangja. Pedig a zenét az Omega együttes egykori billentyűse, Benkő László szerezte, és a főbb szerepeket az egykor István királyt is alakító Varga Miklós, valamint Gubás Gabi és Tanka Balázs játszották.

A privát vállalkozás produkcióját azonban nemcsak a szaktárca vezetője, Hende Csaba miniszter tisztelte meg jelenlétével a Munkács elestének 300. évfordulójára időzített ősbemutatón, hanem a tárca cégének alkalmazottai is. A stáblistán nem szerepeltek, és Gubcsi sem tett róluk említést interjúiban, de a Zrínyi Média munkatársai több munkanapot is eltöltöttek azzal, hogy a színpadi szereplők között, vagy a háttérben segítsék a cégvezető produkcióját. A hívatásos színészek mellett a HM-cég szinte teljes menedzsmentje statisztált az egyórás előadásban.

A Gubcsi-produkciót a szerző ismertetése szerint saját cége, a Magyar Művészetért Kft., a Grantfilm Kft. és a Magyar Művészek Köre támogatásával vitték színpadra.

Rákóczi parasztjait Magyar Gábor vállalkozásfejlesztési vezető, Tóth László pénzügyi vezető, Gárdos Vilmos üzemeltetési vezető alakította, és a fehér ruhába bújtatott jobbágyok között volt Isaszegi János tábornok is. Isaszegi vezérőrnagy vezette 2010 tavaszáig a Magyar Honvédség Központi Kiképző Bázisát Szentendrén. Nyugállományba vonulása után lett a Zrínyi Média könyvszerkesztőségének vezetője.

Zrínyi Ilona szellemét idézi az ungvári várban a Gubás Gabi helyettesítő Hajtó Georgina

Forrásaink szerint rajtuk kívül még legalább tízen foglalkoztak hosszabb-rövidebb ideig a rockballada szervezésével, és a róla szóló tudósításokkal. A közreműködő Zrínyi-dolgozók között volt például a kiadó főszerkesztője, a Magyar Honvéd egyik szerkesztője, valamint egy riporter, operatőr és stúdióvezető. Külföldi utaztatásukhoz a HM-cég autóját vették igénybe.

Az Index tavaly számolt be arról, hogy Gubcsi a saját kertjében tartott szobor-avatóról is riportot készíttetett a Zrínyi Médiaival, amely egyébként a honvédség hivatalos kommunikációját hivatott ellátni. A honvedelem.hu-n közölt tudósításban azonban nem tettek említést arról, hogy a miniszter részvételével megtartott esemény a cégvezető otthonában zajlott. Az igazgató magánrendezvényén akkor is az általa vezetett állami tulajdonú vállalat dolgozói közreműködtek.”

Rákóczi és Bercsényi, azaz Varga Miklós és Tanka Balázs. Tanka is a Zrínyi alkalmazottja, a gaz Gubcsi addig-addig űzte-hajtotta, míg végül Rodostóba kellett emigrálnia, ott is halt meg szegény.

Tisztelt Index Szerkesztőség! 2011. 09. 01.

KÉRJÜK A FENTIEK SZÓ SZERINTI KÖZLÉSÉT, AZOK ARÁNYBAN ÁLLNAK A VÁDAKKAL, VÁLASZT ADNAK AZOKRA.

Téves és hamis az index.hu teljes beállítása, melyben azt igyekszik felmutatni, hogy a Gubcsi Lajos vezette HM kommunikációs cég, a Zrínyi Média fontos szerepet játszott a Rákóczi-ballada bemutatásában. Az első mondat önmagában is ezt a kártékony

Rákóczi, háttérben a Gubcsi által megalázott Zrínyis vezetők, mint tarpai jobbágyok. Le nem mossa senki a Zrínyisokról az örökös jobbágyságot. A képeket lelopták a Zrínyi szerverről – nem a jobbágyok, hanem a Zrínyis tolvajok-besúgók, az Index-szel együttműködve. Jézus kiűzte őket a templomból...

szándékot sugallja: „A Honvédelmi Minisztérium kommunikációs cégét, a Zrínyi Média vezető Gubcsi Lajos nyáron mutatta be zenés Rákóczi-balladáját... a mellékszerepeket Gubcsi beosztottai, köztük Isaszegi János vezérőrnagy alakították”.

Leszögezzük: a Zrínyi Médianak, sem vezetőjének, sem beosztottainak, sem magának a cégnek semmi köze nem volt a Rákóczi-ballada bemutatásához. A ballada keletkezésének első pillanatától világosan kimondtuk, hogy a kft. és a ballada semmilyen módon nem függhet össze.

Ha az index.hu azt sugallja, hogy a HM cég vezetője, Gubcsi mutatta be a balladát, hamis képet fest. Ennyi erővel azt is írhatná, hogy sok kisgyerek édesapja mutatta be..., vagy azt, hogy az Erdélybe gyakran látogató GL... mutatta be, vagy a 92 kg súlyú magyar állampolgár mutatta be... Nincs összefüggés. Mivel az index.hu hagyományosan, visszatérően valótlan állít az általa kitalált visszaélésekről – melyeket Gubcsi Lajos „követ el” cége és a közpénz rovására –, nyilvánvaló, hogy itt is ezt sugallja. Márciusi hasonló támadásaira írt egyéni, cégszerű és közösségi válaszainkat nem közölte, megállt saját hamis állításainál, kitart mellettük most is.

Gubcsi Lajos íróként jegyzi a darabot, a Zrínyi ügyvezetőjeként semmi köze hozzá.

A darab bemutatóján szabadsága terhére vett részt.

Semmilyen pénzt, egyetlen fillért fel nem használt a darabhoz a Zrínyi pénzből – egyébként pedig mindenütt világosan kifejtette alkotótársai nevében, a közreműködők nevében, hogy önkéntes, önfeláldozó, baráti együttműködésben született a teljes produkció, persze tudjuk, hogy ennyiben példátlan módon.

Semmilyen más közpénzt, támogatást sem kaptunk semmilyen állami, önkormányzati, más alapítványi szervtől sem, nemhogy a Zrínyitől.

Gubcsi „beosztottai alakították a mellékszerepeket, köztük Isaszegi vezérőrnagy”, és hogy „Gubcsi beosztottai nagy számban dolgoztak a produkción”, „több munkanapot is eltöltöttek azzal, hogy a színpadi szereplők között, vagy a háttérben segítség a cégvezető produkcióját”, a HM cég szinte teljes menedzsmentje statisztált az egyórás előadásban”, „forrásaink szerint rajtuk kívül még legalább tízen foglalkoztak hosszabb-rövidebb ideig a rockballada szervezésével, és a róla szóló tudósításokkal”.

Rosszak az index.hu forrásai, velünk kapcsolatban mindig azok. Ráadásul van 2011. jan. 1-je óta egy új médiatörvény, az index.hu szerkesztőségének pontosan tudnia kell, hogy ilyen dehonesztáló állításokat nem közölhet „forrásainkra” hivatkozva, ha közben nem kérdezi meg magát az érintettet – Gubcsi Lajost, a Zrínyi Média Kft.-t, a felsorolt, megsértett személyeket – a tényekről. Az index.hu hátradőlt, kezlet fogott a forrásával, és írt, amit gondolt. De ez az új médiatörvény megjelenése óta már nem megy így, nem megy úgy, mint régen...

Mert mi az igazság? A Zrínyi Média egyetlen vezetője sem statisztált, nem játszott mellékszerepet, nem vett részt a háttérben. Akik jelen voltak, részt vettek, segítettek, szerepeltek, azok konkrét névvel rendelkező személyek voltak. Magánszemélyek. Barátok, ebben a légkörben. Valamennyien magánemberként, saját kérésükre, saját természetes jókedvükből.

Ennek részeként saját évi rendes szabadságuk terhére. Saját költségükből. Saját autóikat vezetve. Saját személyes alkotóerejükből. Nem teszünk megjegyzést arra, hogy van-e ilyen kollektívája pl. az index.hu szerkesztőségének. Sértheti-e, megsértheti-e magánemberek személyes méltóságát, döntési szabadságát az index a nyilvánvalóan rosszindulatú torzítással?

Érezve, hogy mit jelent neki Rákóczi, a történelmi helyszínek, a kárpátaljai magyarság, a múlt szépsége, a Zrínyi Kft. több más vezetője és munkatársa is szeretett volna jelen lenni az előadásokon, a Zrínyi Média éppen akkor aktuális kötelező rendezvényei miatt azonban itthon kellett maradniuk. Gondoljuk, hogy az eseményről hivatalosan tudósító stáb munkáját nem akarja kétségbe vonni az Index – mi jöhetne? Egy miniszteri (Munkács) és egy kabinetfőnöki (Ungvár), a magyarság múltját értékelő, s a kárpátaljai magyarok részéről nagy tetszéssel fogadott beszéd-ről szóló tudósítás a helyének megfelelő módon jelent meg a honvedelem.hu oldalon.

Az Index a végén újra előveszi a régi mondókát, hogy „az igazgató magánrendezvényén akkor is (tavaly decemberben, az Attila-szobor avatásán) az általa vezetett állami tulajdonú vállalat dolgozói közreműködtek”. Maguk az érintett dolgozók írták meg ez év márciusában, a vád megjelenésekor, s az igazgató is megírta az

Indexnek, hogy munkatársai ezen a rendezvényen éppen olyan személyes, illetve A Magyar Művészetért közössége által meghívott vendégek voltak, mint bármely más, ott megjelent politikus, művész, mecénás.

Az Index korábbi, márciusi rágalmai miatt már alperes egy általunk kezdeményezett perben. Helyes és etikus folytatni valótlanságok közlését?

Gubcsi Lajos író, a Zrínyi Média ügyvezetője”

Hálás vagyok a Zrínyi munkatársainak áldozatukért. Egyetlen percre sem gondoltam, hogy értem tették. Nem tartom szervilis embereknek azokat, akik velem dolgoznak valamin. Sértés volna feltételezni, hogy személyes érdekelttség vezette őket. Ha van, aki ezt feltételezi – most nem az Indexre, Stumpfira gondolok, ők nem valakik, ők e téren senkik –, az magából indul ki. Férfiember számára, főleg, ha soha nem járt még Kárpát-alján, mint munkatársaim többsége, felemelő érzés Rákóczit képviselve találkozni az ottani magyarok szeretetével. Munkács várában Zrínyi Ilona lakosztályában levegőt venni, Ungváron fellépni Bercsényi gróf erkélyére, Sárospatakon megélni a múltat. Hülye az, aki ilyen érzelmekben kételkedik. Oly mértékben megvetem a spirkeket stb., ezeket a híg húgyagyúakat, hogy el sem tudom mondani. EZEK HÜLYÉK. S szerettem volt munkatársaimban azt, hogy észrevették, mi teheti szebbé az életüket e téren. Utólag, távozásom után sokan bizonyultak velem kapcsolatban jellemgyengének, megalkuvónak, az én fogalmaim szerint megvetendőnek, de egyetlen percre sem felejttem el meghatódottságukat, amint a balladában együtt lehettek Rákóczival. A lelkesedést, amelyet szokatlan módon Budapestről vittek oda, s amelyért szívébe zárta őket Kárpátalja sokat szenvedő magyarsága. Segítő

Nagy Csaba tárogatóművész

magatartásuknak brutális tagadása volt egy másik Zrínyis munkatárs, az operatőr Sáfrány József, aki az index-cikk megjelenésének idejére - tudtuk! - elkészítette spicli fotóit azokról a bizonyos trafipax-elhárító érzékelőkről, amelyek átadása az Index számára betöltötte a mérgezett tőr szerepét. Sáfrány József, a felbérelt operatőr, később kisült szemmel...

A történelem ismétli önmagát!

2011 augusztusára nyilvánvalóvá vált, hogy a HM nagy kulturális cége, a Zrínyinél 5-ször nagyobb kft. működése nem finanszírozható. Illetékesek felhívtak a HM-ből, s közölték – mint 2011 február-márciusában –, hogy át kellene vennem a kulturális kft. vezetését, és azt beolvasztják a Zrínyibe. Egyben jelezték, hogy ugyanez fog történni a Térképészetivel is, elkerülhetetlen. Súlyos indok vezette ide a HM illetékeseit. A két másik cég teljes forráshiánnyal küszködik, és a HM az új, nagyon nehéz gazdasági helyzetben képtelen tovább finanszírozni veszteségeiket. A Zrínyiben viszont hatalmas likvid eszközök állnak rendelkezésre, és azt várják tőlem, hogy a Zrínyibe szervezve vigyem sikerre a másik, illetve hamarosan a másik két céget is.

Egyáltalán nem lepődtem meg. Egyrészt, mert akkor ez már beszéd tárgya volt nem csak a hadsereg és a jól informáltak köreiben, hanem a magyar kulturális szférából is érkeztek a jókívánságok. A HM kulturális kft. akkor hivatalban levő vezetői váratlanul udvariassági látogatásra hívtak meg, végigvezettek a cégen, tájékoztattak, kérdezősködtek, hogy „mit tudok?” Az pedig már márciustól – a megsemmisítő támadás ellenére is – világos volt számomra, hogy a HM nem fogja tudni kikerülni, hogy belénk olvasszák a Térképészetit is. 2011 nyarán pontosan tudtam, milyen gazdasági helyzetbe kerül az ország percekben belül, főleg 2011 végén, 2012 elején. Ezt az értékelésemet jeleztem a HM-nek is, s ott látták, hogy ezt a HM sem tudja kikerülni. Hiába támadják miatta a minisztert, engem, a lépés, kinevezésem szükség-szerű. Őszintén: nem lepődtem meg, teljesen természetes volt, hogy vállalom.

FELROBBANT A BOMBA. Őrült hiba volt azt hinnie az összevonást megtervezőknek, s persze nekem is, hogy azok, akik a Térképészetit nem engedték át márciusban, akik nem tűrték el, hogy többet bízzanak rám, most elviselik, hogy a kultu-

„Bécsig visz az utunk, koronánkat vissza”!

rális kft., a magyar nemzeti kulturális hagyományok ápolásának egyik fontos eszköze „ahhoz a rohadt szeméthez kerüljön!”

A TAPOSÓ AKNA darabokra tépte az elképzelést, a minisztériumi tervet, a miniszter ragaszkodását hozzám, s persze akkora volt most már, hogy cafatokra tépje pályafutásomat a közszférában. A SORS RENDELTE így: álljunk egymással szemben, aljasok. Ti gyilokkal, én egymagamra maradtan. Legalább jól látjuk egymást. Az új helyzetben a miniszter is elfoglalta új helyét: megragadta a kezébe csúsztatott kést, és elvégezte a munkát. Nincs több baj velem. A SORS ELRENDELTE AZT IS, hogy megmutassa ebben az új helyzetben, az általam szeretett ügyekben kik az én hűséges barátaim, védelmezőim. Megmutatta, hogy hol s kikkel épül az én utam – egy út, amelyen nincsenek hóhérok, csak társak és barátok vannak, csak munka és becsület van. A Zrínyisek azonnal leléptek róla.

Gubcsi BÚNHÓDJÖN: Blokkolja a lézert!

A leparasztozott vezérőrnagy, a kinevetett Rákóczi ballada, a személyükben megsértett Zrínyis vezető munkatársak képe, s a Heti Válasz Indexet idéző, velük nevető, „parasztozó” Stumpfja előpöfékelte a kénes gázt, ami nyilván meg fog érkezni. 2011. szeptember 15-én Spirk kérdéseket intézett... nem tudom kihez, mert nem az én e-mail-címemre küldte, hanem egy közösségire. De nem lehetett talány, hogy nekem szánta. Válaszomban a HM Sajtóirodájához irányítottam őt, kérjen ott engedélyt, ez az útja a dolgoknak.

Nem tudom, kért-e, kapott-e, s mi történt. 4 nappal később, egy bizonyos hétfő reggelen, 2011. szeptember 19-én beledöfte a nagy, éles tört – a levegőbe, véltem én. Mert ki foglalkozik ma érdemben lézerblokkolóval?! Tévedtem. A tör repült, én félrehajoltam, Hende Csaba miniszter viszont – nehogy felé repüljön – elkapta, s belém vágta. Ez a képlet. Az Index ismételhette volna a baromságait ítéletnapig. De Hende Csaba szerint eljött az ítélet napja. És minden, amit személyes kiállásának, barátsága jelének, bátorságának tekintettem közös ügyeinkben immáron 9 és fél éve, hirtelen megszakadt: a miniszter mentette a bőrét. S lehasította az enyémet.

Az Indexnek, a sajtónak nyers bőr kellett, kapott. Én hagytam volna, hogy leszaggassa a sajátját. Hende Csaba más ember, H. Cs. nem én vagyok. A HM

Esze Tamás - Majsai Gábor előadásában

Sajtóiroda új, 1 hónapja érvényes főnökasszonya, Farkas Anikó a maga 25 évével, egy-éves munkaviszonyával, csak utólag megszerzett egyetemi diplomájával – s a híreszteléssel, hogy ő az egyik Fidesz-vezér élettársa ám – úgy érezte: éljen az Index (és a többiek), s ne Gubcsi. Közreműködött, és az utolsó utáni pillanatban tálcán vitte a hírt az Index-nek, főleg persze azoknak a hatalmaknak, akik ezt várták tőlük: Gubcsi nem gond többé. Az Index ebben a folyamatban a légygypiszok volt, a pók fent a sarokban üldögélt, folyamatosan csorgott a nyál – a szál – a szájából. Termékeny, halálos pók...

A kronológiához tartozik, hogy miközben az Index-hír hatására egyetlen embert, engem kellőképpen kivégeztek, mint bűntény (!!!) elkövetőjét, aközben ugyanez az Index kedélyes videoriportban tudósított arról, hogy a Parlament parkolójában hány tucat Fideszes képviselőnek van a szolgálati kocsiján trafipax-elhárító, beleértve a Magyar Tudományos Akadémia elnökét is. Hende Csaba egyetlen mozdulattal lemondásig kergette ügyvezetőjét – e percben már aligha barátját –, a Fidesz viszont nagy ívben tett az egészre saját embereit illetően, beleértve nagyhatalmú frakció-

A Regös, Kobzos Kiss Tamás

vezetőjét, Lázár Jánost, aki megengedhette magának a lézerblokkolót, majd levette és kész. Tudták, amit én, amit Hende Csaba, és mindenki: hogy semmi sem tiltja, mert nem szabályozza a trafipax lézeres blokkolását. Az Index kidobta a horgot, Hende Csaba bekapta, és engem fogtak ki. Ilyen egy tipikus magyar horgászat, vadászat, orvtámadás.

Hogy a történet világos legyen, s a rólam „bűntény” miatt önkényes döntést hozó miniszter nevetségessé váljon, arról gondoskodott a békéscsabai ügyészség, bíróság. Ekkor már hónapok óta köztudott volt, hogy van egy, azaz egyetlen egy eset az országban, amikor a rendőrség megpróbálkozik büntetőeljárást lefolytatni valaki ellen Békéscsabán, aki trafipax-blokkolót használt. Az ország közvéleménye miattam, az én „bűncselekményem” miatt kiemelten figyelte az esetet. Merthogy lézeres Lázárnak, a Fidesz nagyhatalmú frakció elnökének a haja szála sem görbült, az MTA elnöke mosolygott egyet a saját trafipax-ügyén, 30-40 parlamenti képviselőnek pedig az arcizma sem rándult a nagy leleplezés után, az egy dolog. De az igazságszolgáltatás, az majd megmutatja, mekkora bűn is van itt a Gubcsi-ügyben! Hát mekkora is van? Az egyetlen megindult ügyben az ügyészség addig nézegette az aktákat, addig tanulmányozta a jogszabályokat, hogy visszavonta a bírósági szakaszból az általa már megfogalmazott vádindítványt. Az ország egyetlen „trafipax-ügye” nem bírta ki a bírósági előterjesztést, olyan nyilvánvaló volt az ügyészség számára a megalapozatlan vádaskodás, azaz a saját és a rendőrség várható kudarca az ügyben. MIKOR lefejezésem után néhány nappal elolvastam az erről szóló országos híreket, elem villant a honvédelmi miniszter szobája, a fületem sértette a miniszter felháborodottra imitált hangja arról, hogy „nem lehetsz köztünk, nem vagy közénk való, bűncselekményt követtél el”, láttam magam előtt titkársági vezetője, a korábban Békés megyében őrző-védő céget működtető Borbíró Zoltán bólogató fejét, Farkas Anikó karrierjét, s elrettentem: kik között voltam eddig?!

Gyakorlatilag megzsarolt a miniszter, hogy mondjak le, vagy különben... Mivel nem volt különben, mondjak le barátságból, mint bűnös. De ad helyette más munkakört és javadalmat, mert hiszen... Ennyit dióhéjban, alább a részletek, melyeket azért nem tartós munkanélküliként írok, mert máris megvédett 121 000 forintos nyugdíjam. Erős védelmi vonalam van: mivel megélhetési apa vagyok, kiségit a 80 000 forintnyi családi pótlék 5 kisgyerek után, s mivel a feleségem megélhetési anyja, ő is kap valamekkora összeget, vagy 25 000 forint gyest vagy gyedet nem tudom, viszont ennek az összege nagyot esett az utóbbi években. Szült 6-szor, hajrá!

A számító politikus tudta ezt, és azt ígérte, más munkát biztosít helyette. Ez volt ebben az egész folyamatban a legnagyobb hazugság. Fáj már, hogy Hende Csaba egyszer a barátom volt. Alig keverhetem ide – bár az én könyvem, az én váram –, hogy éppen két nappal ezt megelőzően Lél nevű kisfiam keresztapja lett a miniszter úr, éppen a nagy ígéretek, Árpád és vezérei földjén, Ópusztaszeren, a Nemzeti Történelmi Emlékparkban, az Őseink nevű szoborpár alatt. Ő hívó lévén, igen tiszta, erős hangon mondta a szabad égre nekünk mindig védelmet nyújtó esküjét kisfiamat, bennünket, szülőket illetően. Mindenki hallhatta, az ő Jóistene kiváltképpen. De ez nem érdekes, nem tartozik az ügghöz, talán csak a jellemnek veti fel az ő hiányosságát. Már nem keresztapja a kisfiamnak. Lél ugyan még nem tud beszélni, de Előd, Botond, Emese, Etele, a mennyekben Lelle igen, s ők azt mondták, kifejezetten és határozottan, hogy nem keresztapa többé, kitagadták azonnal. Mintha én mondtam volna...

Lézerblokkoló HM-es szolgálati autóban – Spirk

Index, 2011. szept. 19.

A rendőrségi lézeres sebességmérők megzavarására alkalmas detektort használ szolgálati autójában a honvédelmi tárca egyik cégvezetője. A Zrínyi Média igazgatója, Gubcsi Lajos azt követően szereltette fel a KIA Sportage terepjáróra az eszközöket, hogy gyorsajtáson érték.

Egy történelmi fotó a híres „1000-1100 years ago...” című könyvből: Koppány lefejezése a Bécsi Képes Krónika ábrázolásában Gubcsi feje. Na, neki annyi.

Az Index információi szerint 2010 novemberében 160 kilométeres sebességtúllépéssel fényképezték le a HM kötelékébe tartozó KIA Sportage-ot. Az állami autó a 4-es főúton futott bele a rendőrök közúti ellenőrzésébe. A Zrínyi Média szolgálati autóját az ügyvezető igazgató, Gubcsi Lajos vezette.

A Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium két hete adott ki tájékoztatót arról, hogy az állami vezetők közül tavaly tizenkettőt, idén viszont már huszonötöt bírságolt meg a rendőrség gyorsajtás miatt. A KIM az érintettek nevét nem hozta nyilvánosságra, az azonban kiderült, hogy a körülbelül másfél millió forintot kitevő büntetést a szolgálati autókat üzemeltető Közbekzerzési és Ellátási Főigazgatóságnak kell kifizetnie, de a pénzt később behajtják a száguldozó közhivatalnokokon.

A további büntetések elkerülése lehetett az oka, hogy a megbírságoltak klubjába bekerült Gubcsi a nyáron lézeres radarblokkoló és -jelző készüléket építtetett KIA terepjárójába. A Kerepesi úti telephelyen álló szolgálati autó fotóin jól láthatóak a rendszám mellett elhelyezett detektorok, amelyek a feliratok tanúsága szerint egy több mint 200 ezer forintba kerülő AL G9-es készülék külső tartozékai.

Megkérdeztük Gubcsi Lajost, hogy miért tetetett lézerblokkolót hivatali autójára, illetve, hogy kért-e, kapott-e erre engedélyt, valamint azt is, hogy ki fizette az eszköz beszerzését. A Zrínyi Média vezetője szerint azonban ezek a kérdések részben a magánszférát érintik, részben hivatalit, ezért érdemi válaszok helyett annyit írt, “kérem, döntse el, melyik utat járja”.

A parkolószenzoroként árusított eszköz lényege, hogy a szűk helyre való beparkolás mellett segítse a sofőröket a lézeres sebességmérőkkel vívott harcban is. A blokkoló működésének alapja az, hogy a tereptárgyak beméréséhez használt lézerimpulzus hullámhossza megegyezik a rendőrség lézeres traffipaxainak mérősugaráéval. A detektor így azonnal érzékeli, ha idegen lézer zavarja meg a kocsiszenzorait, és közben erről jelzést ad a sofőrnek, hosszú másodpercekig megpróbálja helyreállítani saját érzékelését, és ezzel zavarja a sebességmérőt. A rendszer 4-8 másodperc után hagyja abba a próbálkozást, de mire kikapcsol, a gépkocsi vezetőjének lehetősége van lelassítani.

A közutakon használt lézerblokkoló akkor került a figyelem középpontjába, amikor az év elején Lázár János fideszes frakcióvezető 450 lóerős S8-as Audiján felbukkantak a szenzorok. A frakcióvezető leszereltette a traffipaxot kijátszó elektronikát.”

Válaszunk az „INDEX Szerkesztőségének, 2011. szept. 19. (soha nem közölték)

Légyfogó

Reagálás az Index Lézerblokkoló HM-es szolgálati autóban címmel, 2011. szeptember 19-én, hétfőn 09:23-kor megjelent, Spirk József által jegyzett cikkre.

Hírportáljuk 2011. szeptember 19-én, hétfőn 09:23-kor „Lézerblokkoló HM-es szolgálati autóban” címmel, fotóval illusztrált cikket közöl arról, hogy a Zrínyi Média ügyvezetője a rendőrségi lézeres sebességmérők megzavarására alkalmas detektort használ szolgálati autójában, s tudni vélik, hogy a cég vezetője, Gubesi Lajos azt követően

– „Rabnak nincs hazája, csak a szabad igaz – a ballada záró dallama

szereltette fel a KIA Sportage terepjáróra, hogy tavaly novemberben gyorshajtáson érték. (Utóbbival kapcsolatban jelezzük, hogy a gyorshajtásért kiszabott büntetést az ügyvezető – természetesen magánszemélyként – befizette, nem 160 kilométeres, hanem 106 kilométeres gyorshajtás után. Hozzáteesszük: Gubesi Lajos nem állami alkalmazott, nem köztisztviselő, a gépkocsi nem a HM-é, hanem a gazdasági társaság tulajdona.)

Fő állításuk sem igaz. A jelzett KIA terepjáróban nincs és nem is volt lézerblokkoló berendezés. Miután az Indexen való újabb támadás híre 2011. szeptember 19-én a Zrínyi Média reggeli vezetői értekezletén ért minket, az ügyvezető azonnal a cég telephelyére invitálta vezetőtársait, hogy saját maguk győződjenek meg róla, van-e ilyen berendezés a gépjárműben vagy nincs. Természetesen az a megállapítás született, hogy nincs.

Az Index fotóján látható külső érzékelők azonban jól láthatók a gépkocsin. Hogyan lehetséges ez? Rossz hírrrel kell szolgálnunk!

Az Index az elmúlt egy esztendő során számos alkalommal jelentetett meg a céggel kapcsolatban olyan írásokat, amelyek valótlanságokat állítanak, ám mindegyikkel kapcsolatban világossá vált, hogy egyes „híreket” kizárólag a belső munkatársaink között keresendő informátor szolgáltatott ki.

Ezért ez év májusában az informátor kiszűrésére vonatkozóan olyan önvédelmi tervet fogadott el a cég belső vezetése, hogy időről időre dezinformációkkal látjuk el az akkor még ismeretlen Index-informátort. Így kerültek az ügyvezető gépkocsijára az úgynevezett lézerblokkoló kültéri elemei, csábítva a fotózásra és vele párhuzamosan a rossz hír gerjesztésére.

Örömmel jelentjük, hogy az úgynevezett lézerblokkoló soha nem működött, a csapda – nevezzük légyapírnak – viszont igen. Múlt heti levelünkben kifejezetten jeleztük Önöknek, hogy dezinformátort alkalmaznak.

Mindez azonban nem menti fel az Index cikkíróját és szerkesztőit a felelősség alól, hogy ismét valótlan, a cég vezetőjének lejáratására alkalmas hírt jelentetett meg a Zrínyi Médiairól.

Cégünk az Index egyes híreivel kapcsolatban bírósági eljárást kezdeményezett, más részével kapcsolatban a Médiatanács Panaszbizottságához fordult. Hasonló lépést teszünk ezzel a hírrel kapcsolatban is.

Kérjük a 2010. évi CIV. Törvényben foglaltak szerint reflexiónk szó szerint közlését!
Budapest, 2011. szeptember 19. Tisztelettel: Dr. Gubcsi Lajos ügyvezető”

ÉS egy másik levél, amelyet munkatársaim fogalmaztak meg válaszul, tőlem függetlenül, megmutatták, majd felhatalmazásukkal aláírtam, s elküldtem ezt is az Indexnek – s amelyet szintén nem közölte az Index:

„Légypapír

Ritka pillanata volt az ellenem folyó médiaháborúnak, amikor az elmúlt héten levélben megadtam a lehetőséget az Index munkatársának, hogy ne menjen lépre – ellenőrizze az információit.

Nem tette meg, a mai napon megjelent újabb “tényfeltáró” tudósítására azt kell válaszolnom, hogy az újságíró nem egyszerűen tévedett – az nem bűn –, hanem félrevezették, és ő ezt ellenőrzés nélkül és szándékosan nyilvánosságra hozta, és már nem csak bűn, hanem hiba. Állításaik hamisak.

A gyorsajtás tavaly novemberben (országúton) 106 km volt és nem 160, az ügyvezető magánemberként kifizette a büntetést. Önök 160 km-es sebességet írnak, ebből annyi az igaz, hogy a 160 km-es útjelzőnél történt. Hm. A Zrínyi Média ügyvezetője nem állami alkalmazott, autója nem HM autó, hanem a kft. autója. Állításaik a céget is érintik, ezért cikkük olvastán a cég teljes vezetői gárdája félbeszakítva értekezletét, levonult a kiszemelt autóhoz és megtekintette azt.

Az eredmény az Önök részére lehangoló: a jegyzőkönyv szerint az autó belterében és motorházában semmi olyan berendezést nem találtak, ami a lézertektor alkalmazására utalt volna. Azaz, a gépkocsin kívülről látható berendezések „vakok”, nem továbbítanak sehova információt. Nem zavarnak és nem védenek. Nincs benne ilyen berendezés.

Erre szerettem volna figyelmeztetni a munkatársukat a múlt héten, de ő jobban hitt a dezinformátorának.

Hogy mindez az INDEX olvasói számára is közérthető legyen: olyan berendezésről “súgtak” Önöknek, amelynek kívül is látható gombja csak az Önöket, esetleg másokat „tájékoztató” belső informátor számára került külsőleg felerősítésre. Kicsit olyan a helyzet az Önök viselkedését illetően, mint a bólogató kutya a szélvédőn. A vidéki emberek pedig tudják, milyen és mi célt szolgál a ragacsos légyfogó.”

Ez a Zrínyis vezetők összegzése, melynek alapján bármikor készek voltak tanúvallomást tenni. Olyan vezetőkről van szó, akiknek személy szerint volt tudomása vagy személyes tapasztalata arról, hogy a „lézerblokkoló” légypapír volt, vagyis a spicliknek előre felállított csapda. Már a csapda felállításakor – vagyis a kamu lézerblokkoló gombok elhelyezése előtt – kiadtam kérésként a szakembernek, hogy ellenőrizze: mi van akkor, ha a rendőr megállít, és látja a blokkoló gombjait. Leállíthatja-e az autót, engem? Mire van joga? Mi a jog?

Világos és egyértelmű választ kaptam írásban is 2011. májusában, hogy semmibe nem ütközik a lézerblokkoló használata, nincs rá vonatkozó érvényes szabályozás. A rendőr sem járhat el. Még kevésbé minősül bűncselekménynek. Mindjárt közlöm majd azt a jegyzőkönyv-értékű, az érintett Zrínyis-vezetők által is igazolt, jóváhagyott és képviselt feljegyzést, amelynek különös szerepe van, ha arra gondolunk, hogy a de facto elbocsátáskor Hende Csaba miniszter egyértelmű és haragos vádja az volt: Lajos, bűncselekményt követtél el. Bűnös vagy. Bűnös ember nem dolgozhat a Zrínyinél, a HM-nél. Erről majd bővebben a maga helyén, 2011. szeptember 20-án 18 órakor.

Az Index ujjongása két nappal később, 2011. szept. 20-án:

Gubcsi Lajos megbukott – Spirk

2011. szeptember 20, kedd **21:34** (az óra és a perc kiemelése tőlem! – G.L.)

Számos botrány után kedden a Honvédelmi Minisztérium honlapján bejelentették, hogy távozik posztjáról Gubcsi Lajos, a HM Zrínyi Média Kft. ügyvezető igazgatója. A HM sajtóiroda kedden este jelentette be, hogy Gubcsi Lajos lemondott a minisztérium kommunikációs cégének vezetői posztjáról. A szűkszavú közlemény szerint az igazgató lemondását Hende Csaba honvédelmi miniszter elfogadta.

Gubcsiról hétfőn közölt cikket az Index. Ebben arról számoltunk be, hogy a cégvezető szolgálati autójába rendőrségi sebességmérők megzavarására alkalmas lézerblokkolót szereltetett.

Gubesi a cikk megjelenése után azzal a magyarázattal állt elő, hogy csak átverésből tette a szenzorokat a kocsis elejére. A korábban gyorsraíráson ért cégvezető állítása szerint a több mint kétszáz ezer forintba kerülő eszközt nem használta, hanem kizárólag azért autózott május óta a „vak érzékelőkkel”, hogy az ő ügyeiről több cikket megjelentető Indexnek és Zrínyi belső informátorának eszébe juttasson.

A jelek szerint a magyarázat nem elégítette ki a tárca vezetését, pedig Hende Csaba egyszer már megmentette Gubesit.

Alig félévvel azután, hogy kinevezték, saját könyvét adatta ki a Zrínyi Médiaval magyar és angol nyelven, valamint saját kertjében rendezett hivatalosnak feltüntetett szoboravatót. Akkor pár nap után az a döntés született, hogy „nincs Gubesi-ügy”, a cégvezető pedig lehetőséget kapott, hogy politikai támadásként állíthassa be a tevékenységéről szóló írásokat.

A KISZ Központi Bizottságának egykori tagja az elmúlt években lett nagy Orbán-rajongó. Az egykor Pozsgai Imréről és Grósz Károlyról könyvet író Gubesi a 2010-es választások előtt naponta bombázta levelekkel és jó tanácsokkal a Fidesz elnökét, és tavaly nyáron ki is nevezték a Zrínyi élére. A buzgó alkotói tevékenységét azonban hivatali teendői ellenére sem hagyta abba, könyvet írt, majd rockoperát is tető alá hozott. Ennek színpadra állításában a Zrínyi komplett menedzsmentje is kénytelen volt segíteni. A négy helyen is bemutatott Rákóczi-balladában Gubesi beosztottjai, köztük egy tábornok, játszották a parasztokat.”

MI TÖRTÉNT A „LELEPLEZÉS” ÉS A „BUKÁS” KÖZÖTT?

A Zrínyi Média vezetői személyes tapasztalatukból is tudták, hogy nincs felszerelve működő traffipax-blokkoló. Magyar Gábor koordinálásában, Nagy Csaba és Törös István hitelesítésével az alábbi írásos összefoglalót hagyták jóvá a történetekről, utólag is megerősítve:

„A lézerblokkoló történetéhez:

2011. márc. 18-i állománygyűlésen figyelmeztettünk (Gubesi és Zsalakó): tudjuk, hogy belső ember szivároztat ki híreket a belső cégéletünkről, s ez elfogadhatatlan, „ne tegye”, mert komoly károkat okoz a cégnek. Spieli van köztünk.

A cégnél korábban dolgozó, régi vezetők saját tapasztalataik alapján megbeszéltek és megtippelték, kik lehetnek az informátorok, s három név mellett kötöttek ki, melyeket azonban senki sem hozott nyilvánosságra, nem is hozhatott, vádaskodás lett volna. Mindenesetre belül rögzült három név.

– 2011 május 15. az index.hu-n megjelent a teljes állománygyűlés márciusi hanganyaga – komollyá vált az ügy, több lépést tettünk:

1. Két főszerkesztő, Zsalakó István és Nagy Csaba javaslatot tett az ügyvezetőnek, hogy álhírek kiszivároztatásával ugrassuk ki az „informátort”, mégpedig úgy helyezzünk el álinformációs tartalmakat, hogy arról mindig csak egy ember tudhasson, hogy mi a „csali”, nehogy ez is kiszivároгjon.
2. Gubesi Lajos ezt elfogadta, s külön-külön megállapodott – ekkor már szándékosan külön-külön – az egyes vezetőkkel, hogy „melyek lesznek a témák, a csalik”. Így döntöttünk úgy, hogy fent hagyjuk a belső szerveren a Rákóczi balladára vonatkozó fotókat, amelyeket egyébként törölni szoktunk, ha már nem aktuálisak – nyilvánvaló volt, hogy ez „index-téma”. Nagy Csabával állapodott meg az ügyvezető, hogy nem törli le ezeket az anyagokat. Később pedig, a bemutató, illetve az index-cikk megjelenése után, augusztusban Zsalakó Istvánt bízta meg, hogy azonosítsa a több ezer kép közül, hogy tényleg a mi belső szerverünkről kerültek-e ki a megjelent fotók. A válasz igen volt.
3. Közben még májusban az ügyvezető megállapodott – külön, csak kettőjük tudtával – Magyar Gábor vállalkozási vezetővel, hogy az LGV – 161 rendszámú autóra saját szervezésében feltesz jelző gombokat, amelyek kívülről látszanak, anélkül azonban, hogy magát a rendszert felszerelné az ügyvezető által használt autóra. Az ügyvezető eredetileg nem volt biztos benne, hogy szabad ilyen rendszert használni. Arra a kérdésére, hogy joga volna-e a jelzők alapján lefoglalni a rendőrnek a kocsit útközben, Magyar Gábor egyértelműen válasza: A „lézerezavaró” csak optikai sugárzást bocsát ki, nem rádióhullámokat, így használata nem ütközött semmilyen szabályba (ezt

mindenki tudta, de ez legyen most mellékes); egyben bizonyította különféle dokumentumokkal, hogy „s mert nem tilos, s a rendőr nem intézkedhet”.

4. Az LGV- 161-et az ügyvezető másokkal együtt is használta a munkatársak közül. Így május 28-án együtt utazott Kárpátaljára Törös István főszerkesztővel és Isaszegi János ny. vezérőrnagy szerkesztőségi vezetővel. Később, az ügy kirobánása perceiben, szept. 19-én a vezetők által tartott szemlén Törös István maga észrevételezte, hogy a kocsiban maga is utazott pl. májusban, és nem volt belül semmi, ami ilyen készülékre utalt volna. Más alkalommal, szept. 6-án az ügyvezető és Törös István Kecskemétre utazott, s ott a repülőtéren tett látogatás során Törös István maga vezette az LGV- 161-et, s mint utólag, a szeptember 19-i vezetői szemlén jelezte, akkor sem volt benne semmi (egy ilyen blokkoló belső irányító rendszerét könnyű észrevenni, maga is jelez indításnál).
5. Május 26-án, vezető munkatársai javaslatára az ügyvezető levelet írt Hende Csaba miniszternek, amelyben kérte a Katonai Biztonsági Hivatal segítségét az informátor(ok) feltárásában. Nemleges, elutasító választ kapott. (A miniszter tehát úgy döntött, hogy a nyakamban hagyja a hivatalos és az önkéntes besúgókat. – G.L. megj.)
6. Ezzel párhuzamosan dr. Futó Barnabás megbízásunkból büntető feljelentést tett ismeretlen tettes ellen a rendőrségen, a nyomozás be is indult.
7. Augusztusban munkatársak jelezték – köztük Magyar Gábor is – az ügyvezetőnek, hogy a három feltételezett informátor közül az egyik lefényképezte a telepen az LGV-161 külső „gombjait”. Vártunk, mi történik.
8. Mint említettük, szept. 6-án Gubesi Lajos és Törös István Kecskemétre utazott a repülőtér látogatására az ügyvezető személyes kilométer-kerete terhére, menetlevéllel. A kocsiban nyilvánvalóan semmi sem volt beszerelve.
9. Szept. 15-én az Index kérdéseket intézett az ügyvezetőhöz – de nem az ügyvezető mindenki által ismert e-mail-címére, hanem a Zrínyi informatikusához – a lézerblokkolóról, jelezve, hogy fényképei vannak. Ez nem keltett meglepetést.

Az ügyvezető egyrészt a HM Sajtóirodájához irányította az Index újságíróját (aki ezúttal már sokadszorra Spirk József volt), mert a cég csak a Sajtóirodán keresztül fogadhat és válaszolhat sajtókérdésekre. Másrészt óvatosan figyelmeztette az Indexet, hogy „dezinformatórral” dolgozik. Már korábban is jeleztük, márciusban is, a sajtónak is: tudjuk, hogy „spicliket” alkalmaznak, s hogy ez nem helyes. Szept. 15-én, látva a légből kapott Index-fenyegetést, az ügyvezető is, vezető társai is konzultálva úgy ítélték meg, hogy az Indexnek nincs miről írnia, nem is fog, s ha akar, a Sajtóirodán keresztül kap hivatalos választ (ez így volt kötelező).

10. Szept. 19-én reggel 9-től tartottuk vezetői értekezletünket, mely közben 935-kor az ügyvezető telefonhívást kapott, hogy „ismét támadott az Index, a trafipax-blokkolóval”. Az ülést azonnal megszakítottuk, a vezetés 10-11 tagja a helyére ment elolvasni a cikket, azzal, hogy 5 perc múlva az autótárolóban találkozunk az LGV-161 megsemmisítésére. Ez meg is történt, jelen volt a teljes vezetés, s kiki saját igénye alapján szemlélte meg a kocsi külsejét, belsejét. A három külső gomb ott volt a helyén. Belül nem volt semmi. A digitális főszerkesztő azt is megállapította, hogy nemesak nincs semmi, de nincs semmilyen nyoma annak, hogy bármi ilyesmi is be lett volna szerelve a kocsiba. Tudtuk, ki fényképezte le a gombokat. Most már azt is tudtuk, hogy átadta az Indexnek.
11. Az ügyvezető feltette a kérdést, hogy feltárjuk-e az Indexnek, hogy előre eltervezett leleplezési akciónkról, „légypapírról” van szó, vagy ezzel várjunk még, s csak azt a tényt tárjuk fel, hogy nincs beépített rendszer. A vezetés – amelyet hónapok óta nagyon zavart a belső spiclik működése, s megszenvedte az ebből eredő, az egész cégre hátrányos helyzetet – úgy döntött egyhangúan, hogy tárjuk fel a leleplezést is, hátha végre abbahagyják. Ez történt, az Indexnek kimerítő választ írtunk.
12. Az Index nem tett eleget helyreigazítási kérelmünknek, ekkor már sokadszorra nem, sőt ismételte a régi vádakat is, melyekben pedig már per folyt ellene.

13. Az Indexre hivatkozva az ügy az egész médián végighullámszórt úgy, hogy Gubcsi Lajos bűncselekményt követett el. Hiába írtuk le azt is, hogy nem tiltja semmi, nem tudtuk elfogadtatni. A megsemmisítő sajtó totális támadást indított.
14. Gubcsi Lajos szept. 20-án – látva a totális, a céget is ellehetetlenítő, őt pedig súlyosan érintő helyzetet – a HM-miniszternek benyújtotta lemondását. Az Indexben megjelent cikk címe természetesen tudomást sem vett erről, s így kezdődött: „Gubcsi megbukott”.

És éljenek soká a spiclik, s akik megbízzák és használják őket, hajrá Vastag László, Hegyi Károly, Sáfrány József Magyarországa, láttunk már ilyen kort, bármilyen borzalmas is!

Lemondás vagy lemondatus – avagy a pallosjog, a Jus gladii utóélete

Valami csak kellett ahhoz, hogy Gubcsi megbukjon végre!

Hát persze, valaminek történnie kellett. A miniszter kérésére szept. 20-án este be kellett mennem a HM-be, döntésre. Hogy Hende hogyan képzei el a döntést, arra már korábban, reggel telefonon világos választ adott: Le kell mondanod! Nincs más választásod! S a nemleges válaszomra: “- Kérlek, tedd meg ezt a baráti szivességet.”

Ez az ő feje. Az enyémben élesen élt az a hivatalosan neki is, a kabinetfőnöknek is még a márciusi támadás után világosan megfogalmazott mondatom: “Ne várjátok, hogy én majd lemondok. Nem fogok lemondani. Nem lesz miért. HA ti akarjátok, járjátok végig az utat.” Aznap reggel tehát nem biztattam telefonon a minisztert, sőt. El kellett rendelnem, hogy este 6-ra menjek be hozzá, véget vetni az ügynek. Ez tiszta beszéd, vessen véget.

Már reggel telefonon is mondta, hogy bűncselekményt követtem el. Istenem, szakadjon le az ég! Ezt hallgassam egy minisztertől?! S érvként megemlítette, hogy reggel mondta valaki, egy nyugdíjas rendőrtiszt a rádióban... Ezt hallgassam egy ügyvéd minisztertől. Az mindenestre világos volt, hogy Lél fiam elveszített egy keresztapát, én egy barátot. S ha kell hozzá a munkahelyem, vegyék el. Van bíróság Magyarországon, majd ott találkozunk, ha már Novák Előddel nem sikerült, legalább Hende Csabával.

Útban hozzá egy nagyon konkrét okos barátom gyakorlatilag „megtiltotta”, hogy lemondjak. Kiszámolta a következőt: 5 évre szóló kinevezésemből hátra van még majdnem 4. Ha kirúgnak, ez kb. 35 millió bánatpénz kifizetésére kötelezi Hende Csabát. Ezt nem meri megtenni, nem meri vállalni. Ezért semmiképpen se mondjak le. HA ők készek a megállapodásra, feltételként szabjam, hogy a mai fizetésemmel – 730 000 forint – azonos jövedelmet biztosító munkát kínálnak fel, konkrétan. Gondoljak a családomra, a gyerekeimre, a számlákra, csak semmi hősködés. Elfogadtam a barátom logikus érvelését, egybeesett korábbi kijelentésemmel.

Hende Csaba nem egyedül fogadott, bent ült a titkárság vezetője is, egy durva kinézésű ember, Borbíró Zoltán. Nem volt túl barátságos jel. Később kiderült, hogy ha nem is jó semmire egy ilyen tanú, azért mégiscsak volt tanúja a Hende által mondottaknak: „Ha lemondasz, gondoskodok olyan munkáról, ami biztosítja a jövedelmedet. Tudom, mi a család neked. Két napja kereszteltem meg a kisfiadat...”

De még nem tartunk itt. Még éppen hogy csak belépek, leülök. Kérdő tekintet, várják a lemondó nyilatkozatot. Papír van nálam, talán ennek vélik.

A miniszter letámad. Harag van a szavaiban, számonkérés. Mondom nekik, hogy íme tálcán hoztam a fejemet, tudom, ez kell most nektek, tessék, itt van. De egyezzünk meg. Két feltételem volt, amikor átléptem a küszöböt, az egyik, hogy a Zrínyit nem verik szét külső vezetővel, hanem belülről oldják meg az utódlást, és van javaslatom. A másik, hogy a munkajövedelemem...

– Nem vagy abban a helyzetben, hogy feltételt szabj. Büntényt követtél el! Bűnös vagy! Büntényed miatt nem maradhatsz a beosztásodban. Tudnod kell, hogy mi, a Fidesz, a kormány milyen erőfeszítéseket teszünk a jogtalanságok felszámolásáért, a jogtisztaságért. (Ez olyan mondat volt a miniszter szájából, és éppen nekem, hogy a feszültség ellenére befelé röhögnöm kellett... ő folytatta tovább, nem hallhatta a kacajt.) Nem vagy tartható.

– Van már más jelölt a Zrínyiben, vagy van miről tárgyalni, s tehetek javaslatot belső emberre, hogy ne essen szét az egész?

– Nincs még rá javaslat... Viszont biztosítok neked munkát, hogy megmaradjon a jövedelmed.

A kezemben három lappal léptem be a szobába néhány perccel azelőtt. A miniszter már az óráját nézi, mint akinek ennyi ideje volt rám. Jó, legyen. Sértésnek elég vaskos,

viszont látszik, hogy a kocka kölesönösen el van vetve. Mindegyik lapon ugyanaz a szöveg, csak a 6. pont változik. Az egyiken ez a 6. pont azt kéri, hogy indítsanak vizsgálatot. A másik azt tartalmazza, hogy a miniszter felmond nekem. A harmadikban én mondok **le**. HANGSÚLYZOM: LE. **Nem fel**. Ennek hatalmas jelentősége van Az első csupán lemondás az ügyvezetői beosztásról. A második felmondás a munkaviszonyból. Erre aztán végképp nem volt okom, jó kis hely a Zrínyi a munkatársak szintjén is! Szívesen maradok ott beosztottnak.

Átadom a három papírt.

– Nem írtad alá a lemondásodat! – mondja a miniszter, mikor látja, hogy üres az aláírás helye

– Nem kívánok lemondani. Ezt már mondtam.

– Jó. Akkor én minden indoklás nélkül felmondhatok neked. – A miniszter maga elé rántotta az ezt tartalmazó lapot. Jegesen néztem. Aztán eltolta magától.

– Nem teszed meg nekem azt a baráti szívességet, hogy lemondasz?

Hallgattam. Semmi nem történt. Visszavettem a papírokat, felálltam, s eljöttem. Rúgjanak ki nyugodtan, más már nem történhet. Tudtam, hogy a Sajtóiroda egész délután, ezekben a percekben is készenlétben áll, hogy kiadja a közleményt a menesztésemről.

Spirk az alku keretében az első között kapja meg a hírt a Sajtóiroda új kisasszonyfőnökétől, Farkas Katalintól. Nyilván idegesen várják, nem tudják, mi lehet a késés oka.

Annyit tudtak, azt én is tudtam a miniszter ajakáról, hogy ma ezt le fogják zárni. Ezt akkor mondta, amikor felvettem az első változatot, hogy „vizsgálják ki, mi történt, s minek minősül”. (Kivizsgálni a legkeményebb Kádári időkben is kellett, mindig ez volt a szerencsém! Az nem úgy ment, hogy a dölyfös miniszter elhatározza, s aztán menj a fenébe!)

– Legalább gondolkodj rajta 24 órát, s adj holnap estig választ – ez volt a miniszter búcsúszava az ajtóban. Kezet fogtunk, még hozzáfűzte: – Nagyon sajnálom! Őszintén!

Mit? Baráti is legyek, meg még sajnál is? Eljöttem azzal, hogy majd holnap kirúgnak. Valójában arra számítottam, hogy útközben megszólal a telefon, s közlik, hogy mégis kirúgtak, ne gondolkodjak, nem vártak, sürgős volt. Szükségük volt valami gyors bejelentésre, várt a Nagy Spirk. S most nem kap semmit a Farkastól? Milyen ciki! Mit mond neki az új sajtófőnök-kisasszonyka, két-három hetes nagy tapasztalataival? Hogy boes, Gubcsi mindig is hülye volt, hiszen tudja, Nagy Spirk Úr?

Elindultam vissza a Zrínyibe. A feleségem már összeszedte helyettem a gyerekeket az iskolából, óvodából. Nem kellett sietnem. Telefonon felhívtam, elmondtam röviden, mi történt. Elhalt a szava. Majd azt mondta, hogy semmiképpen se mondjak le. Ha megteszem, átvernek. A feleségem nem ért a praktikákhoz, a bectelenséghez, úgy voltam vele, hogy most éppen a félelem jutott eszébe, de nincs igaza:

– Csaba világosan megígérte, hogy ad helyette másik munkát, s vele jövedelmet.

– Nem hiszem. Nem olyanok ezek. Látod, hogy kinyírnak. Tegnap még az égre, Istenhez esküdözött a keresztelőn, mindenki rá figyelt, olyan nyíltan és hangosan mondta az esküjét, most meg el akar zavarni? Normális ez szerinted? Ilyenek ezek, csak te nem tudod! – mondta az én laikus kis feleségem.

Megálltam az autóval, leálltam, gondolkodtam. A Zrínyinél vége, ez rendben, semmi gond. Nem leszek igazgató, hol van az megírva. Ott az új Zrínyis tévéstúdió és a 10 napja átadott új, supermodern rádió-stúdió! Ott az „Új nemzedék – Nemzetéért program”, fél éve készítem elő teljes hitemmel és felelősségemmel, nélkülem el sem tudják kezdeni. Lehet dolgozni egyszerű szerkesztőként, programfelelősként is. Csaba megígérte, hogy megtarthatom a munkát, a jövedelmet. S ha nem a Zrínyiben, máshol. Életemben először voltam úgy, hogy a fix jövedelmet meg kell tartani. Igaz, életemben először volt 5 kisgyerekem, s az édesanyjuk sorsa is rám bízva, csakis rám. Neki már soha nem lehet saját jövedelme.

Megszólalt egy belső hang:

– Lajos! Ezekkel akarsz te viaskodni? Ezekkel?! Megőrültél. Index-rángatta miniszterrel és sajtófőnökkel? Vacak kis spirkekkel, csermelyekkel, s a lihegő söpredékkal?

– Nincs más választásom. Életemben először nem maradhatok fix jövedelem nélkül.

– Még egyszer mondom: EZEKKEL?!

S ERRE már nem tudtam válaszolni. Ott az utcán, az autóban a térdemen aláírtam a lemondásomról szóló változatot. Megfordultam az autóval. Nem 24 óra alatt, hanem 24 perc alatt visszavitettem. Nesztek!

Fel sem készültek rá. Késő volt, már nem mehettem fel a miniszter irodájába. Valami katona küldönc jött le, s vitte fel a lemondásomat. Jobb lett volna, ha lehozza a felmondást, helyette én küldtem fel a lemondást – az élet páternoszttere összekeverte a főirányt. Este 7 körül járt. Nem sokkal később az Indexben spirkecske mekegett egy nagy örömdalt, s megfogalmazta győzelmi hírét: Gubcsi megbukott! Farkas Katinka és Borbíró Zoltán, a két zseni végre megszolgált sokáig keresett diplomáját.

Íme a lemondásom, amit tehát felküldtem este, a másik két változathoz képest az ebben szereplő 6. pont tér el a “kivizsgálástól” és a “miniszteri felmondástól”:

„Tisztelt Miniszter Úr!

Az újabb, velem kapcsolatban kirobbantott ügy – trafipax-blokkolás – elgondolkodásra késztetett.

1. Fenntartom az általunk, a Zrínyi Kft. vezetői által közösen leírtakat. Nem volt működő szerkezet a gépkocsiban, a belső kiszivárogtatás leleplezésére alkalmaztuk. Erre sok bizonyíték van.
2. Nem volt, de ha lett volna, nem bűncselekmény. Ha bűncselekmény, kérem a kivizsgálását és a büntetés kiszabását. Mi tudjuk bizonyítani, hogy nem tiltott a beszerelése.
3. 2010. július első napjaiban foglaltam el ténylegesen az ügyvezetői széket a Zrínyi Kft.-ben. Másnapról és azóta is sok hullámban elementáris erejű sajtó- és internetes támadás irányul ellenem, számomra teljesen egyértelműen azzal a meggyőződéssel, hogy engem ki kell nyírni. Ebbe a sorba illeszkedik a mostani is. Ez számomra nem indifferens, éppen ellenkezőleg: visszautasítandó, elhárítandó. A magyar közállapotok egyik szégyene az ilyen jelenség, eképpen viszonyulok hozzá egész életemben, múltban, jelenben, jövőben.
4. Az általam vezetett Zrínyi Kft. példás tevékenységet folytat. Elsőként és kíméletlenül számoltuk fel a korrupciót. Működési költségünket 50%-kal, a milliárdos nagyságrendről fél milliárdosra csökkentettük, ezáltal évi kb. 500 millióval mérsékeltek a HM ilyen irányú kiadásait. Ezen az úton járunk most is.
5. Felhívom Tisztelt Miniszter Úr figyelmét, hogy ellentmondásban áll egymással az Ön által aláírt kinevezésem (mely 5 évre szól), és a munkaszerződése, mely határozatlan időre. Ezt az ellentmondást és ennek kezelését tavaly ősz óta hivatalos levelekben kérem a HM-től, semmilyen választ nem kaptam. Kérem, döntésénél majd vegye figyelembe ezt a hiányosságukat.

6. Megértem, hogy az ellenem, mint Zrínyi Kft. ügyvezetője ellen irányuló támadások terhesek a HM számára. Mivel én motor vagyok és nem teher, ezenel benyújtom lemondásomat.

Tisztelettel Gubcsi Lajos

Budapest, 2011. szept. 20.”

A továbbiakban szűkszavú leszek. Lemondásomat utólag, amikor egy héttel később a megállapodás aláírására került sor, sunyin és szándékosan úgy vették, mint **felmondást**, „kölesönös megállapodással” (pfuj). „Aadtak” 1 hónap felmondási időt. Mikor megpillantottam ezt a szerződésben, két dolgot tehettem: Vagy a fejükhöz vágom, vagy hiszek a miniszter kétszeresen adott szavának, s dolgozom tovább egy hónap múlva más munkakörben.

Az meg sem fordult a fejemben, hogy a miniszter hazudik. Az, hogy egy barát hazudhat, kizárt, de már nem voltunk barátok. DE hogy egy miniszter hazudhat, bele a szemembe, csak azért, hogy megkönnyítsem a dolgát? S ha már így történt, nem tudja tartani a szavát? Az ilyen nem is tudta sohase. Ha tudta, az véletlen volt. Becsületben nincs kicsi, közepes vagy nagy. Vagy van becsület, vagy nincs.

Az alapvető erkölcsi értékekkel azonosan a becsület sem lehet részleges.

Nem vigasz, hogy a hazug embert hamarabb utoléri, mint a sánta kutyát. Sajnálom a sánta kutyákat. S megvetem a hazug embereket. Hende Csaba 24 óra gondolkodási időre és a “baráti segítségemre” vonatkozó kérése után - kezében az aláírt lemondással - soha többé nem hívott, nem szólt. Amikor okt. 20-án éjjélkor lejárt a felmondási időm, s még mindig tartott a hazugsága, ő véget ért számomra. Szabadra engedtem a számát, hagy jelentsék neki másnapról a kedvenc besúgók. Éreztem, hogy megfigyelnek, hallottam a patkányok rágeselését...

Azon kedd este 6 óra és 6 óra 10 perc között több hibát követtem el, köztük egy súlyosat. A kisebbek közé tartozik, hogy hittem egy barátom adott szavának. Barát? Csekély a jelentősége annak is, hogy hagytam magamat becsapni, ui. mindig hiszek az adott szónak! Alig említendő hiba, hogy nem borítottam rá az asztalt, mikor bűncselekménnyel vádolt, s szinte sziszegett a haragja, mikor elmagyarázta, hogyan sértem én meg az új Fidesz-kormány törekvését a jogtisztaságára. Kisebb hiba volt jelenték-

telennek tekinteni azt a körülményt, hogy azért olyan sürgős nekik az azonnali, helyszíni ledarálásom, mert a sajtó – Index-Spírk – türelmetlenül várja a végeredményt délután óta, hiszen megígérte neki napközben Borbíró-Farkas. Jobb esetben erre be kellett volna keményítemen, s már csak azért sem aláírni semmit. S nem az a legsúlyosabb hiba, hogy cserbenhagytam családomat: este láthattam feleségem arcát, s akkor 9 éves Előd fiam, 7 és fél éves Botond fiam, és még a kis Emese lányom is a maga 5 és fél évével könnyes szemmel konstatálták, mert megértették. Hende Csaba kirúgta apát... Őket megvigasztalom egy simogatással, s a sorsot megnyugtatom azzal, hogy jó apjuk leszek, s ha pénzt nem is adhatok eleget, fix erkölcsi helyzetet teremtek a fejük fölé. Más irányú csalódásukat pedig hordozzák ma is. Többek között azért, mert a két nagyobbik fiúnak, s kisöccsüknek, Etelének a katonaélet, a katonaruha, a katonakönyv, a katonai kiállítás lett a mindene, s az apjuk része volt e büszkeségüknek. Etele egyik első szava a „katonai” volt, még nem értette, mire mondja, de utánozta a bátyuskákat.

A legsúlyosabb hibám jellembeli, jellemhiba. **Az ember soha ne forduljon ön maga belső parancsa ellen!** Az Index és a Magyar Nemzet első, még belépésemkor végrehajtott támadása után világosan leszögeztem magamban: nem fordulhat elő olyan helyzet, hogy én ezektől megijedve lemondjak. Ezt nyilvánvalóvá is tettem. S mikor kezdtem látni a HM-vezetés bizonytalanságát, ezt újra megerősítettem: tőlem ebben ne várjanak közreműködést, ha kell, lépjenek maguk. Nem volt titok, hogy nem mondok le a támadások miatt. S mégis megtettem.

Úgy mentem be a miniszterhez, hogy NEM. Úgy viselkedtem ott, hogy NEM. Úgy jöttem ki onnan, hogy NEM. Miért mégis? Miért gyöngül el a jellem, mikor az utcán, az autóban egymagára marad? Miért gyengül el a férfi attól, ha magában felidézi, amint az imént a miniszter „baráti gesztust kért” azzal, hogy mondjak le, „barátilag segítem ebben a helyzetben”. Melyikben is? Amikor hatalmi kellékei között, miniszteri pózában és hatalmával éppen likvidálja a barátját? Amikor megismétli, aznap már másodszor, hogy tudja: nem érhet anyagi hátrány, s én elhiszem ezt neki? Elhiszem, pedig éppen bünténnyel vádol, csupán azért, hogy megnyugtassa önmagát? A pribékeket.

Miért hittem el, hogy ő „barát, akinek én most segítek”? Miért gyengül el a jellem ilyen mézes-mázos hazugságoktól? Miért nem fekete a fekete, amikor az?! Miért fehérítenénk? S ha ott, a súlyos lélektani teher alatt nem mondok le, ott,

amikor az ügyben egyébként illetéktelen titkárságvezető Borbíró nyilván azért volt jelen, hogy fenyegető hatást gyakoroljon, akkor miért vagyok mégis megértő fél órával később, amikor pedig már a magam szabályai, a magam haragja és a magam jövőbeli pénzügyi és jogi érdekei alapján dönthetnék, kizárólag a magam javára?

Másnap, amikor igaz barátaim szerte a Kárpát-medencében olvasták lemondásom hírét – Gubcsi megbukott változatban, de érezve, mi van mögötte –, súlyos vádakkal illettek. Nem ilyennek ismertek, hogy csak úgy feladom a harcot. Miért nem vívtam meg, az való hozzám!? ÉS igazuk van. És én elgyöngültem ott az utcán. ÉS rendkívül súlyos károkat okoztam magamnak. Csak azért bocsátom meg, mert megbocsátó típus vagyok olyan esetekben, mikor valamiben valaki vétlen, mikor az aljasság nem szándékos. Megbocsátottam már magamnak, de soha nem fogok Hende Csabának, mert a likvidálásom szándékos és előre kitervelt volt. Trafipax-blokkoló, meg bűntény, meg jogtiprás? – lári-fári! Ki rendelte meg, ez itt a kérdés? Kinek kellett eleget tennie? Csak magának? Azért ezt nem hiszem, bár azóta sok mindent elhiszek róla, amit korábban nem hittem. Edzettebb lettem lélekben. Felnőttebb észben.

Az Index? Jöhet. Oda, ahova most mutattam. A sajtójába. Az Index Hende nélkül csak bolha. Hendével lett hóhérom. Tudom, ez így nagyon beszűkített, személyes aspektus. Más tekintetben ők bizonyára a becsület császárai. Jó napot kívánok, közélet. Csúfság.

E könyv szereplői közül a legellentmondásosabb nyilván a Hende Csabához, a miniszterhez fűződő viszony, amely barátságból egyetlen ívben hullott először porba, majd objektíve ellenséges állapotba utólag. Minden kommentár nélkül közlök egy írásomat. 2010 augusztusában a Polgárok Házától – melynek létrehozásán Hende Csaba korábban annyit fáradozott – kértek tőlem és még sok mindenki mástól egy írást róla, valami gyűjteménybe, amit emlékezetem szerint talán 50. születésnapjára szándékoztak kiadni. Barátomként ekkor volt csúcspontján a viszonyunk. Tanulságos, mit, miért, hogyan írtam róla születésnapjára köszöntőként. Ami ma szembeütik nekem, olvasása közben: a szervilizmus teljes hiánya. Ilyen alkalmakon széles nyelvesapásokkal szoktak közeledni egy miniszter felé:

„Vereség közben

Hende Csabát vereség közben ismertem meg. Fejbe kólintott bennünket 2002 tavasza, a választások váratlan elvesztése. Mindenki szédelgett. S milyen szép az élet! A bajban segít azoknak, akik hozzá fordulnak. Mert az élet él, és élni akar.

Ilyen órákban találkoztam Csabával. Soha nem beszélünk korábban, legjobb esetben is legfeljebb hallottunk egymásról. Kóválygott ő is, de ezt csak az látta rajta, aki ismeri az emberek belső világát. Kifelé nem mutatta. Kereste, kutatta a jövőt.

A jövő ugyanolyan szép, mint az élet. A jövő jön, és jönni akar. Számára nem volt vitás, hogy útközben valahogy keresztezik majd egymás irányát, s nem szeretne volna, ha felbuknak egymásban. Ezért tett a jövőnek egy ajánlatot:

- Kedves Nagyuram! Szeretnék tenni Önnek egy felajánlást.
- Köszönöm Fiam, nem kérek belőle. Önök itt most a saját hibájukból elbuktak, szégyenben hagyták saját embereik százezreit, reményeket ejtettek le a porba. Először szedjék össze magukat, aztán majd beszélhetünk. Nincs időm magukra, Fiam!
- Éppen erről beszélek, Nagyúr!
- Beszél?! Én sutyorgást hallok.
- Ordítsak talán?
- Legalább beszéljen érthetően!
- Uram. Cserbenhagytuk. Igaz. Megbuktunk, így van. Gyengék voltunk és öntelték, elismerem. De jóvá tesszük. Azokért és azokkal, akiket magukra hagytunk.
- Ha-ha-ha! Ők szóba se állnak magukkal, ezt meglátja, aki néz.
- Nem széthullott csapatainkról beszélek. Én nem vagyok hadvezér, ez a vezér felöltsége. Azokról beszélek, akik csendben, némán, dicsekvés nélkül, mindig velünk voltak, csak talán nem is tudtuk. Egyszerű tanárokról, orvosokról, meggyötört nyugdíjasokról, megalázott szakikról, akikkel soha senki nem foglalkozott. Ők a nemzet gerincében a fő idegszál, amely az okos fejtől végigfut a gyors lábig.
- Éppen most akar hozzájuk fordulni, amikor minden szétesett? Álmodik, barátom, álmodik a nyomor!
- A becsületes ember nem kalmár. Nem fillérekért alkuszik, s nem is alkuszik soha. Neki álmai vannak, emberi tartása, fiának szeme, lányának szeretete élteti.

És tudja, hogy nem piac a hazája. Nem kofa, nem holnapi baksisért tartja a kezét. Tudja, hogy az ő háza a hazája köve. S hogy meg fogja védeni mindkettőt.

- Hm.
- Hisz ebben?
- Hm.
- Adjon nekem erőt, hogy felköthessem a sarumat és elinduljak. S ha szétkopik, menjek mezítláb. Mindenkihez...
- ...mindenkihez?...
- ...aki hisz Magyarország erejében és jövőjében, aki áldozni akar a nemzetért, aki képes kidobni az ablakon a gonoszt a házból, és képes elkergetni hazájából...
- ...elég! Porban heversz és győzelemről beszélsz?!
- ...aki képes megfogni a gyengébb kezét, odaadja a kenyere felét, ruhát küld az elázottnak, Adjon nekem erőt, hogy...

Hende Csaba hangja fennakadt.

Itt már nem tudta folytatni.

Nem mondhatta el a titkot, a vágyat, amiben még senki sem hitt: hogy az általa nagyra tartott Orbán Viktor fejében már él az új meggyőződés. A magyarokat saját kis felkelő szabadesapataikba hívja össze, tömöríti, és ő, Hende Csaba hisz ebben, mert hisz az emberek méltóságában, hisz abban, hogy ha ma és tegnap meg is alázták őket, holnap felemelik okos fejüket, összeszorítják kerges tenyerüket. Polgárok lesznek saját szabaddá teendő államukban, körről körre, oly sokan, hogy végül a kör bezárul és kiadja a teljességet.”

Olvasom e sorokat. Összevetem a kierőszakolt „lemondásom” soraival, szellemével. A perccel, amelyben kierőszakolták. Az órával, amelyben engedtem az erőszaknak, mely „baráti kérés” álruháját öltötte. Soha többé nem lehet barátom senki, akinek a megélhetése a politika. Csak szabad emberek világából lehetnek barátiam.

Hende Csabát a Fidesz és saját politikai veresége közben ismertem meg 2002-ben. S most, abban a miniszteri szobában, amikor büntényt liheg felém, abban a pillanatban hatalmi dolyfe csúcsán látom. Mekkora különbség!

Ez a csúcs? Ilyen az ő *győzelme*? Egyszer mindig mindennel el kell számolnia...

Ha a provokáció túl nagy, ha az ellenfél messzire megy, leegyszerűsödnek a dolgok, és az ember a maga helyére kerül. Sok vigaszt nyújt nekem A Magyar Művészetért. S egyszerű Zrínyis munkatársak, akiktől nem vártam, nem is várhattam köszönetet. Soraik mélyen hatottak rám. Talán nem nyomoznak majd ellenük az alábbi sorok alapján – nevüket megtartom magamnak:

„Tisztelt Gubcsi Úr!

Büszke vagyok, hogy Önnel dolgozhattam, mivel nagyszerű dolog, amit itt ALKOTOTT, VISSZAADTA A ZRÍNYI KIADÓ BECSÜLETÉT, A KÖNYVKIADÁST

Egy ezredes a háttérben hajbókolva behódol a maffia utánpótlásának, a kiállításon részt vevő Gubcsi-gyerekeknek. Jobb később, mint soha!

ÚJRA ÉLETRE SEGÍTETTE! Az Ön műve „érenél maradandóbb lesz!” Mindig is fel fogok Önre nézni a Családja miatt IS, Ön nagyszerű példát mutat ÉLETÉVEL ennek a megtévelyedett, értékvesztett társadalomnak! Ezt tudnia kell!

Az Isten áldja meg, őrizze és vezesse IGAZ ÚTJÁN!

Önnek és egész aranyos Családjának az Új Esztendőben milliónyi Áldást, jó Egészséget, Szívbeli Boldogságot kívánok,

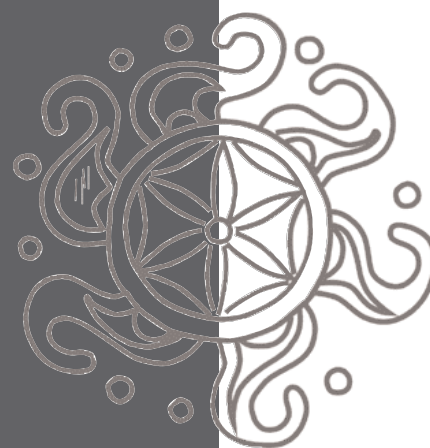
ÁLDÁS!!! És Örökké Attila Király!”

„Kedves Lajos, köszönöm a megtisztelő búcsúszavakat. Az érdem a 2011-es könyvek nagy részéért az Öné. Örülök..., hogy megtisztelt a bizalmával és hogy végül bebizonyíthattam, nem volt rossz döntés az Ön részéről, amikor felvett engem. Pedig nem indult éppen zökkenőmentesen a közös munka. Menet közben is sokszor éreztem, hogy összeecsapnak fejem fölött a hullámok, hogy olyan magas szintűek az elvárások, amelyeknek nem tudnék megfelelni. De az a számtalan sokrétű feladat, amellyel az elmúlt évben megbízott, több tudással, tapasztalattal és kapcsolattal ajándékozott meg, mint amennyivel korábban együttesen találkoztam. Ezért inkább én vagyok hálás önnek.

Remélem, hogy egy gondtalanabb, kisimultabb, örömtelibb újév köszöntött ránk. Ehhez kívánok Önnek sok erőt mind testben, mind lélekben.”

A korona – 1100 évünk eszméje

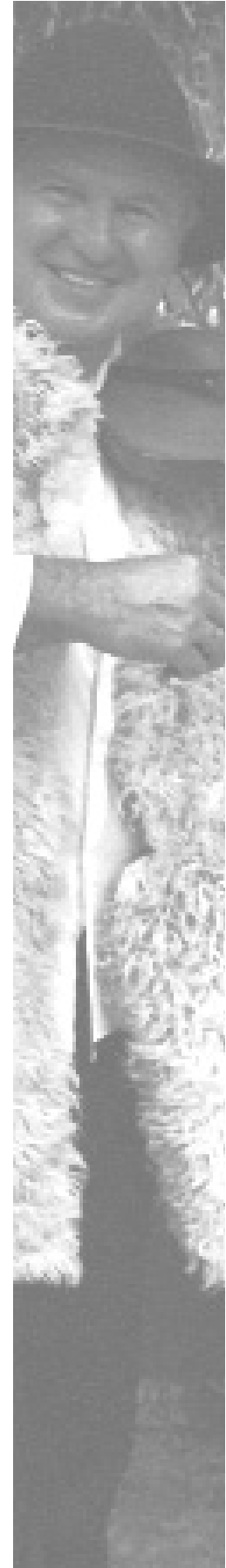
II. BÍRÁK – ... S A BÍRÓ IS MEGSEGÍT

A láthatatlan kéz

A 2011. márciusi támadások eltértek minden korábbtól. Konkrét hazugságok tömegét tartalmazták. Először csak a Magyar Nemzet és az MSZP egymásba hangolt rágalmairól gondoltam úgy, hogy feljelentem őket. Az Indexről az volt a véleményem, hogy odáig nem hajlok le. Végül rájuk is kiterjesztettük, s mivel az utolsó hullámok után még a Hír Tv vitaműsora is megkapta az ukázt, hogy rúgjon belém, s mivel meg is tette, rájuk is kiterjedt a lehetséges per feltételezése.

S aztán még bővült a kör. Az Index Attila-szobros baromságára hivatkozva valaki – maga az Index (?) – egy belga e-mail címről feljelentett, hogy a Zrínyi Kft. pénzén állíttatam a szobrot. A VIII. kerületi rendőrség megkezdte a nyomozást, tanúként idéztek. Ezzel egy időben viszont az Indexen megjelent a hangom: egy hangfelvétel, amit a márc. 18-i állománygyűlésen – „tudjuk, hogy spiclik vannak köztünk, s kiszivárogtatnak, kérlek, ne tegyétek” – titokban készített valaki, s (az Index?) feltette a világhálóra Berlinben, hogy aztán maga az Index ott rátaláljon, s kitálaljon, amint „Gubesi sírva, káromkodva össze-roppan a munkatársai előtt”. Titkos hangfelvétel, jogtalan terjesztés, újabb alap a perre.

Az ügyvédek közül különféle okok miatt dr. Futó Barnabás javasolták többen is. Hozzá fordultunk képviselőként. Nyomatékosan megkérdeztem tőle kétszer is, megállja-e a büntetőjog szintjét a négy rágalmazás – és a feljelentés a titkos hangfelvétel és közlés miatt. Ha igen, lépünk. Ha nem, ne lépünk. Igennel válaszolt. Léptünk, megbíztuk. Borsos összeget kért, előre fizetendő, bruttó 2 milliót. Sokalltam, de azt mondta, hogy ebben nemcsak a feljelentések vannak benne, hanem a tényleges perek, a tárgyalások, a fellebbezések, a teljes folyamat. 10-15 tárgyalás, évek. Kifizettük.

Elintézem most Futó urat azzal, hogy a feljelentéseket megtette, majd lassan, végül felgyorsulva de facto kiszállt a perekből, menesztésem után a Zrínyi (a HM) „visszavonta” megbízatását. Éltem a gyanúval, hogy ez így nagyon tetszik és megfelel neki. Felajánlottam, hogy én magánemberként megbízom, mint ügyvédemet, s kérem, hogy folytassa a képviseletemet, hiszen ő ismer mindent. Néhány nappal voltunk az első Index-tárgyalás előtt. Erre nem vállalkozott. Kétszer is kitért. Kezdett rossz érzésem lenni az ő szerepét és kivonulását illetően, jellembeli problémáim támadtak őt illetően – s bár ügyvédeknel sokan ezt a „jellem” szót használhatatlannak tartják, én hiszek magában az emberi jellemességben. Feltettem neki a kérdést, hogy ugye visszafizeti a pénz nagy részét a Zrínyinek, az államnak, mire ő csupán szimbolikus összeg visszafizetését említette meg. Nem tudom, mi történt. Az biztos, hogy ha Futó Barnabás nem fizette vissza az államnak a 2 millió forint döntően nagy részét, akkor elvette az állam pénzét, mert csaknem semmit dolgozott érte. Állítólag ügyvédeknek ezt is szabad... mert a rablás szabad, ha az ügy védett... magam nem hiszem el, hogy ez így lehetne. Majd kiderül ez is. Erről még bővebben.

A perek nagy részét rövidre fogom, most előzetesen *lead*-szerűen csak annyit: az MSZP-vel szemben elutasították a keresetet. A Hír Tv-vel szemben elutasították. A Magyar Nemzettel szemben nagy hallgatás volt, sokáig semmi jele. A békéltetésen meg sem jelent Haraszti. Altatta az ügyet a bíróság. Az Index-tárgyalás második menetében – megvetésem jeleként – úgy nyilatkoztam, hogy „tudomásul veszem az első fokon eljárt bíró döntését”, amelynek lényege, hogy nem történt rágalmozás, úgy van jól, ahogyan van, stb., azaz jogerős lett az ítélet ott, a nyilatkozatom hatására rögtön.

Érdemes kissé bővebben is. Főleg a **Hír Tv** kapcsán hívom fel a figyelmet a bírói befolyásoltságra. Az **Index** kapcsán pedig bőségesen alátámasztom, mennyire nincs köze a bírónak s ítéletének semmilyen tényhez, vallomáshoz. Valami feltűnt menet közben. 2011 decemberében hirtelen felgyorsult minden: egymás után jöttek az elutasítások bíróságról, rendőrségről, s végül az Index-perben Spirk felmentése a bűncselekmény vádja alól. Annyira nem vagyok ügyetlen, hogy ne lássam: a mohó hatalmi gépezet mocskos keze belenyúlt a folyamatba. Ez bizonyára nem úgy zajlik, hogy behívnak egy bírót valakik, jól megpofozzák, és megmondják, hogy ki van rúgva, ha nem teszi ezt és ezt. Másként oson a szobák és épületek között a hatalom.

A bíróságokról még annyit: soha nem fogom megbocsátani, hogy 2000-ben elhunyt öcsém árváit – akiket én neveltem fel gyámként – 12 éve cserbenhagyja. Képtelen ítéletet hozni öcsém végrendeletéről, amelyben mindent gyermekeire hagyott, világosan és egyértelműen. 12 éve fosztják meg őket attól, hogy átvegyék apjuk örökét. Azóta felnőttek, kellően munkanélküliek, laknak itt, ott, segédmunkáznak, s várnak arra, hogy hátha van igazság. Bírói szinten nincs igazság. Csak a bírónak lehet igaza.

Bírói szinten bíró van. Nekik kívánom tiszta szívből árva gyámolt gyermekeim sorsát.

- 1 . A II. és III. Kerületi Bíróság elutasította a Hír Tv-vel kapcsolatos ügyvédi keresetet. Röviden összefoglalom, hogyan történt mindez. Kérem Tisztelt Olvasómat, jól figyelje a II. és III. Kerületi Bíróság illetékes bírójának alábbi színvonalát, főleg azért, mert ugyanez a II. és III. kerületi bíróság a valóság és e könyv későbbi részében még igen büzlő kiadásban tér vissza egy másik perben is, mint az Index ellen indított perem avatatlan főszereplője, a zsenialitás csimborasszója.

Szakonyi Péter vendég újságíró a **Hír Tv** egyik legnézettebb műsorában, a Lapzáróban név szerint Gubcsi Lajost emlegetve világosan kifejtette 2011. március második felében, akkor, amikor már mindenki elszajkózta, a HM pedig már hivatalosan közleményben cáfolta, tehát Szakonyi Péter Károly újra elracesolta-elmakogta, hogy „*Gubcsi Lajos a saját könyvét adta ki cége pénzén...*”

Ez rágalom, nem is vitás. Nem úgy a bíróság, amely elutasító végzésében kimondja: nem állapítható meg, hogy a beszélgető újságírók konkrétan kinek a nevére címezték meg vádjaikat. Nem tudni, ki a sértett a tévés beszélgetésben Pedig szegény Szakonyi Péter, alias SzP... hogy véletlenül se lehessen tévedni, ő bizony bátran kimondja, hogy Gubcsi Lajosról szól most ő.

De ím’ a bíróság őt kutyába se nézi, meg se hallja, hiába állítja SzP, hogy ő Gubcsiról beszél, ilyen név bizonyára nincs is a világon. Ugyanez történik a Hír Tv-t felelősen képviselő műsorvezetővel is, ő is mondogatja a nevemet, de a bíró nem hallja ezt sem. Félek, a bíróság nagyon hegyezné fülét, az ügyészség a tollát, ha most én hangosan kimondva leírnám ide nemcsak a döntést hozó bíró nevét, hanem egyéb rokonait, és azokat a szavakat, melyek eszembe jutnak a döntésről s hozójáról.

Szerényen felhozom még mentségemre, T. Bírótság, a következőket:

Előre tudtam, hogy nevem félreértésekre ad okot – legalábbis hallva okot adhat, auditíve –, és mert könnyen előfordulhatott volna, hogy a T. Bírótság a mellékelt felvételen e nevet rosszul hallja, avagy a keresetben a pert kezdeményezőként nevemet előre nem olvassa el; jól tudva tehát, hogy nevem könnyen hallható ekképpen, hogy „Bukcsi L.”, Kuksi, Muksi, stb. Féltettem a T. Bírótságot, hogy a T. Bírótságnak óriási rendőrségi nyomozást kellett volna elrendelnie, mert ki kellett volna deríttetnie, ki a fene ez az áruhás ilyen –csi, meg olyan –si. Nos, éppen ezen állami túlköltekezést megelőzendő, a keresetben nem csupán a tv-felvételt mellékeltek, hanem annak *szó szerint szövegét is leírva*, és abban az én nevem benne van Sza.Péter és Erdős Miklós szája által többször is kiejtve. Persze így, kiejtve, már most lehet, hogy nincs benne. De akkor még benne volt. A nevem mindenestre, tanúsítom, T. Bírótság, apám által adott, anyám által jóváhagyott formájában helyesen szerepel Sz.P. és társai kiejtésében.

Csak azért idézem itt szó szerint a Hír Tv-ben elhangzottakat, pontosan úgy, ahogyan Önöknek, a T. Bírságnak hangban és írottan elküldtük fél éve, hogy a **T. Olvasó is meghozhassa a maga ítéletét a T. Magyar Bírótságról.**

Mely bírótságot most konkrétan az Ön, az ítélkező bíró szép feje testesített meg. Teste egy más funkciót szolgáló, eszerint szintén ítélkező részével tett arra a tényre, hogy a HM már jóval korábban a leghivatalosabb közleményben nem csupán cáfolta az aljas rágalmakat, hanem közölte azt is, hogy ez a bizonyos könyv eleve elrendelt módon hogyan szolgálta a HM tervezett érdekeit az EU-elnökség szerepét betöltő Magyarországon. T. Bírótság, mindjárt elbúcsúzom, csak még idézek 100% pontossággal. Bocs, bonyolultak voltak e mondatok fent, alatt sokkal egyszerűbb nyelven beszélnek az idézett tévés emberek. A bírótságtól nem, a T. és Hűségese Olvasómtól azonban a Hír Tv helyett is elnézést kérek, hogy ilyen színvonalú beszélgetést teszek közzé. Ennyire tellett nekik, istenem:

Hír Tv Lapzártá, 2011. március 29.

Erdős Miklós műsorvezető

Bodacz Balázs meghívott vendég, Magyar Nemzet

Szakonyi Péter meghívott vendég Napi Gazdaság

– Szakonyi: De nem kell visszamenni nagyon sokat. Hát mi megy most a honvédelmi tárcánál? A **kommunikációs igazgató a saját könyveit adatja ki.**

– Bodacz: Ki is rúgták, egy pillanat alatt.

– Szakonyi: Najó, de...

– Bodacz: És ez még egy egymillió forintos, néhánymillió forintos buli volt...Asszem, hogy százmilliók tűntek el, százmilliók.

– Szakonyi: De figyelj, a visszaélésnél nagyon fontos a pénz nagysága. Na de az, hogy visszaélés van, és olyan mondja arról, hogy korábban is az volt, aki ugyanezt megteszi.

– Bodacz: De nem, és ő hol van, hol van az az államtitkár, aki a saját könyvét adatta ki, hol van?

– Szakonyi: Nem államtitkár, ő **kommunikációs igazgató...**

– Bodacz: Kommunikációs igazgató, bocsanat, ő hol van ő most?

– Szakonyi: Ő ott van a helyén van még, a **Gubcsi Lajos** ott van a helyén...

– Bodacz: De itt, na de hát...a nagyságrendek...

– Szakonyi: De itt miért lehetnek, miért lehet két mércével mérni, ezt nem értem.

– Bodacz: Ez nem két mérce...az egyik az egy elképesztő...

– Szakonyi: Hát, dehogynem...

– Bodacz...több százmilliók vagyonvesztést okozott az államnak, a másik az meg nem okozott vagyonvesztést az államnak.

– Szakonyi: Miért, hogyha a minisztérium megveszi az egyik munkatársának a könyvét párezer példányban, majd elosztogatja, ez nem veszteség?

– Bodacz: De hát azért asszem a minisztériumoknak vannak kommunikációs kiadványai... prospektusokat...

– Szakonyi: A mi pénzünkből vették meg azt a könyvet, amit az egyik emberük írt. Amit nem tudott eladni speciel.

– Bodacz: Hát meg úgye tájékoztató kiadványokról beszélünk, prospektusokról, brossúrákról beszélünk, erre egyébként is...

– Szakonyi: Nem brossúrákról, az ő saját könyveiről, amik eladhatatlannak bizonyultak. Majd kinyomtatta még, Isten tudja mennyi példányban.

– Bodacz: De ilyen kiadásai egyébként is vannak egy tárcának, hogy könyveket, kiadványokat...

- Szakonyi: És szerinted ez elfogadható?
- Bodacz: Nem tartom elfogadhatónak, de...
- Szakonyi: Akkor meg miről beszélünk?
- Bodacz: Arról beszélünk, hogy az egész kétmillió forint...
- Szakonyi: Ez nem visszaélés, szerinted ez nem visszaélés?
- Bodacz: Nem tudom megállapítani, visszaélés-e...
- Szakonyi: Ez hatalommal, beosztással való visszaélés szerintem.
- Bodacz: Hát majd, jó, erre szokás azt mondani szerintem, pont a másik oldalról, hogy majd hogyha a bíróság úgy dönt, de azért a másik oldalon...
- Szakonyi: Ehhez nem kell bíróság, ne haragudj...
-
- Erdős Miklós műsorvezető, Hír Tv: Igen. És ezt azért ne felejtsük el, hogy a Magyar Nemzet is megírta a **Gubcsi Lajos esetét**, mint ahogy ezeket az eseteket a Népszabadság nem írta meg, tehát lehetséges, hogy **lesz következménye**.
- Szakonyi: Tévedsz, a Népszabadság írt ezekről a dolgokról...
- Erdős Miklós: Meglesz, **Gubcsi Lajos esetének is valószínűleg meg lesz a következménye...**

T. Bíróság! Önök kegyesen felajánlották nekem, hogy fellebbezzek.

Önökhöz, he-e! – fellebbezni?! Vesd össze fenti sorok. Így viszont, ha nem fellebbezek, mint írták, nekem kell viselnem a perköltségeket. Azért ez gusztustalan! Tegye zsebre kifakadásomat az, akire tartozik! Gusztustalan, bár lám jogszerű. Olyan ez, mint az a fagyalt, ami csak fagyaltszerű, ám valójában csak nyál, amely eped egy kis fagyú után, összefut a szájban, de mivel nincs fagyú, megválnak tőle a gravitáció útját használva.

Csókolgatom valaki más szájával Kolozsváriné dr. Böör Zsuzsanna s. k. bírót!

2011. dec. 28.

2. **MSZP:** Az ügyvédi beadványt a bíróság, a PKKB elutasította, az ügyet nem tárgyalta, mondván, nincs rágalmazás-bűneset, az MSZP csupán véleményt formált.

Tanultam belőle: amikor majd az MSZP-ről szólok/írok, széles lesz a határ, nem kell belebotlanom a rágalmazás vádjába akkor sem, ha jó érzékemmel egyébként már félnék tőle. Biztatok ezúton mindenkit, adjon teret szava felhevült járásának a Pártot illetően bármikor. Nem is fellebbeztem, a következők miatt:

Az MSZP nem is akárhol, hanem a párt által kiadott, velem kapcsolatos MTI-közleményben többek között meghazudtolta azon korábbi kijelentésemet, hogy az általam fél éve vezetett HM Zrínyi Kft. 2010. 2. félévben 240 milliót takarított meg. Azt írták, hogy ők, „az előző vezetés hagyta ott azt a 240 milliót”, kvázi én hazudok – így az MTI-közlemény. Igaz, és le is írtam, tényleg ott maradt akkora maradvány. Mi viszont hozzátettük a további 240 milliós megtakarítást néhány hónap alatt, így lett összesen 500 millió. Majd 600, majd 700, olyannyira, hogy távozásom másnapján – korábban „zárolt” két részlettel együtt – a HM összesen 670 milliót vett le a számlánkról de facto. Nos, így lett a 240 millióból több mint 700.

Az MSZP hazugnak nevezhetett, merthogy lám – „ők hagyták ott a 240 milliót” – még “meg is tévesztettem a minisztert, és szégyent hoztam a hadseregbe”?! Juhász Ferencre gondoltam, Szekeres Imrére, Fapál Lászlóra, aki az ő „nevükben” volt évekig éppen a Zrínyi Kft. ügyvédje, istenem, milyen számláikat, szerződéseiket láttam, s adtam át az átvilágítókna. Az átvilágítók a szakügyvédeknek, az ügyvédek a HM nevében 20!!! esetben a rendőrségnek/ügyészségnek.

Én szégyenemben és zavaromban gyorsan lefaragtam az éves költségvetésük 50%-át, és abból élt, fejlődött a Zrínyi parádésan. Mi van, ha nem gátol a szégyen és a zavar? A HM illetékese mindenestre nem engedélyezte, hogy a Zrínyi az MTI-hez elküldje fenti tartalmú válaszát, mondván nem érdekes, lehull az MTI-közlemény a semmibe. Másnap elszabadult a pokol, március idusa után az MSZP-közlemény állításait bátran összefoglalva a Magyar Nemzet kilökött a „soraikból”, s elindította hírhedt tézisést arról, hogy Gubcsi milliós összegekért adatja ki könyveit cégével állami pénzen. Látom azok arcát, akik megparancsolták Harashti Gyula újságírónak, hogy írja alá nevét.

Említettem már e könyvben, hogyan ígérték meg korábban Harashti Gyulának, hogy a Zrínyinél lesz főszerkesztő, s hogyan nem lett az, mikor én lettem az ügyvezető, és hogyan

maradt a helyén mindenki mással együtt a régi főszerkesztő, s hogyan törlesztgetett Haraszi Gyula bátyánk, Haraszi, a zörgős – hát így! Jó, tudom, felsőbb utasításra, maga nem merte, nem tehetné volna, de azért ez a név mégis az ő neve... amelyet a közmondás a széljárással hoz összefüggésbe (fúj a szél, zörög, nem fúj, nem zörög)...

Vissza az MSZP-hez, amely immár a Magyar Nemzet fő forrása és informátora lett, nem volt jó őket kéz a kézben látni. S vissza a bírósághoz, a Pesti Központi Kerületi Bírósághoz. Ja, az MSZP MTI-s pártközleménye, a fenti számszerű hazudozás a főkönyv tételeiről bírói döntés szerint „csak vélemény”. A bíróság inkább nem akar tudni összeadni (mi a különbség 240 és pl. az 500 és 700 millió között). Kívánom az ítélet meghozójának, hogy mielőbb hiányozzon az ő és családja zsebéből ekkora, potom sok százmillió forint összeg, de ne úgy, mint „vélemény”, hanem mint tény, s ne úgy, mint potom, hanem mint pofon, erkölcsi értelemben persze.

Csókolgatom valaki más szájával Dr. Pócsa Róbert bírót!

2011. dec. 28.

- Közismert, hogy a Zrínyi Média Kft.-nél belső **spiclik** voltak, tudtuk, kértük, figyelmeztettük őket, ne szolgálják ki a külső – Index, stb. – rágalmozókat. Márciusi állománygyűlésünkön **titkos felvételt készített(ek)**, azt egy berlini központban **feltették a világhálóra**. Az Index arra járt, nem érdekelte az orvhalászat tilalma, véletlenül lehalászta, újra világgá közölte. Eddig a kutya se tudta, hogy ott van. Dereng, hogy az Indexnek és a spiclinek karöltve van némi köze a felvételhez, a net-közléshez, stb. Gyáva kis gengszterek. Arc nélkül.

Valaki ezzel párhuzamosan, tehát rügyező tavasszal névtelenül egy belga e-mail-címről rendőrségi feljelentést is tett Gubesi Lajos ellen. Uram bocsá', mit ad Isten, stb. éppen az Index-cikkekre, mint bizonyítékra hivatkozva, hogy „Gubesi Lajos a Zrínyi Kft. pénzéből készítette az Attila-szobrot saját kertjében” etc., etc.. Hogy, hogy nem, ez az eljárás még ma is tart, azért tart, mert nincs vége, a végét senki nem deklarálta.

Nem így azzal a feljelentéssel, amelyet a Zrínyi kérésére dr. Futó Barnabás tett a

fenti lehallgatás és kiszivárogtatás ügyében!!! 2011-es karácsonyi ajándékként, kéz a kézben a „decemberi láthatatlan kézzel” a BRFK is megszüntette az eljárást a titkos lehallgatás, kiszivárogtatás, jogsértés stb. ügyében. Vége! Vagy ahogyan az ellenfelek (ugyan kérem: vicsorgó ellenségek!) lihegték: Véged, Gubesi!

Hogyan, s miért szüntette meg az eljárást a BRFK? Az indoklás lényege röviden: Nem állapítható meg, **ki készítette** a titkos felvételt. Pedig mi felajánlottuk a rendőrségnek a két név feltárását, mivel már akkor nagyjából pontosan beazonosítottuk a spicliket. Utólag kiderült, hogy hajszálpontosan. A rendőrség tapintatosan elhárította a nevek meghallgatását, mondván, az rágalmozás lenne oly személyeket illetően, akiknek védeni kell ártatlansági, személyiségi jogait... hogy a kénköves...!) Aztán valamikor ősszel az Indexszel szembeni perben szemrebbenés nélkül kellett hallgatnom, amint az Index megnevezi idézendő tanújaként, mint mondták „információforrásukként” a mi drága, belül tenyésztett spiclinket. Az ártatlant. Vastag Lászlónak milyen bőr lehet a képén? Csúcsméret! bár nem vizsgáltattam orvossal.

Ok, a rendőrség szerint nem állapítható meg, hogy ki készítette a titkos felvételt, az előbb itt tartottunk.

A rendőrség folytatja az elutasítás indoklását: az sem állapítható meg, **ki tette fel** a netre a titkos felvételt. A procedura elején még azt közölte a nyomozó hatóság velem, hogy az Interpolhoz fordulnak, hisz az világos, hogy Berlinben tették fel... Most, karácsonyra kihűlt a nyáron még forró nyom, hideg napok jöttek, már nem érdekes az Interpol bemelegíteni. S imígyen folytatják az indoklás logikáját:

Mivel pedig

- nem tudják, hogy ki készítette a titkos felvételt,
- s azt sem tudják, hogy ki tette fel netre,
- így azt sem tudják megállapítani – hangzik a rendőrség értesítése –, hogy a kettő ugyanaz a személy-e.
- ha pedig nem tudják megállapítani, semmit sem tudunk.
- ha pedig semmit sem tudunk, nincs is semmi. Nincs bűncselekmény.

Nyomozás megszüntetve.

Néha írok. A fenti egy kitűnő szatíra teljes forgatókönyve, s bár ekkora fantáziám nem volna, a rendőrség segített, pótolta a hiányt. Ilyen tömören nem tudnék írni.

Itt tartunk. Én a tanúként történt meghallgatásomon megkértem a nyomozót, ha gy mondjam el neki azt a két nevet, akiről elsősorban feltételezzük, hogy az Index spielije voltak. A tiszt azonban ezt elhárította azzal, hogy súlyos problémát jelentene a „vádaskodás” részemről. Olyan nagyon súlyosat nem jelentett volna, hiszen a két név fél évvel később megjelent az Index-tárgyaláson, mint az Index informátora. Vastag László és Hegyi Károly nevének hallatán nem lepődtünk meg. Amikor az ügyek elején, 2011 márciusában, a saját kollegáik spieli tevékenységén felháborodva vezető társaim kutatni kezdték, kik lehetnek azok, három név körül sűrűsödött a véleményük, és ezt egybehangzóan közölték is velem: Hegyi Károly, Vastag László, és Sáfrány József operatőr. Súlyos megállapítás, viszont azon alapult, hogy hosszú évek óta ismerték őket.

A Magyar Nemzetes Haraszi Gyulával szemben indított perben kínos volt a bírósági némaság. A Pesti Központi Kerületi Bíróság tárgyalta volna a vádat. Ugyanaz, mint az MSZP-t. Úgy éreztem, már elsimították egymás között az ügyet, s olyan bunda-békét kötöttek a bírósággal, mint ahogyan a Magyar Nemzet és a Magyar Szocialista Párt kéz a kézben elindították a leszámolást velem szemben valamikor 2011. március idusán. Én mindenesetre úgy tettem, mint aki számít arra, hogy létezik a bíróság. Ezért is írtam nekik sürgető levelet csaknemegy évvel azok után, hogy a keresetet beadtam Haraszi Gyula ellen: T. Bíróság, foglalkoznak Önök ezzel egyáltalán? Egy év nem volt elég a per elindításához? Mi olyan bonyolult? Már tudják előre a döntésüket, bele se kell nézni az aktákba?! Mindenesetre sürgető levelemre se kaptam választ sokáig. Elnyelték a zörgő Haraszi ügyét, mert az a nagy Magyar Nemzet szintje, az pedig az „árny” szintje, s nehogy már valaki odáig merjen bíraskodni?! Máig nem tudom, miért halasztgatták...

Az Index-per és a bíró esete a II. és III. Kerületi Bíróságon

Amennyit az Index és Spirk érdekel, azt már megírtam. Itt volna vége a könyvnek, ha nincs egy bíró, egy tárgyalás és egy ítélet. DE mert van, tanulságai miatt érdemes visszaidéznem, nehogy elvesszen a köz kárára. Csak a végkifejlet érdekes, a második, döntő forduló. Előzőleg a békéltetésen éppen nem voltam Békétanácsi kongresszusi küldötti hangulatban, ők sem. Én is tudtam, miért nem, ők meg már előre tudták, hogy miért nem. De ez csak később derült ki.

A magánvádloi indítványom egyszerű volt, az ügy is. Az **Indexnek kellett bizonyítania azt**, hogy rágalmai megalapozottak. Hátra dőlhettem volna, némi szotyolát kiköpködhettem volna a padlóra, majd a végén kezemben az ítélettel, hazamehettem volna, és elmondhattam volna a gyerekeimnek, hogy hordják nyugodtan a nevemet 10-20 év múlva is. És eldönthettem volna, hogy mekkora összegre perlem kártérítésként az Indexet. Mert mondom: ők rágalmaztak, nekik kellett bizonyítani. Eleve vesztes pozícióban voltak, ez nyilvánvaló!

Hogy én kezdettől nagy hangsúlyt helyeztem a rágalmak cáfolatára, vagyis a

Hitelt érdemlő netes újságok leleplezték a Gubcsi-famíliát eredeti mivoltában. Nemcsak a Zrínyi vezetői lettek parasztok. A G-család mindig is az volt, l. képünk, ahol duhaj mulatozás közben készített hitelt érdemlő fotót Vastagbőrű László, az Index kihelyezett tudósítója a kolbászfesztiválon. A képen éppen nem esznek kolbászt, de máskor ettek. Gubcsi nótázásra kényszerítené joggal bánatos családját.

magam igazának teljes bizonyítására – nos, erre csak azért került sor, mert nekem kezdettől nagyon gyanús volt, hogy sem az Index, sem a bíró semmit sem akar bizonyítani, bizonyíttatni. Az első pillanattól úgy tűnt, hogy én ülök a vádlottak padján – most már nemcsak az Indexén, hanem a bíróságén is –, és vagy sikerül bizonyítanom igazamat, vagy elmehetek a...ba. Amikor a második tárgyalási fordulóra meghívattattam tanúként volt vezető kollégáim egy részét, ugyanezzel a kellemetlen érzéssel jöttek ki. Tanúskodtak ugyan becsülettel, de azt érezték ők is, amit én, vádlottak vagyunk. Bizonyítsuk be, hogy nem úgy történt, ahogyan az Index-rágalmak szólnak. EZ BIZONY NAGY GENGSZTERSÉG, BÍRÓI SZINTEN.

Mert innen kezdve megfordulnak a hangsúlyok, a szerepek, s a végítélet is. S ha a végítélet megfordul, attól a ponttól már ünnepel a gengszter, Index, Spirk s többiek. Győztek! S Gubesi vesztett! De micsoda!? Ki volt itt a vádlott? Nem az Index, rágalmazás ügyben? Mit veszíthettem én? Semmit. Legfeljebb nem nyerek.

Nézzük a Futó Barnabás készítette feljelentést. Megismétlem, ezzel Futó úr be is fejezte érdemi pályafutását az ügyben. Az első tárgyalási forduló előtt becsületére szólva ő maga szólt – aminek azért van jelentősége, mert a Zrínyi új vezetője vagy a HM még maga SE –, hogy már nem képvisel. S már nem is vállalja tőlem, személyemtől sem sem az új megbízatást. Hoppá! S innen kezdve egyedül jártam a tárgyalásra mindvégig, ügyvéd nélkül. Nem írom le az érzést, nem volt kellemes. Csak az mentett meg a kétségbeeséstől, hogy velem szemben egyspírk ült – igaz, ügyvéddel, s vele és érte, gondolom a nagyobb hatás kedvéért jelentős hallgatói díszkísérettel a teremben további 4 ifjú hölgy (ezúton gratulálok a hölgyek kiválasztásához, bármelyikük lehetne alattam tanú 1 órára... ha önként jelentkezik arra).

T. Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság!

Alulírott dr. Gubesi Lajos 1223 Budapest, Márta út 10. sz. alatti lakos kívül jegyzett és meghatalmazott jogi képviselőm útján ezennel

feljelentést

kívánok tenni Spirk József (idézhető az Index.hu Zrt. címéről: Flórián Udvar 1033 Budapest, Flórián tér 1., I. és II. emelet) ellen a Btk. 179. §. (1) bekezdés szerinti és

179. §. (2) bekezdés a/, b/ és c/pontjai szerint minősülő, aljas indokból, nagy nyilvánosság előtt és jelentős érdeksérelmet okozva elkövetett rágalmazás bűncselekménye miatt.

Az Index 2011. március 16-án „Honvédelmi takarítónők Gubesi Lajos házában” címmel jelentetett meg egy cikket, melyet Spirk József jegyzett.

Ezen cikket fénymásolatban csatolom.

A cikk többek között az alábbi valótlan és súlyosan becsületsértő állításokat közli tényként rólam.

„Családi vállalkozássá változtatta a HM Kommunikációs cégét Gubesi Lajos.”

„Teljesen családi használatra hangolta át a Honvédelmi Minisztérium 100%-os tulajdonában álló céget.”

„A cég is Gubesi munkái körül forog, idén két könyvét is kiadta több ezer példányban.”

Amennyiben feljelentett az eljárás során ezen állításait fenntartja, természetesen bizonyítani tudom, hogy nem felelnek meg a valóságnak.

A cikk második fele „Attila hun király” bronz lovas szobrának avatásáról szól, úgy mintha ezzel kapcsolatban közpénzből történt volna az esemény az én házas ingatlanomban és ráadásul azt állítja „A Zrínyi Média alkalmazottai szolgálták ki a VIP-vendégeket, másnap pedig Gubesi a HM alkalmazásában álló takarítónőket küldött ki a szoborkertbe a fogadás helyszínéül szolgáló saját lakásába, hogy tüntessék el a résztvevők által hagyott rendetlenséget”.

Ezen állítások sem felelnek meg a valóságnak, és ennek ellenkezőjét feljelentettnek kell majd bizonyítania.

Kérem, hogy a T. Bíróság velük szemben a büntetőeljárást lefolytatni szíveskedjék és ennek eredményeként feljelentett szemben büntetést szabjon ki.

A jelen magánindítványt a Be. 15. és 17. §. (1) bekezdése szerint a bűncselekmény elkövetésének helye szerint megállapított illetékesség alapján nyújtottuk be, mivel az Index.hu Zrt. székhelye Flórián Udvar 1033 Budapest, Flórián tér 1., I. és II. emelet, ahol feljelentett a cikket elkészítette és közreadta.

Csatoljuk az ügyvédi meghatalmazást, lerőjük az 5 000,- Ft illetéket.

Budapest, 2011. április 7.”

Amikor a virágokat lerántják a sárba, magukhoz

Amikor az Index és a Magyar Nemzet, majd nyomukban mindenki felhördült és hör-gését közzétette 2011 márciusában, már tétre ment. A korábbi személyes gya-lázkodásoktól eltérően ekkor már a tényeket hazudták le az égből – s ezt folytatta a bíróság 2012 januárjában. A kettő között, és a kettőből virágzott a gáz.

Vissza 1000-1100 évet

A Zrínyi Kiadó egész, több mint fél évszázados dicső múltját elárulták, amikor a múlt évtized második felétől az utód, a Zrínyi Kft. úgy adta ki a könyveket és folyó-iratokat, hogy gébinbe adta. De nem a gébinesek szabályai szerint, utóbbiak világá-ban harci kérdés a piaci verseny. Itt az volt a harci kérdés, hogy adják oda a have-roknak, kössenek velük sok százmilliós közbeszerzést, a pénz dőljön ki a Zrínyiből a havervilágnak, és együttesen majd tudják, mekkora áramoljon vissza a megadott címekre, célokra, átmosva vagy mosdatlanul. Ez volt a képlet. A híres ballib tolvaj-képlet: közbeszerzéssel kivinni minden pénzt az állami szférából, mert ott szabá-lyok is vannak. S ha átkerül a privát világba, ott már bármi megtörténhet. Dőlt ki a pénz, s áramlott vissza. Nemesak e téren, hanem további százmilliók más területe-ken, „célokra”, címzettekkel.

Amikor beléptem, vérzett a szívem. E vérző szívvel három hét múlva visszaköve-tem az adott cégtől – a mi kiadónk kiadójának kiadójától – először közel 10 mil-liót, aztán közel 5 milliót. Utóbbi már majdnem megtagadta, de becsületére legyen mondvá, visszautalta. Rendes embernek is nevezhetnénk, példátlan nagyvonalúság a gazemberek között, viszont volt miből visszaadni, ez is tény. Békében váltunk el. Előtte még valamennyi közbeszerzéses árat a felére csökkenttettem velük. Elfogadták. A közbeszerzés mindenesetre 2011. dec. 31-ig kötött bennünket, a Zrínyinek nem volt joga kiadni könyveit, folyóiratait!

Már 2011 szeptemberében tudtuk, hogy erkölesi dolgunk foglalkozni a dicső ma-gyar hadtörténelemmel. Először a Hadtörténeti Múzeummal állapodtunk meg, hogy írjanak egy átfogó művet 1100 évünkről, s mi kiadjuk. Ott később főigazgatói leváltás miatt elaludt a megígért munka. Egy másik kiadó súlyos milliókért engedélyezte volna, hogy átvegyünk, idézzünk angolul az ő magyar könyvéből, s így

készüljön el egy új, angol kiadás. Októbertől kezdtük átgondolni, képesek vagyunk-e mi magunk kiadni ilyen könyvet. Vice! Nem voltunk képesek, senki nem volt a „kiadóban”, aki bármely oldalról is értett volna a könyvkiadáshoz. Viszont kínzott a kötelességérzet. Közben kiderült, hogy a HM Sajtóirodája elaludt. A HM-nek szintén könyvekkel kellett volna készülnie a 2011. jan. 1-én kezdődő EU-elnökségi szerepre, melyet Magyarország töltött be fél évre. De ott sem történt semmi ez ügyben. Németh Miklós Attila volt még a vezető, beceneve Néma, így is járt el.

Novemberben írásban kértünk és decemberben kaptunk felhatalmazást a HM-től, hogy nekiláthassunk 1000-1100 éves hadtörténetünk könyvbeli feldolgozásához. Mivel senki nem volt, aki értett a könyvhöz, én kértem és kaptam engedélyt, hogy a könyveket szerkesszem. Külön szerkesztői honoráriumért, ahogyan ez mindig és mindenhol így van, hiszen az igazgatónak nem dolga könyv szerkesztése; így volt ez a Zrínyinél is korábban. De nem volt mit szerkeszteni, még egyetlen sorral, egyetlen fotóval nem rendelkezünk, szerzőnk nem volt, hiszen a Hadtörténetitől vártuk mindezt. Mi lesz ebből januárra? Mert arra viszont szerződést írtunk alá decemberben, hogy a könyveket legkésőbb jan. 31-én, az uniós elnökségi szerep beindulására szállítjuk. Hazardörtség volt vállalni, szerződni, ez tény.

Véletlenül, de talán inkább a bennem végbemenő teljes koncentráció törvény-szerűsége miatt ugyanazon a napon, amikor délután Attila király szobrát avattuk, látogatásra kértem délre a híres Alföldi Nyomda vezérigazgatóját. Ültünk a szobánk-ban, és én kezembe vettem a polcomon található szép kis könyveket. Sorra végig-kérdeztem, melyiket tudnák gyorsan legyártani, ha... Gyorsan?! Hiszen nincs is jogunk kiadni, csak jan. 1-je után! A vezérigazgató, mint nyomdája is, a szakma csú-esa. Ott, első beszélgetésünk alkalmával kiválasztottunk egy tetszetős könyvet a polcomról, igazolta, hogy természetesen a lehető legszebben ki tudják nyomtatni, de hol a kézirat. Őszintén bevallottam, hogy annak nyoma sincs. Viszont megállá-podtunk, hogy mindenképpen szállítják 2011. jan. 31-re. A levegőt? És az ár? Elké-pesztően jó előzetes árat kaptunk tőle, „ránézésre” 600-700 forint közötti nyomdai árat. Ilyent még nem hallottam, pedig életrajzomból kiderül, hogy 1976 óta, 35 éven át sokrétű közöm volt a könyvek kiadásához.

Felavattuk Attila szobrát. Később e szobor motívumait vette alapul a tervező a címlap sziluettjéhez. Jól tette, a hátranyilazás a legkifejezőbb mozdulat annak

ábrázolásában, hogy hunok, avarok, magyarok hogyan jutottak el a Kárpát-medencébe, s mi hogyan is védtük meg hazánkat. Most még nem tartunk itt, most még én ott tartok, hogy fogalmam sem volt, hogyan lesz ebből könyv. A sors ezekben a napokban „küldött hozzánk” egy hölgyet – valaki kéréssel beajánlotta, de még nem tudtuk felvenni –, akinek gyakorlata volt a könyvtervezésben, inkább csak gyakorlata, mert szakmája egyébként a könyvszerkesztés volt. Kívülről, még korábbi munkájának végzése mellett és közben kilátásba helyezte közreműködését. S egy belső munkatársunk rendelkezett grafikai jártassággal könyvek terén. Valamint ezekben a napokban találtam egy zseniális angol fordítót, aki arra is hajlandó volt, hogy a piaci ár – karakterenként 4 forint – helyett 2 forintért fordítson. Nem ennek a könyvnek, ebből még egy sor nem volt, hanem a majdani összegző nagy műnek, „A hazáért mindhalálig!” című kódex méretű albumnak. Majd, akkor, ha arra is sor kerül.

Dec. 15-én voltam abban a helyzetben, hogy átkapcsoljak az 1000-1100 éve című könyvre. Senkit sem szeretnék azzal untatni, hogyan lehet elkészíteni egy könyvet magyarul és angolul két hét alatt – jan. 4. volt a nyomdai leadás dátuma –, úgy, hogy magyarul sincs egyetlen betű sem. Lázasan olvastam a szakírók műveit, válogattam írásaikból. Közben, szinte minden oldalt külön-külön kezdte formába önteni – első nekifutásra magyarul – az odaadó „külső” hölgy, később majd belső munkatárs, aki Gáspár Kata néven sok dicsőség részese lesz. A szöveget úgy szerkesztettem, hogy közben ugyanezen kis részeket szintén oldalanként fordította egy zseniális angol szakí, Alan Campbell.

Nem tudom, kit kell megnyugtani, hiszen az Index és egyéb ügynökségek szerint rengeteg haveromat vettem oda, mindenesetre két héttel korábban sem a fordítóról, sem a hölgyről azt sem tudtam, hogy a léteznek a világon. Most viszont átragadt rájuk a tempóm – a tisztesség ritmusa, hiszen ők ugyanazt érezték, mint én: ezzel a múlttal, 1100 évünkkel ebben a formában oda kell állnunk a világ elé. A HM ezt a könyvet rendelte meg EU-elnökségi közéleti ajándékként a külföldi partnerek, vendégek, a magyarországi külföldi nagykövetek és katonai attasék, a külföldön dolgozó magyar nagykövetek, a társminisztériumok, főleg a Külügy számára.

Átragadt rájuk a ritmus, kiegészültek belső grafikusunkkal. Nem hiszem, hogy komoly emberek belevágnak ilyesmibe. Volt ára, nálam tudom mekkora, náluk sejt-

tem. Dec. 20-22-re voltak áttekinthető mennyiségű és minőségű kéziratrészek. Karácsonyeste és másnapjának éjszakáján, a két ünnep között és szilveszterkor, újév hajnalán és a következő napokban éjjel-nappal készült a könyv, a tervezés, a fordítás, a szerkesztés két nyelven. Nekem nem szokatlan, így élek egész életemben, nekik talán megbocsátotta a családjuk. Jellemző epizód, hogy abban az évben nem volt karácsonyfánk, egyszerűen nem volt időm elmenni venni. 4 kisgyerekemnek voltak bizonyos emlékei a tavalyi, a korábbi fákról. Mintha csalódást láttam volna a szemükben, de lehet, hogy csak könnyeztek. Szerencsére édesanyjuk az ajándékokkal megmentette a helyzetet. Azt sem tudom, mit kaptak. Tőlem semmit, az biztos, de a nevemben bizonyára igen. Fent dolgoztam, míg ők lent ünnepeltek. Nem tekintem sem hősiessé, sem kegyetlennek a viselkedésemet, tulajdonképpen ilyen jó családom van – elnézték nekem, tudták, hogy okom lehet rá.

Égett a szemem a rengeteg betűtől. Hibát hibára halmoztunk, s azok kijavítása több mint plusz energiát igényelt – mivel nem volt, nem lett volna idő a javításokra. Erőből történt az is, s persze még több hibát szült. Két lázas hét... tényleges lázzal, a munka felfokozott állapotával.

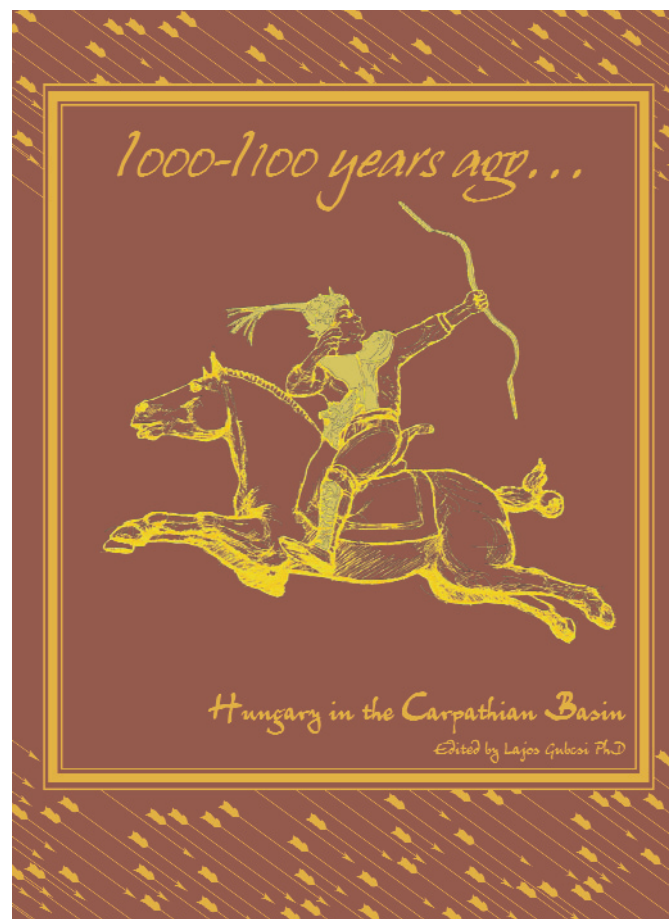
A könyv elkészült. Néhány nap késéssel adtuk le, de a nyomda nem „törlesztett”, jan. 30-án készen volt egy csodálatos kis könyv, 2000 példányban: „1000-1100 years ago... Hungary in the Carpathian Basin”. Hála Gáspár Katának, Alan Campbellnek, Dani Attilának, az Alföldi Nyomdának – s a szerzőknek, akik formális, jelképes összegért, fejenként 10 000 forintért lehetővé tették, hogy bármit idézzek vonatkozó műveikből magyarul is, angolul is. A könyv hatalmas sikert futott be azok megítélésében, akik az EU-elnök Magyarországot képviselték a világ előtt, s ajándékba kapták, hogy ajándékozzák.

Senki sem ismerte közülük a könyv jelentőségének háttérét: ismét megszületett, újjászületett a Zrínyi Kiadó. Mert jan. 1-jétől ismét magunk adtuk ki könyveinket, lapjainkat, s persze a „közbeszerzéses árak” elenyésző töredékéért.

Mi nem tetszik a hülyéknek? A hülyéknek saját maguk nem tetszik, de ezt nem vallhatják be, ezért gyártani kell hazugságot. A legjobb hazugság valaminek az ellenkezője, ez az ő rendíthetetlen, s most már bíróilag is igazolt elvük. A fenti történetet ezer résztettel támaszthatnám alá. „Amazok ott” tudtak mindent. A könyvvel többek között az egész magyar sajtót megajándékoztuk. Ott volt a kezükben. Az első perctől

fent volt az ekkor létrehozott új Zrínyi Digitális Könyvtárban, amelynek első kötete az 1000-1100 év volt. Haraszti, a Magyar Nemzet februárban a HM Sajtóirodán savanyú-szagú, penészes, gyomorbetegségre utaló kérdéseket tett fel a könyvet illetően, a kérdések egyrészt szellemi elferdültségükről tanúskodtak, másrészt jelezték: ugyanott tartanak, mint tavaly nyáron. Nagy volt azonban a különbség. Én lehetek gazember a

A hírhedt, állami pénzből lopott könyv borítója. Leleplezték, s megbukott Gubcsi. Most már nyilazhat hátra kedvére.

szemükben. A Zrínyi új büszkesége, a nagy népszerűségnek és megbecsülésnek örvendő könyvvel kapcsolatban azonban minden hazugság egyben rágalom is. Haraszti, a Magyar Nemzet kérdéseire hivatalos, érdemi választ kapott a kömyvről februárban. Tudták pontosan, hogy a HM által megrendelt, EU-s célú könyvről van szó.

Összehangoltan, az Index márc. 16-án, a Magyar Nemzet márc. 17-én mégis megírták, hogy Gubcsi Lajos közpénzen, állami pénzen adta ki két könyvét (máshol egy könyvét) milliós ráfordítással. Vagyis ne szépítsük: saját célra milliót, talán több milliót loptam ki az állam zsebéből, a Zrínyi pénzéből. Utóbbihoz most csak annyit, hogy ekkorra a megtakarításunk elérte az 600 millió forintot, olyannyira, hogy a HM éppen ezekben a napokban döntött úgy, hogy „elvesz” tőlünk 200 milliót. (akkor még a „zárol” kifejezést használták, de én öreg motoros vagyok, le is írtam magamban az összeget, mint tényleges elvonást).

S ez utóbbihoz még annyit, hogy éppen ekkorra, éppen az ésszerű munkánk látán döntött úgy a miniszter, döntött tehát, s közölték is velünk, hogy a nálunk sokkal nagyobb céget, a HM Térképészeti Kft.-t belénk olvasztják – nem összevonnak, hanem alánek, belénk sorolják, s én irányítom az így kialakult céget. A tulajdonosi jogokat gyakorló állami szervezet felé már meg is tették a bejelentést. Azt várták tőlünk, hogy beolvadt társunkra is ki tudjuk terjeszteni azt a hatékonyságot, aminek akkorra az egész HM-ben, a hadseregben jó híre ment. Ez a beolvasztási hír éppen ekkor, a támadás előtt hangzott el nyilvánvaló érvennyel.

EZ VERTE KI a biztosítékot, nem is kérdés. Ha ez verte ki, elérték, amit akartak. A támadások végén a miniszter visszavonta az összevonásról szóló határozatát, kész. Győztek, elérték. Folytattuk utunkat. Nekem még csak gondot sem jelentett. DE.

Azért történt itt valami. Ez már rágalom, összehangolva, az egész sajtó szintjén. S nem engem érintett, hanem a Zrínyit. Mert amíg Gubcsi csupán „nem normális, stb.”., addig szót sem érdemel egy írás. De ha egy HM-cégnél simán ki lehet adatni közpénzen az igazgató könyveit, az már nagy baj: az a cég korrupt. S egy ilyen korrupt cégbe akarják beolvasztani a másik kft.-t. Ki hallott már ilyen botrányt!? A korrupt Gubcsi hatalmát növelni.

S megindultak a mohó sakálok. Falni akartak, fröccsenteni egymás szájába is a húsból, ha már nekik megülte a gyomrukát.

Hende Csaba visszavonta a Térképészeti beolvasztását a Zrínyibe. Ja, az államtitkár testvére?! Ott, a másik cégnél, a Térképészetinél ment tovább minden úgy, ahogyan addig, úgy tehát, ahogyan nem szeretne volna a HM, amikor elhatározta az összevonást. De ha üvöltenek a sakálok? Istenem, meneküljünk – szólta a hadúr.

S aki menekül, az elszórja fegyverét. A kis angol könyv hirtelen gyanús lett. S a következő angol nyelvű könyvünket áprilisban unalmas csend fogadta. Éppen hogy el-

Ritka pillanat. Előbújt az anya is, aki háttérből irányítja – I. Baradlayné – a gyerekeket Zrínyi-rablás közben. Most éppen arra keresztelteti meg Lélt Ópusztaszeren esküvel, hogy ő is megszerzi a jussát a HM-ben. Titkos információk szerint valójában nekik szánták a HM Térképészeti Kft.-t, s mire megszületett, alá is rendelték volna a Zrínyinek véglegesen. Az Index megakadályozta. A képen látható anya a rossz hír hallatán két nappal idő előtt szülte meg Lélt, három perc alatt. Meg is látszik rajtuk.

fértünk vele a lécz alatt. Pedig ennek a fontossága ugyanaz volt, mint az 1100 évé. „From the Noonbell to the Lads of Pest” („A déli harangszótól a pesti srácokig”) címmel az 1456-os nándorfehérvári győzelem, valamint az 1956-os forradalom dicsőségének állított összevont emléket ugyancsak két nyelven. Legfelsőbb utasításra, mi több, szigorúan tiltó parancsra bele se írhattam a nevemet. Ez az egyetlen szerkesztett könyv Magyarországon, amelynek nincs szerkesztője, a kiadónak nincs igazgatója.

De még ez is hagyján, bár azért nem annyira. Amúgy igazságtalanság és gyávaság a miniszter részéről. Miért kellett volna megértenem, hogy „ha beleírod a nevedet, újra szétszednek bennünket, s meg sem tudjuk magyarázni, hogy nem úgy van, mert nem közlik le a helyreigazítást. Nem látod, Lajos?!”

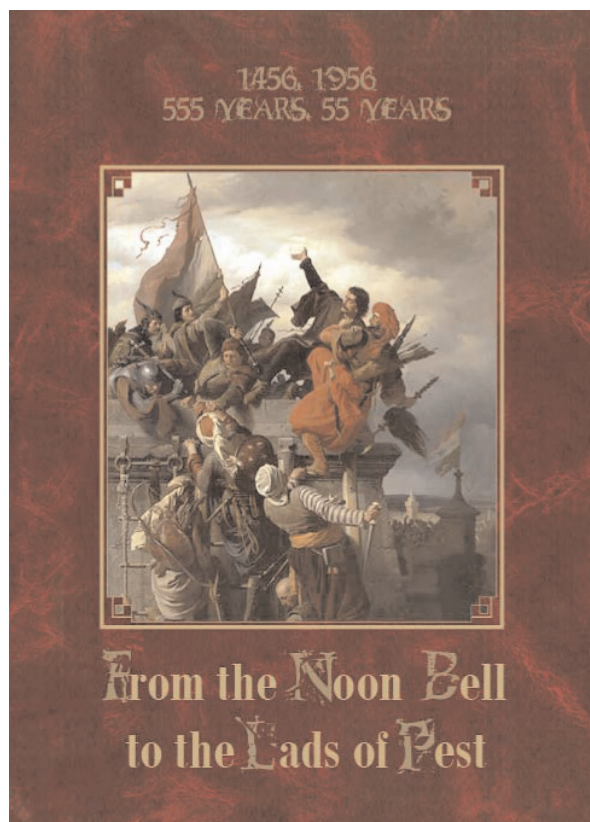
De, láttam. S ha valaki meglap, ott, a szemem láttára, forduljak félre, hogy ne lássam? S Hende Csabával való töretlen viszonyomban megjelent az első repedés. Ami azonnal repedt tovább, ugyanazon a szálon. Ilyen a fa, ha belehasítanak fejszével. Bár minden készen volt, s sínen állt kifutásra, megtiltotta, hogy kinyomtassuk minden idők legjelentősebb magyar – és persze angol! – nyelvű könyvét a magyar 1100 év hadtörténetéről, szabadságharcairól. „A hazáért mindhalálig!” című, kódex méretű és küllemű album szintén HM megrendelésre készült, még előző decemberben adták ki, szabták meg írásban is a feladatot. Minden erőnkkel – s látszott: minden tudásunkkal, a legjobb szerzőkkel, lektorral – készítettük el, éppen nyomdába küldtük volna, amikor elhangzott az újabb NEM! Az indok ugyanaz, „megtámadnak bennünket miatta”. Kit is? Engem? Nocsak! Vagy a minisztert? Na és? Mióta függeléke Magyarország dicső múltja, a róla szóló album, s az irányító miniszter az Index és a Magyar Nemzet sakál szenvedélyének?! Mióta? Hát mostantól! Mert NEM, és NEM, és NEM! S mivel soha többé nem tudtam elérni nála, hogy kiadhassuk a nagy albumot, a törés mindig megmaradt. Kérdés volt, hogy szakad-e tovább, ha jön a fejszés. Vagy a kaszás jön?

Látható és súlyos kárai származtak a Zrínyinek a rágalmak kapesán. Először csak a Magyar Nemzet ellen terveztem eljárást, majd ez kiterjedt az Indexre és a Hír Tv-re is. Utóbbi gyalázata csak azzal magyarázható, hogy a Magyar Nemzet vezetői irányítják a Hír Tv-t is. Mindenből, ami monopolisztikus és pöfeteg, baj szokott lenni. Nem elég a kis jampec Hír Tv-s csalása az irodámban interjú alatt. Napokkal azok után, hogy az egész ügy lecsengett, s mi cáfoltunk, a HM pedig közleményben tárta fel a

valót, nos, erre nagyívben ejtve, a Hír Tv népszerű beszélgetős műsorában nagyágyúkat vetett be, akik Magyar Nemzetes parancsra – mint az oda tartozó rádió is, csak úgy mellékesen – elbőfögték, hogy Gubcsi, meg a könyvei, meg a millió forintok. Látom magam előtt a rágalmakban a kiosztott főhős szerepét (vö. szereposztó dívány a színházakban) eljátszó Szakonyi Péter forintokkal és MN-hálával kitömött pofikáját, nem nagyon esztétikus így.

Mindent feltártunk a bíróság előtt az Index-szel szemben indított magánvádban. Beadványunk önmagában is fölösleges volt, hiszen mindent nekik kellett bizonyí-

A déli harangszótól a pesti srácokig

tani. Az első fordulóban további dokumentumokat nyújtottam be az 1100 év című könyv keletkezésével kapcsolatban. Majd otthonról levélben újabb tényeket feltáró iratokat küldtem be. Volt Zrínyis vezető társaim vállalták, hogy tanúskodnak, ezért tanúként idéztettem őket. Már régen nem voltam a főnökük, más szelek fújtak ott is, meg sem lepődtem volna, ha azt mondják, hogy nem vállalhatják. De kötötte őket a becsület. A könyvek ügyében Zsalakó István kiadói főszerkesztő minden részletről pontosan tudott mindent. Ennek megfelelően tett vallomást arról, minden részletre kiterjedően, hogyan rendelte meg a HM a könyveket, hogyan tettünk ennek eleget, s hogyan képtelenég, sőt rágalom azt állítani, hogy saját könyveim, közpénzen. Hosszú, mindenre kiterjedő, szakszerű tanúvallomást tett, s amit mondott, mindenben megfelelt a beadott dokumentumoknak.

DE HOL VAN AZ INDEX? S HOL VAN A BÍRÓ? Látszólag bent ülnek, derék kis csapat így együtt, nagy összeszokottságot sugároznak. DE bíró úr! Itt az ön irányításával szereptévesztés zajlik, ami megengedhetetlen. Önnek el kellene érnie, hogy az Index bizonyítsa, hogy Gubcsi közpénzen, cége pénzen adatta ki saját könyveit! De ön ezért semmit sem tesz! Bennünket faggatnak? Jó, legyen. De őket ki fogja?

S mi lesz ebből így, kisbíró?

Az Index Spirkjének egyetlen fontos kérdése volt, mely lényegében vádat tartalmazott, más értelme nem volt. Ezt a kérdést feltette mindkét tárgyaláson, amikor másodszor is, akkor már nagyon szájalmasan. A kérdés annak kapcsán hangzik el, hogy korábban elmondtam: a könyveim ajándékozása két évtizedes múltra tekint vissza, megfontolt, bevált módja annak, hogy én hogyan tudom kifejezni támogató szándékomat és megbecsülésemet a Kárpát-medencei magyarság iránt. Ekkor jön Spirk kérdése, gyámoltalan, értelmetlen, makogó előadásban:

– Honnan van Gubcsi Lajosnak arra pénze, hogy ekkora mértékben ajándékozza könyveit? Miért teszi? Mi ebben a logika, mi ennek az értelme? – S ha nem fognam

fel zavaromban, a bíró is besegít: – Annyira szokatlan. Miért teszi ezt, mi ebben a jó Önnek?

Nem akarom elhinni, hogy jól hallok egy bírósági teremben, ahol azt kellene bizonyítania, hogy közpénzen adtam ki egy könyvet. Kérdeztem én őt arról ugyanebben a teremben, hogy aznap reggel lopta a vajas zsömlére valót a szomszéd nénitől, vagy volt saját jövedelme aznap reggel, nyilván a fekete média-piacról? És megismétli a második tárgyaláson is.

Mi ez? Ez a bizonyíték az angol könyv közpénzen történt kiadására? Hülyék vesznek körül, s máris átragadt rám, s nem értem. Mi történik a teremben? A bíró hagyja. Mi tagadás, lenézően visszautasítottam Spirk ostoba kérdését. Nos, Spirk részéről a „miből van pénze ajándékozni a könyveit?” kérdés volt a fő bizonyíték a „1000-1100 years ago...” általam állami pénzen történt kiadására. Láthatóan örült a bravúros szellemi teljesítményének.

Ügyvédje és a „tanújuk” ennél nagyobb erőfeszítést tettek, s a bíró nagyon fogékony volt erre. Nekem csak az maradt a kérdés, hogy előre megbeszélte-e bíró úr az ügyvéd úrral a végeredményt, vagy csak erős interferencia-kapcsolatban állnak egymással.

A tanú nem más, mint Vastag László, volt Zrínyis, nyug. ezredes, a Zrínyiben a korábbi években magas rangú vezető is, az én időmben inkább csak elfekvő beteg. Mindenesetre adtam neki kétszer fél évet szerződésben, hogy felkészüljön a Zrínyi-mentes életre, amikor majd az a gyalázat éri, hogy nem két helyről kap fizetést: vezető tiszti nyugdíja mellett a Zrínyiből is. Vastag László volt a mi korábban feltételezett, most már ténylegesen feltárt spiclink. Észjárása nem fenyegetett nagy veszéllyel, észjárásának gyorsaságát a valós munka nélkül eltöltött évek lelassult tempója meghatározta: kettős nyugdíjban élt, az egyik a nyugdíjintézet volt, a másik a Zrínyi. Kapott tehát kétszer fél évet. Tévedtem. Világosan látni kellett volna, hogy a lógósoknak azonnal fel kellett volna mondanom, mert örökké sértettek lesznek. De hogy besúgók is? Ja, ez nála szakmai ártalom volt, ilyen volt az élete. Őket akarta nálam „beajánlani” a titkosszolgálat önkéntesen (?) eljáró nyugalmazott tábornoka az első napok egyikén...? Köztük volt ő is a névsorban, amit megvetően kidobtam belépésem napjaiban, ő, mint kegyelt - a spicli?

Vastag tanú, az ügyvéd és a bíró különös utat választottak a rágalom bizonyítására, miszerint GL közpénzen saját könyvét millióért...

Ez a képtelen rágalom nyilván bizonyíthatatlan, ott hevert a sok dokumentum és tanúvallomás. Új, járható út támadt e furcsa triász együttműködésében. Az út neve: Gubcsi Lajos „Egy kun Budán és Pesten” című könyve. Aki hisz a bíróságban, most kapcsolja be a biztonsági övet, megrázkódtatások érik, szédülni fog.

Vastag és Spirk kibányászott a Zrínyi honlapjáról két korábbi hírt, amelyhez ott állt mellékelve az Egy kun Budán című könyvem fotója. Az egyik hír arról az eseményről szólt 6-7 sorban, hogy Kiskunfélegyházán egy általam felajánlott karácsonyi ünnepi koncerttel együtt ezt a könyvemet adományoztam 200 példányban (az Index informátorára alapján 250-ről írt, de ez mindegy) a város és a falvak tanárainak, tanítóinak. A hír azért vált Zrínyi-témává, mert egyben a régi Zrínyi Kiadó könyvtárából visszamaradt könyveket is adományoztunk 9 kis falu iskolájának. Ez volt az akkor már az egész Kárpát-medencében „ismert Zrínyi könyvvonat”, könyvek ajándékozása. A vád szerint – mert a korábbi Index-rágalom a bírósági teremben már velem szembeni váddá minősült – a saját könyvem terjesztését népszerűsítettem ezzel. Elmondtam ugyan világosan, hogy saját könyveimet, ezt is, a többit is visszavontam a forgalomból, éppen Zrínyis kinevezésem miatt, a bíró, az ügyvéd, Vastag tartotta magát ahhoz, hogy bizony én magamat és könyveimet terjesztettem. Majd mindjárt elmondom, hogyan lett ez kettős vád is: a könyvem közpénzen történő kiadása mellett annak bizonyítéka is, hogy családi céggé tettem a Zrínyit.

A másik „bizonyíték” annak igazolására, hogy az *1100 years ago* című könyvet közpénzen adtam ki, az volt, hogy az Index és Vastag szállítottak egy másik fotót is az *Egy kun*-ról. Ezen pedig arról számolt be a Zrínyi honlapja, hogy a Zrínyi a hadsereg és a HM közel 400 tábornokának és ezredesének ajándékozott katonai könyveket, és az ajándékozáshoz én is csatlakoztam ezen könyvem 400, természetesen ingyen ajándékozott 400 tiszteletpéldányával. S ez igaz is.

Ráadásul Vastag László, mint tanú, ott a helyszínen le is döntött a lábamról, nyek-kentem s kimúltam. Azt vallotta ugyanis, hogy én Zrínyis vezetőknek is ajándékoztam a könyvemből, amikor oda kerültem, mintegy a bemutatkozásom kiegészítéseként – és ő bizony a saját szemével is látta letéve a könyvet az asztalon, ahonnan bárki magához vehette! És ebből is következik, hogy honvédségi körökben terjesztettem a könyvemet. Ő ugyan nem vette fel, de bárki felvehetette. Szakad majd rád az

Ég, szakad még. A bírósági terem mennyezetén mindenesetre még a vakolat sem mállott, e terem s bírója kibírt minden megviselést.

Biztonsági öveket!!! A bíró végül felmentette a rágalmazás vádja alól – is – Spirket, a következő indoklással. Igaz, hogy bizonyítottuk az 1100 years ago keletkezését. De mivel az Egy kun Budán c. könyvemről is megjelentek fotók a Zrínyi honlapján, nem tekintethető rágalomnak Spirk állítása, miszerint én milliós összegekért a Zrínyi közpénzén adattam ki a „1000-1100 years ago” című angol könyvemet. Hogy miért nem rágalom? Mert Spirk összekeverhette a két könyvet, nem látta már világosan, hogy melyik a sajátom, és melyik a Zrínyié. Rágalom nem történt, minden rendben van, legfeljebb tévedett Spirk. És én tényleg saját hasznomra ajándékoztam az Egy kunt.

Már most elmondom, hogy a *bírónak* nem kellett sokat törnie a fejét. E fenti baromságot, és a többit is a további kérdésekben ugyanis *Spirk ügyvédje* (TASZ) foglalta össze még ez előtt elhangzott záró beszédében. A bíró pedig azzal kezdte végzése ismertetését és az évelést hozzá: az ügyvéd úr lényegében elmondta az érveket, és nagyjából ugyanazt mondja el ő is zárásképpen, mert ő is ugyanúgy látja

Kedves Olvasóm! Csak és csupán terjedelmi korlátok miatt, valamint az Ön türelmét kímélve nem mellékelem itt mindazokat a dokumentumokat – dátumokkal, ügyszámokkal, felelős vezetői aláírásokkal a HM részéről –, amelyek szükségesek voltak ahhoz, hogy a HM értékes protokoll ajándékaként kiadjuk az 1100 évet. Bar-mok kellettek ahhoz, hogy ennek az egész ügynek a fennkölt tisztaságát kétségbe vonják. S mert az Index, a bíró – s a Magyar Nemzet, a Hír Tv, s annyi más – ebbe a kategóriába tartozik, most el is búcsúozom a kis angol könyv ügyétől. A könyv marad, a kutya ugat. A kő marad, a kő marad – bár spirkek stb. úgysem tudják, mire és kire utalok ezzel. Utálatuk mindenre kiterjed, ami őszintén magyar. De a bíró?

Konklúzió: igazolható tehát, hogy Gubcsi Lajos „1000-1100 years” című könyvét közpénzen, milliókért adatta ki 2011 januárjában, mert 2010 márciusában saját pénzén kiadta Egy kun Budán és Pesten c. könyvét, amelyet később ajándékozott, sok mindenkinek, köztük honvédségi vezetőknek, a Zrínyi munkatársainak is, és a két könyv kiadása összekeveredik Spirk és mások fejében...

Az Index egy órán belül ünnepelte győzelmét, Gubcsi újabb bukását.

S menjünk tovább, most már kisebb léptekkel, erőm fogytán.

Index rágalom 2011. márc. 16-án (és utána mindig, akárhányszor, főleg a bírósági per után):

„*Honvédségi takarítónők Gubcsi Lajos házában*”

„*Teljesen családi használatra hangolta át a Honvédelmi Minisztérium 100%-os tulajdonában álló céget.*”

„*A cég is Gubcsi munkái körül forog...*”

Nekik kellene bizonyítaniuk, de a bírónak eszébe sem jut ez a kötelezettség. Viszont ott állok én, így már vádlott, s a tanúim, akik hatástalanok maradnak a „vádlott” védelmében. A módszer a további ügyekben is hasonló. Bár nem kellene, előterjesztek mindent, két további volt vezető társam részletes tanúvallomásban cáfol minden hülyeséget.

DE: megjön Vastag tanú, és az ügyvéd s a bíró segítségével elintézik a dolgot.

Vastag tanú elmondja a fő vádat, amit tud: a gyerekekről, akik arra bizonyíték, hogy családi céggé tettem a Zrínyit! Az idézett párbeszédekben én vagyok a társalgó partnere, a kérdéseket a bíróságon én tettem fel, ügyvédem nem volt. Vastag-válaszok következnek a javából, hős ezredeshez méltóan, szellemi szint nem számít:

– A gyerekek ott voltak a Zrínyiben! A Gubcsi-gyerekek – regéli fátyolos hangon az emlékeiben merengő Vastag.

– Saját maga is látta őket, és hányszor?

– Hát... egyszer a lépcsőházban.

– Mennyien voltak?

– Hát.. egy. Egy kb. hat éves kislány.

Ne folytassuk. Akiről Vastag, a rézbőrű indián beszél, az nem más, mint Etele nevű kisfiam, aki akkor még nem volt 3 éves. Még nem láttam embert, aki egy nem egészen 3 éves kisfiút összekevert volna egy 6 éves kislánnyal.

Vastagnak azonban eskü alatt vannak más bizonyítékai is, hogy hogyan változtattam saját céggé a Zrínyit:

– Gubcsi Lajos levitte a gyerekeit a székesfehérvári tiszti klubba, kiállításra, munkaidőben.

– De hiszen az este 6 és 8 között volt, és semmi köze a Zrínyihez. Ön ott volt?

– Nem. De délután volt, azt tudom.

- Este 6 és 8 közötti időpontot februárban nehéz délutánnak tekinteni. És mi köze volt ennek a Zrínyihez? Nem vihetem el a saját gyerekeimet egy kiállításra?
- Ügyvezetőként volt ott.
- Szó sincs róla. Ez A Magyar Művészetért Élőtárlata volt, egy kiállítás, amelyet mi ingyen, ajándékként adtuk oda Székesfehérvárnak, a hadsereg központjának, 60-70 komoly művészi tárgyat egy hónapra. Nemzeti kultúrát a nemzeti hadseregnek.
- Én úgy emlékszem, sőt tudom, hogy délután volt.

A Gubcsi-maffia utánpótlása, a Zrínyi Kft. átvételére készülve a székesfehérvári tiszti klubban, a Magyar Művészetért Élőtárlatán: Etele, Emese, Botond, Előd, az agresszív terjeszkedés kirívó, gátlástalan bizonyítékai.

- A bíró és az ügyvéd az iránt érdeklődnek, hogy A Tanú tud-e más ilyen kirívó esetekről is, amikor az ügyvezető ilyen nyilvánvaló módon és eszközökkel magáncéggé, családi céggé tette a Zrínyit. Vastag rézbőrű tud ilyent. Itt most súlyos percek következnek, Gubcsi és családi maffiája most hull a porba, hiszen kiderül, hogy eltérően a korábbi esetektől itt, ami most következik, Vastag László saját maga is ott volt, a saját szemével látott mindent. Én vagyok az ügyvédem, én kérdezek:
- Gubcsi Lajos ott volt a békéscsabai kolbászfesztiválon is!
 - Láttá?
 - Igen, én is ott voltam, mint a Zrínyi honlapjának tudósítója. Én egyébként onnan származom, szinte hazamentem.
 - Na és?
 - Gubcsi Lajos oda is magával hozta a gyerekeit.
 - Ugye ez hétvége volt, szombat, vasárnap?
 - Igen.
 - És akkor?

A maffia a tiszteket éppen letartóztatni készül – ennek konkrét formájaként brutálisan a festményekre szögezték a tisztek tekintetét, ők pedig apjuk újabb utasítására várnak a Zrínyi-vagyonra vonatkozó kisajátításokat illetően.

– Ott voltak vele a gyerekei.

Most ezt a részét nem idézem tovább, ha tollal írnék, nem bírná a tinta. Én mindenestre vastagbőrűt akkor jó szívvel engedtem el – kérésére – tudósítani, mert tudtam, hogy odavalósi, láthatja ezzel a rokonait, ismerőseit, miért ne ő menne újságíróként, főleg, ha szépen kéri...

ÉS VÉGÜL, ezt nem fogják elhinni a hüledező olvasók. A bíróság a perdöntő, élet és halál kérdéseiben döntő szakaszban az ügyvéd és Spirk kérésére – Vastag információi alapján – levetített egy videofilmet, csak a lényeges részeit, abból a tudó-

És persze! Kidugta fejét az 5. is. Az augsburgi csatamezőről megérkezett a vesztes, Lél. Ezzel kibővült a maffia, neked annyi, Zrínyi! ÉS IGEN! Közvetlen ezután jött Munkács, Ungvár, stb., ahol most már apja nevében a kis Lél alázta porba a Zrínyi-vezetőket, amint jobbagysorba taszítva őket, ott kellett megalázkodniuk, továbbá Beregszászon, Sárospatakon. Az Index spiclijei által szállított, megerősített hírek szerint az ügyvezető nyilvánosan is örült gyermeke születésének. Az egész Rákóczi balladát ezért szervezte, ennek rendelte alá.

Amiről nem tudnak a feljelentők – itt is maffiatagok láthatók, ketten a Gubcsi L-unokák közül. Utánpótlás!

sításból, amely az Attila-szobor avatásán jelent meg a Zrínyi honlapján. A vetítés közben gyorsan átugrottunk olyan lényegtelen részeken, mint maga a szobor, Hende Csaba ünnepi beszéde, melynek végén áldást kért a ház népére is, fölöslegesnek látszott megnézni Kövér László interjúját is, mert rá kellett térni a lényegre, ami a végén volt elrejtve. Én soha nem láttam a videofelvételt, így e bírói vetítésen sem, oda se bírtam nézni a szégyentől, de nem vonom kétségbe, mert ők ott egyetértettek abban, hogy látták, látták!... az Árpád-sávós zászlót? avagy valamelyik gyerekem felbukkant a kerti ünnepről szóló videofelvétel azon részében, amelyet a kamera – valószínűleg a tábornokok miatt – éppen bepásztázott. Szerintem Etele lehetett, ő sündörgött ott többször is, azt hitte, hogy bármi köze is van Etele hun király szobrának avatásához. Bűnjel, visszavonhatatlan. Így vált családi céggé a Zrínyi, ami pedig 100%-osan a HM-é – volt addig a perciig. Akkor Etele magához vette a céget, kis mohó

NA MEGÁLLJATOK, GYEREKEK! MINDIG CSAK BAJ VAN VELETEK!

S persze a fő hír, ami – mivel az Index-cikkben a főcím volt, s mindenki erre ugrott, ezt vette át 2011. márc. idusán – a „takarítónők Gubcsi Lajos házában”. Szegény

hölgyek! Mit kínozták őket ismeretlenül is. S bár tényleg voltak takarítónők azon a nagy katonai telepen, ahol a Zrínyi is helyet kapott, s bár láttam és tiszteltem őket, a nevüket nem tudtam, isten bocsássa meg. Viszont soha az életben nem takarított nálunk takarítónő, én szégyellném ezt, a feleségem meg sem engedné. Azon a bizonyos estén, az Attila szoboravató után, ahogy a mintegy 100 vendég elhagyta házunkat, azaz kb. délután 4-től éjjelig takarítottunk a feleségemmel, eleinte, a lefekvésig a gyerekek is segítettek, nyilván előre érezték majdani jogos büntüdatuk közeledtét.

Csak az engem annyira leleplező bírósági tárgyaláson tudtam meg a tanúvallo-mást tevő Gárdos Vilmos szavaiból a következőket. Vili az örökös üzemeltetési vezető, hozzá tartozik minden ilyesmi, amúgy ny. alezredes, a javából:

- a takarító cég, amelynek alkalmazottai a hölgyek, nem is HM-es, hanem egy teljesen hétköznapi kaposvári magáncég, amely különböző helyeken vállal takarítást. Mind e tárgyalásig az hittem, hogy ők egyébként valamilyen HM-infrastruktúra cég dolgozói. De nem, függetlenek tőlünk, a HM-től, a hadseregtől.

Szökésben a derékhad – ifjú Gubcsi Lajos Levente és felesége két gyermekükkel, menekülnek a leleplezés elől, csak a hátukat merik vállalni. Apjára ütött. Apja visszaütötte.

(Nagyot néztem magam is, s ránéztem a teremben Spirkre – ült rendületlenül, szeme sem rebbent.)

- az ügyvezető általában 6-kor ért be az irodába, gyakran korábban is. Ez a bizonyos másnap – amikor honvédség takarította a házamat – szombat volt, ám munkanap. Vétkes könnyelműséggel későn, reggel 7 óra 3 perckor ütött az órája, a beléptető. Ezt utólag néztük meg, kérésre.
- a 2 takarítónő aznap valamikor késő délelőtt Zrínyis kollégákkal együtt kiment a Gubcsi-házhoz visszavinni azt, amit előzőleg hoztak. Ő erről – szintén vétkesen – semmit sem tudott. Mindenesetre takarítani nem kellett, nem volt mit.

Amikor aztán a rohadt nagy balhé kirobbant, és leleplezett az egész magyar sajtó, amint új magáncégemből, a Zrínyi Kft.-ből sepreget a honvédség, s amikor egymás után kellett írnom a feljegyzéseket, akkor kiderült az is, hogy a két hölgy egyike aznap szabadságon volt, a másiknak pedig 10-kor lejárt a munkaideje, valamikor később jöttek ki hozzánk. Vili szerint ő kérte meg őket, s mivel nagyon régi barátok, jöttek megnézni, miben segíthetnek. Maradtak nálunk az előző estéről fapadok, faasztalok, talán főzőedény, őszintén ma sem tudom, ezeket vitték vissza a Zrínyibe Viliékkel együtt.

Az egyetlen hiteles tanú ezekben az ügyekben Gárdos Vilmos. Világosan elmagyarázta a fentieket, a takarítónők beosztásáról, szabadnapjáról szóló munkalapokat már az elején beterjesztettük, látszott minden addig is. Aztán...

Lett még egy hiteles tanú, eposzi jelzővel nyugodtan illethetjük már, tehát Vastagbőrű. A koronatanú – mondhatnánk, de mégsem mondhatjuk. Mert megismétlem. A vád mi voltunk. Márpedig nem úgy tűnt, hogy vastagbőrű a mi tanúnk:

- Ön úgy informálta az Indexet, hogy takarítónők takarítottak a házamban.
- Igen.
- Meghívtam a Zrínyi összes munkatársát, mint vendéget. Őszintén szólva nem tudom, ki volt ott, s ki nem. Ön ott volt?
- Nem. Nem mentem el, bár tudtam a meghívásról.
- Akkor honnan veszi, hogy takarítónők takarítottak a házban? Ekkor, másnap talán mégis ott volt a többiekkel együtt?
- Nem. De hallottam...

- Kiktől?
- Beszélték másnap reggel.
- Másnap reggel még nagyon reggel volt ehhez. Még el se indultak hozzánk.
- Utána való másnap reggel. A takarítónők mondták, hogy ki kellett menniük Gubcsi Lajos házához. Takarítani már nem volt mit, de össze kellett szedni a dolgokat, amik ott maradtak.
- Utána való másnap reggel vasárnap volt, de hagyjuk. Önnek mondták ezt?
- Hát... hallottam, amint beszéltek.
- És nem kellett takarítaniuk.
- Nem nagyon. Már ki volt takarítva, nem maradt takarítanivaló. Brrrríí.

A brrríró összefoglalta a Zrínyi-cég Gubcsi-fiak által történt kisajátításának egész történetét. Mindezt a Spirk-ügyvéd szavai alapján és után, szabadon, tehát ezúttal is az ügyvéd összefoglaló szavait plagizálva. Bár azt hiszem, a plágium itt nem helyénvaló, mert az ügyvéd láthatóan megengedte ezt a bírónak, így hát a „plagizálva” törlendő. Íme:

- egy vagy több gyerek volt látható fotókon a Gubcsi-gyerekek közül különféle rendezvényeken
- videón is látható volt egy gyerek, a perben ez külön bizonyítást nyert
- járt vagy jártak a Zrínyi Kft. irodájában, egy vagy több gyerek. Kolbászfesztiválon is voltak.
- az ügyvezető a saját könyvét – Egy kun Budán – népszerűsítette a saját hasznára akkor, amikor annak példányait a hadseregen belül is ajándékozta.
- könnyen lehetett úgy látni, hogy az 1000-1100 years ago is az ő könyve, részben, mert az Egy kun Budán valóban az ő könyve volt, részben azért, mert a honlapon úgy szerepelt a könyv, hogy Gubcsi Lajos szerkesztésében – amiből Spirk J levonhatta azt a következtetést, hogy mindkét könyv egyformán Gubcsi könyve, utóbbi állami pénzen.

Van ennél épületesebb bírói érvelés is Spirk ártatlansága mellett. Emígyen mondá bíró uram, bele az arcomba:

- Annnyira szokatlan és felfoghatatlan, és példa nélküli, hogy valakinek a házánál, a kertjében Attila-szobrot állítanak fel, hogy ez természetesen felkelti az újságíró

érdeklődését. Túrnie kell az ilyesmit.

Mit uram, Önt?

Vagy Spirket? Életében nem látta a szobrot. Meghívtuk a teljes magyar sajtót 2010. dec. 10-én, senki nem volt ott. Több mint három hónapig senkit sem érdekelt. Majd 2011. március idusán elővették a töröket, s puff. Mit kell nekem túrni? Vágjam az Ön becses hátába, amit az enyémben felejtett pici Spirk? Pici csermely, a lágy csorgású?

Az ügyvédet értem. Képviselője a Társaság A Szabadságjogokért nevű nem tudom pontosan minek, de már sokszor hallottam róla, s tudom, hogy nem az én világom, szóval ennek a nevében védte Spirket. Spirket nem értem. Ő gazember, fizetett, eb-

A Gubcsi-maffia tagjai behatoltak a MH légierőhöz is. Feltűnő a gyerekek kíváncsisága, kéjes készülődése arra, hogy a hadsereget is magáncéggé tegye a család. A gyerekek szemében sötét fény torkollik a kecskeméti repülőtéren: Lehelet megszegik...

ből él. Miért kellene értenem, ha megvetem? A bírót nem értem. Ő egyszer talán majd alaposan elbeszélget a becsület dolgairól azzal, aki felnevelte. Mert azért becsület akkor is van, ha hiányzik. Valaminek a hiánya nagyon fel tudja fokozni annak a fontosságát.

A második tárgyalási forduló idézett bohózatának végén a bíró azt mondta, hogy úgy látja, még folytatni kell, az ítéletet a következő tárgyaláson hozza meg. Ettől óriási hányinger fogott el. Ezekkel kell még egyszer találkoznom?! Ezeket kell hallgatnom, miközben nyilvánvaló kezdettől, hogyan fog dönteni? Az elmebetegség szintjéig torzító, s nyilván a saját lényegében eltorzult Spirk Józsefet, az összevissza hazudozó Vastag Lászlót, a mindent kiforgató, de a semmiből ügyesen gazdálkodó ügyvédet, s közben gondolkodhatok azon, hova is futott el az én derék Futó Barnabásom a kétmillió forint honoráriummal – mintha nem végezne éppen most érdemi munkát a súlyosan nagy pénzért! A **bíróhoz fordultam** határozott hangon, és **azt kértem, fejezzük most be**, hozza meg a végzést. Nem kell több tárgyalási forduló, értelmetlen volna húzni az időt. A bíró ezt nem nagy meglepetésemre, bár meglepetést színelve, mintegy dilemmázva, végül könnyedén, talán megkönnyebbülve elfogadta.

Szünet következett. A bírósági termen kívül, a folyosó szabad levegőjén erős kétségem támadt benti pesszimista meglátásom miatt. NEM LEHET, nincs az a bíró, aki az itt elhangzottak alapján ne látná világosan a rágalmazás tényét. S mivel eléterjesztettem az egész, a 2010 júniusától 2012. végéig velem szemben elkövetett Index-hadjárat kreténségeit, s mivel dokumentumok tucatja és kizárólagos hitelességgel rendelkező tanúk bizonyították az aljas folyamat hazugságait, a bírónak meg kell hajolnia ezek előtt, bárki bármire is vette rá előzetesen őt, őt és főnökét, őt vagy főnökét. Nyugalom, a bírói függetlenség nem kérdőjelezhető meg. Igaz, mikor a tárgyalás előtti napon ezt a megjegyzést megtettem jogász barátomnak, a szó szoros értelmében felvihogott, nyerített...

A bíró felmentette Spirket, nem történt semmi baj az Index-ben velem kapcsolatban. Zárszóul még elmondta, mintegy a maga lelkének, hogy nem ítéltette el Spirket, mert akkor elítélte volna az oknyomozó, tényfeltáró újságírást. Ez nem volt új gondolat, ezt 5 perccel azelőtt Spirk ügyvédje mondta szó szerint, a bíró csupán annyit tett, hogy betű-, tetű- és tartalomhűen idézte. A bíró még azt is mondta, hogy nem, azt nem mondhatja, hogy közszereplő vagyok. De el kell túrnöm mások

véleményét, jobban, mint az átlagembernek.

Az utolsó szó jogával nem éltem, s a perbeszédével sem, mondván, hogy előterjesztettem mindent. Most, írás közben azonban van egy utolsó bocsánatkérésem, A Tanúhoz, V. Lászlóhoz (V. vastagot jelent, de nem írjuk ki, mert azóta az elmeorvos visszaminősítette kiskorúnak, állítólag hiányzik a koponyájából egy nagyobb darab belső anyag). A tárgyalások döntő szakaszba jutottak az ő személyes megjelenésével, az én tanúim hitelességét messze elhomályosító vallomásaival.

E döntő szakaszig eskü alatt vallottuk volna, én is, volt munkatársaim is, akik V. Lászlóval évtizedes intervallumban dolgoztak együtt, eskü alatt vallottuk volna, hogy az ő neve Vastagh László.

Ő illetve a személyazonossági igazolványa viszont – ugyancsak eskü alatt – úgy vallott a bíró előtt, hogy ő hitelesen Vastag László, s töröltette az eddigi jegyzőkönyvezésből a „h”-t. Így már nyelvtanilag semmi sem állt útjában annak, hogy eposzi jelzővel Vastagbőrűnek tituláljam.

Ezt „h”-val a nevében soha nem tehettem volna meg. Körülbelül ennyit mondhatok még a tisztelt bíróság színvonaláról, lényeglátásáról...

Azt hittem, ezzel végeztünk. Elmondtam még szó szerint:

– *Az ilyen érvelést, mint amit itt hallottam, és az itt szereplőket akkor szeretném látni, amikor a saját púpomat a hátam közepén. Ebből a megfontolásból – tudomásul veszem az ítéletet.*

Ami egyet jelentett azzal, hogy e nyilatkozatommal jogerőssé teszem.

Azt hittem, hinni véltem, hogy ezzel egyszer s mindenkorra végeztünk egymással.

DE NEM. Délután hív derék öreg ny. alezredes volt vezető társam, Gárdos Vilmos, és magából kikelve, hihetetlen dühvel mondja, hogy ő ilyent még nem látott, olvastam-e az Index cikkét, mert azok mindenre köpve, ami ott elhangzott, mindent kiforgatva folytatják tovább eddigi aljas rágalmaikat.

– Vilikém, nem láttam. Nem is fogom. Tudod, én vak vagyok, és süket, és néma. Csak írni tudok immáron, vakon, gyorsan.

„Gubcsi Lajos elvesztette az Index elleni büntetőpert

Index 2012. január 26, csütörtök 13:45

Felmentette a bíróság az Index újságíróját, Spirk Józsefet abban a büntetőeljárársban, amit Gubcsi Lajos, a Honvédelmi Minisztérium kommunikációs cégének tervely me-

nesztett vezetője indított a Honvédelmi takarítónők Gubcsi Lajos házában című cikk miatt. A jogerős ítélet szerint jogos volt az a cikkben szereplő állítás, amely szerint a volt ügyvezető családi céggé változtatta a HM Zrinyi Média Kft.-t, mert Gubcsi szokatlan módon összekeverte magánéleti tevékenységét cégvezetői munkájával.

Aljas indokból elkövetett, jelentős érdeksérelmet okozó nagy nyilvánosság előtt elkövetett rágalmazás büntettének vádjával indított bírósági eljárást a HM Zrinyi Média Kft. egykori ügyvezető igazgatója, **Gubcsi Lajos** az Index újságírója, Spirk József ellen. **Gubcsi** a 2011 márciusában megjelent című cikk állításait kifogásolta. A cikkben azt írtuk, hogy „az Orbán-rajongóvá átvedlett egykori KISZ KB-tag ... teljesen családi használatra hangolta át a Honvédelmi Minisztérium százszázalékos tulajdonában levő céget”, valamint, hogy az állami kft. „**Gubcsi** munkái körül forog”, „két könyvét is kiadták több ezer példányban”.

A III. kerületi bíróság több tanú meghallgatása és a cég működésére vonatkozó dokumentumok áttekintése után arra a megállapításra jutott, hogy **Gubcsi** állami cégvezető munkáját rendszeresen összekeverte írói tevékenységével, és saját publikációit reklámozta a minisztérium honlapján. A tanúk egybehangzó állításai szerint gyermekei is gyakori vendégek voltak a honvédelmi objektumban.

A jogerős ítélet szerint nem tekinthető túlzó állításnak, hogy családi vállalkozássá változtatta a Zrinyi Média-t. A bíróság egyetértett az újságíró védelmét ellátó TASZ ügyvédjének, Fazekas Tamásnak érvelésével, amely szerint a cikkben szereplő kijelentések büntetőjogi szempontból nem értékelhetők.

Becsületsértőnek legfeljebb azt lehetett volna tekinteni, ha **Gubcsi** kifogásai alapján bebizonyosodik, hogy a lakásán – Hende Csaba és Kövér László részvételével megtartott – Attila-szobor avatójára nem vezényletek volna ki „HM-es takarítónőket”. Azonban a tanúvallomásokból – többek között a **Gubcsi Lajos** által kért tanú állításaiból is – egyértelművé vált, hogy **Gubcsi** vádjaival ellentétben a valóság az, hogy a HM objektumaiban takarítói munkákat végző Mega Logistic Zrt. két munkatársát az ünnepség másnapján munkára vitték **Gubcsi** lakásához... valóság az, hogy a HM

objektumaiban takarítói munkákat végző Mega Logistic Zrt. két munkatársát az ünnepség másnapján munkára vitték **Gubcsi** lakásához.

A bíróság felmentette az Index újságíróját.”

Ahogy PKKB neve oda kívánczolt, nevével emléket állítanék a II. és III. kerület ezen másik ítélkező bírájának, szintén valaki más szája által csókolom **Dr. Patassy Bence** s.k. bírót ottan.

Hazudj, s a bíró is megsegít. Jus gladii

Ítéletét a bíró mindig köteles írásba foglalni. Megtette ezt dr. Patassy Bence s.k. is az Index-per után a 9B.III.636/2011/66 számú ítéletben. Az ítéletet meg kell indokolni. ITT A BÖKKENŐ! A bíró nem tudott kitérni az indoklás alól, kötelezi az eljárást. Egy dolgot tehetett: írásba foglalja s kiadja azt a zaagyvaságot, amit a perben szóban előadott indoklásul. Erre az írásos végzésre vártam egyfolytában.

A bíró NEM ezt tette, ezt nem merte. Hosszas szóbeli handabandájából, amely a perben indoklásként hangzott el az ő becses szájából, saját szavaiból **egyetlen foszlányt, egyetlen kreténséget sem mert írásba foglalni**. Helyette elkövette a magyar bírói ítélkezés és indoklás minden bizonnyal kirívó kreténségét. „Indoklásában” 3 sorban idézi a vádat, majd három sorban Spirk József anyagi helyzetét, ugyancsak 3 sorban azt, hogy én a Zrinyi Kft. ügyvezetője voltam, majd...

...el sem hiszem... aki látott ilyen, szóljon...

... másfél sűrű oldalon keresztül, 57 tömött sorban közli Spirk József vitatott cikkét, a „Honvédségi takarítónők Gubcsi Lajos házában” című 2011. március

16-i hazugsággyűjteményt, azt az írást tehát, amely a per, a magánvád tárgyát képezte. Újra leírja a teljes cikket, a nélkül, hogy bármit is mondana vele kapcsolatban, hogy egyetlen szót szólna saját ítéletéről, hogy idézne indoklásából egyetlen vesszőt. Vagyis új kiadásban megjelentette az Index rágalmazó cikkét, szóról szóra, családi vállalkozással, Attila királyommal, a munkahelyem terhére kiadott két könyvvel – szóval mindazzal a baromsággal kapcsolatban, amelyről ítélnie kellett volna. S amelyről ítékezett is, felmentően. Csak saját magáról nem volt bátorsága kiállítani az ítéletet bíró uramiéknak. Megállt a tolla, amikor le is kellett volna írnia azt a zaftyvaságot – mint az ítélet indoklását –, amelyet oly nagy hévvel adott elő a tárgyalás befejezéseként. A bíró nem merte leírni, amit elmondott. A bíró nem merte rábízni a világra magát. Ez is ítélet. Nem merte ismertetni az indoklását!

Van egy példabeszédes hasonlatom erre. Én pl. dr. Patassy Bence s.k. bíró urat szóban, akármilyen nagy hallgatóság előtt, lehetőleg a leghivatalosabb fórumokon egy korrupt baromnak titulálnám, akire kellő irányból érkező telefonnal rászóltak. Megkérték, hogy hagyja ezt a Gubcsi-ügyet, ne feszüljön bele túlságosan; és tudom róla, hogy együtt pisilt bele a homokba és így együtt lett homokos együttes az Index ügyvédjével, a Társaság az Alapjogokért szervezettől. És ráadásul a bíróság egyik munkatársa látta, amint egyszerűen átvett egy kisebb, jelképesen szólva „Nokiás-dobozt”, valójában csak borítékot a hétvégi kiadásokra (drága a benzin, a bélszín és a füves cigi, stb.), szóval elmondanám tényeken nyugvó véleményemet erről a bírócskáról, majd...

... mikor ezt le kellene írnom, arra hivatkoznék, hogy nem, á, ezt azért mégse, kösz, minden igaz, tudod, de azért... hát... de hiszen tudod... izé. Persze, láttam, amint átvette, illetve hallottam, amint rászóltak telefonon illetve a főnöke szobájában, és akkor is láttam, mikor az ügyvéd haverjával együtt jöttek ki a bírói szobából, s velük volt Spirk is, és ezt viszont tényleg láttam is, tényleg így

történt a legelső tárgyalási forduló előtti percekben... de most én bajlódjak írásban ezekkel a hülyékkel...?! Nem, kösz, inkább nem mondok semmit... ezt se, amit itt leírtam, felejtjük el...

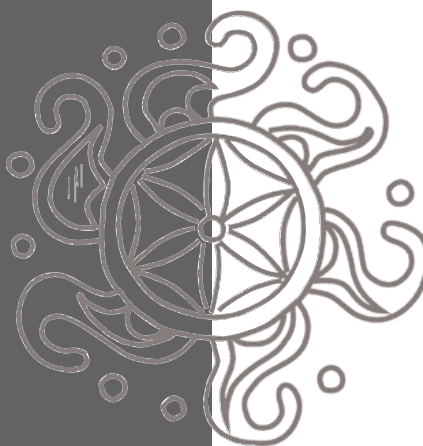
Álljon itt inkább ők, a bíró, az Index, ügyvédjük jellemzésére az alábbi Index-cikk, amellyel az Index 2012. január elsején oly boldogan köszöntötte az Újévet:

„Gubcsi Lajos munkássága

Szoboravatás otthon a kertben? Saját rockopera tábornokból lett statisztával? Cselből felszerelt lézerblokkoló? Gubcsi Lajost idén **tönkretette** az Index.”
Erre mondom, hogy hüjék, együtt.

Az Őseink Ópusztaszeren, Gubcsi Lajos adománya – titkos információk szerint a Gubcsi-maffia tagjai itt gyűlnek össze tanácskozásra, ha elindulnak megszerezni egy-egy HM-céget. A domb alján ilyenkor kazah harci dobokat helyeznek el, hívó szóra. Ha verik, jönnek a kazahnak öltözött magyarok. - De ennek vége(d), Gubcsi!

III. A SORS IS ÍTÉL

És egy másik jelkép, a jurta, a honfoglalás korából

Idézet a lemondásom után két nappal írt, és a honlapomon közzétett *„Napsugaras emlékeztető 15 hónapról barátaimnak!”* című számvetésem elejéről és végéről:

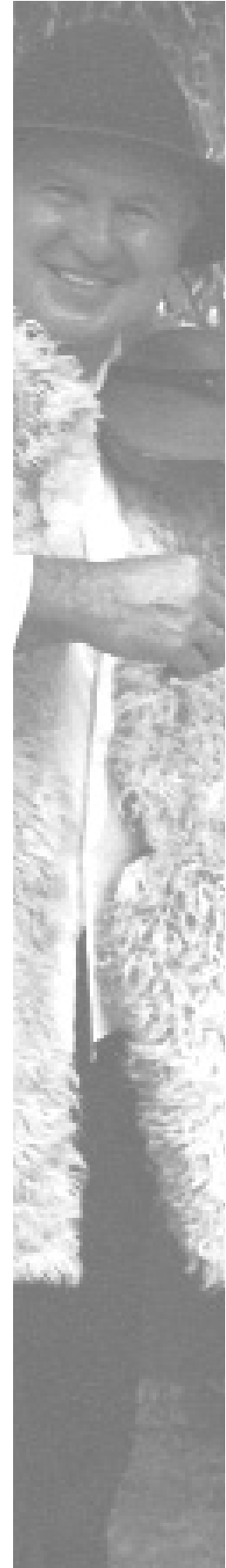
„Megáldott a sors, hogy 1989-2010 között szabad, szuverén, autonóm lehettem.

És még nagyobb áldást osztott rám, amikor kineveztek a HM Zrínyi Kft. ügyvezető-jének 2010. június végén. A privát gazdasági szféra nem az én világom, mindig is a köz szolgájának éreztem magamat a professzionális munkában, azon 21 év alatt is, amikor nem végezhettem ilyent. 2010 nyarán az új honvédelmi miniszter jóvoltából ilyen munkát kaptam, s mivel ez megfelelt képzettségemnek, 21+(előtte) 19 évnyi tapasztalatomnak, vezetői jártasságomnak, hatalmas kedvvel és erővel láttam munkához.

Nem sokkal később jelezte feleségem, hogy hatodik kisgyermekünk is kezébe vette – ott bent, az anyai melegben – a vándorbotot. A Magyar Művészetért pedig újabb magaslatra készült: láttuk már, hogy hamarosan felavatjuk az Attila-szobrot, és hónapok óta írta a zenét Rákóczi balladám kész szövegéhez a kitűnő zeneszerző Benkő.

A magyar sajtó az lett az elmúlt két és fél évtizedben, ami. Kiegészült az internettel, annak azzal a részével, amellyel. Könyveimben, A Magyar Művészetért oldalain két és fél évtizede szemben állok, és habitusomnál fogva szembe is szállok ezzel. Megalkuvás nélkül. Ez nem fog változni most, hogy lemondtam tegnapelőtt a Zrínyi ügyvezetői beosztásáról.

A nemzetért ép lelke iránt érzett örök és számomra természetes felelősségem nem engedi, hogy elhallgassam: az elmúlt két és fél évtizedben alapvetően a politika felelőssége, hogy ilyenné válhatott a sajtó. Az egyes politikusok személyesen, és párt-

jaik mindig úgy vélték, hogy majd ha a sajtót segítségül hívják, és közben gátlástalanul kiszolgálják annak érdekében, hogy segítse legyőzni, megsemmisíteni az ő (gazdasági, politikai) ellenfelüket, akkor rendben lesznek a dolgok.

De ettől rendetlenek lesznek a dolgok. A politikusi gátlástalanság ugyanazt szüli a másik oldalon is, a sajtó ki- és felbérelhető mindenkiért és mindenki ellen, holnap kiüti mai megbízóját. A végén túl sok hulla, és túl sok egymás ellen acsarkodó kutyus lesz a placcon, a sajtó pedig kitalálja és kitálálja, hogy ő a negyedik hatalmi ág. Ugyan már!? És közben milyen is ez a magyar sajtó, amúgy, összes színében?! Ki-k mondja el magának, Kedves Olvasóm, nekem túl hosszúra sikerülne, s meg is tettem már.

Én magam igyekezeteimben mindig sok hibát követek el. Oda lehet állítani őket a tettek mellé, ha valaki meg akarja tenni ezt a szívességet. S a hibákat meg kell büntetni. Engem az előző rendszerben rendre megbüntettek 1984-88 között, s most nem a rendőrségre gondolok, hanem a politikai rendszerben a munkámban ért büntetésekre.

Az ember soha nem szolgáltathatja ki magát. Kell a védelem.

Mindig büszke voltam a gyerekeimre. Idestova két év fél évtizede, 1987 óta van egy nyilvánosság előtt vállalt félédes gyereke is: A Magyar Művészetért, a benne élő szellem és szándék, közössége, céljai, finanszírozása, vezetése, díja majd díjrendszere. Bárhova vetett a sors az elmúlt negyed században, akkor meglevő két nagy gyereke mellett tehát volt egy harmadik. Harmadik feleségem és a sors jóvoltából az elmúlt 9 évben 6 gyermekem született. S nem feledkeznék meg örök barátaimról munkáimban, szerető társaimról A Magyar Művészetértben, a rám áldást osztó papi, lelkészi kezekről, az értem elmondott imákról, anyám aggodalmáról, apám égi szeméről.

Ők így, gyerekeim és fogadott gyerekeim (A Magyar Művészetért szelleme) az én legerősebb védőbástyám. Ki hatolhat be oda ellenségként? Ijesztő vonyítást hallok, villogó fogakat látok lent a vizesárokban...

Gubcsi Lajos, 2011. 09. 22.

„*Szerelmetes Index-szemnek*” (lehetne Index-fülnek is, a kémeket hívják szemnek, fülnek)

Távozásom után több helyen megírtam, azt a kérdést kell feltenni: „**Kinek az érdeke?**” Kik nem bírták elviselni, hogy a média minden területén, a közéletben egyaránt nagy tapasztalatokkal rendelkező, az előző 21 évben teljesen független, szuverén módon ténykedő ember hasznosítsa erejét a korrupció felszámolására? Elvett balról, s nem adott jobbra! Mert hogyan adhatott volna? Beteg politikusok hiszik, hogy „ők adnak”, „nekik köszönhető”, mikor csupán az államét (f)osztogatják.

Karácsony estére azzal ajándékoztam meg magamat, hogy a honlapomon közzétett nyílt levélben legalább néhány dologra visszatérjek – az Index pedig azzal köszöntött 2012. jan. 1-jén, hogy 2011-es győzelmei között megünnepelte fő hírként: „Az Index tönkretette Gubcsi Lajost”. A FEJEM direktben A TÖNKRE TÉVE, MILY SZÉP A VILÁG. Részletek a karácsonyi levélből:

„...Az Index nagyon sokat foglalkozott velem az elmúlt másfél évben, mindaddig, míg a végén hátradőlhetett, elmosolyoghatta magát, és azt mondta: Na, nos, tehát, ugyebár, lám, hát persze, ezt **kinyírtuk!** Ok, jöhet a következő...

E nyílt levél nemcsak az Indexnek szól a fentiek szellemében. Szól annak a sok száz lihegő **elmebetegnek, bértollnoknak**, hivatásos újságírónak, rendelt szellemi bérencnek, akinek még annyi bátorsága sem volt, hogy esetemben a saját erejére alapozva hazudjon. Olyan gyáva kis nyikhaj volt, hogy bevezette a mára teljes értékű, elsőprő formulát: „Mint az Index megírta...” S abból az egyébként igaz tényből, hogy az Index megírta újabb hazugságait, tény lesz a hazugság maga is. Nevezzük a nagy létszámú társaságot, lapokat, szerkesztőket, rádió- és médiaállomásokat is, és persze az örökös, sunyi, sötét kis „kommentátorokat, beírókat, commenteket” **TÁRSADALMI ELMEBETEGEKNEK**.

Önmagukat ők már nem tudják meggyógyítani, olyan ez, mint az AIDS volt a kezdetekben. Vétkeztél szexuálisan, látod a végét, egyébként a betegség a majomtól származik, de ez mindegy. A világ legjobb tudósai kellettek, míg legalább kezelni

tudták. Az Index ilyen szempontból teljesen véletlenszerű és érdektelen, egy a sok közül, valamilyen szerencsétlensége miatt ő találkozott először majommal Afrikában buja szertelenkedésében, s oly ékesen számolt be róla, hogy sokan követték. Hát valahogy így történt... Ám, mint láttuk: bízunk a nagyszerű tudósokban, a beteg elmék helyett a gyógyítóban.

1. Úgy nagyjából **kommunista, vörös, KISZ-KB-titkáros** vagyok, ez a lényeg. Kötelező irodalom számukra: a rohadt, szemét, mocskos, aljas Magyar Ifjúság című hetilap összességében 1984-88 között. Persze ez a „hányadék lap” 1985-től a formálódó nemzeti értelmiség legjobbjainak lett a vezető fóruma. Amellett, hogy szerette olvasni az akkori fiatal generáció, de ez most nem érdekes.
2. **2 könyvemet adattam ki közpénzen, a cégemmel, a HM Zrínyi Kft.-vel,** mint annak ügyvezetője. Ezt többször leírta Spirk, Haraszi néven (illetve aki utasításba adta neki), és megannyi más néven valaki, és régi időket felülmúló erejű felső utasításra 2011 tavasza óta bemondatták számtalan rádiós és tévés műsorban. Az állítás értéke és valóságtartalma egyenértékű azzal, mintha én azt írnám le sokszázezres olvasottságú honlapon, hogy egy Spirk, egy Haraszi, egy Csermely nem más, mint az a román hímringyó, akit, tehát őket, 1919-ben százszámra beöltöztettek és a párizsi béketárgyalásra küldtek a románok, hogy ugyan már elégítsék az öreg fronttábornokok vágyait, és szerezzék meg Erdélyt azoktól a rühes, bozgor magyaroktól. Nos, ilyen alapos fenti őkelmek állítása a könyvekről. Én azonban soha nem írnék ilyesmit róluk, idősávban nem is tudnám érdemben bizonyítani, hogy igen, igen, de bizony, ők voltak, én láttam, mikor beöltöztették és kirúszolták, s érzéki tájakon illatosították őket. Nem, nem, és nem, én ilyent nem írnék. Bár ezt vélem róluk, ilyenek.
3. **ÉS HÁT!!! Közpénzízű izé... Attila-szobor** Gubcsi házában. Olyan összefüggésben, hogy persze közpénzen. S bizony ez így is működik a mindennapokban! Nem sokkal később egy elmebeteg belga e-mail-címről névtelenül azzal jelentett fel a magyar rendőrségen, hogy „Mint az Index megírta, Gubcsinál... Attila-szobor... a Zrínyi Kft. pénzéből...” Igen bizony! ÉS EZ elég volt, hogy a

rendőrség megindítsa a nyomozást, az ma is tart elvileg, tanúként kihallgattak stb. De milyen az a nyavalyás közpénz, hogy ez a szemét Gubcsi össze-vissza költögeti, de évtizedek óta – amióta ez a szemét G mecénása A Magyar Művészetértnek – egy rohadt fecni se kerül elő arról, hogy hogyan herdálja, honnan szerzi a közpénzt??! Hát csak egy fecni, egy rühös kis számla, egy számlácska csak előkerül... az Istenit, hol van, hova dugtad, Gubcsi!?

4. Nos, urak, ti Wales-ebek, szaglásszatok. Attila lovas szobor!?!? Pfu! (Értem én, persze hogy értem, mi fáj benne nektek. Maga Attila fáj.) Műveltebb emberek tudják, hol lehet utánanézni szobroknak. Mert 2002 óta ott bizony egy magyar nemzeti szoborkert épül, 2007 óta hivatalosan is felavatva, úgy, ahogyan kell. Helyileg 20 méterre a szocialista szoborgyűjteménytől. Mert amikor éppen ott építkeztem, a tervezést végző **Makovecz** sercintett a kommunista szobrokra egyet, és azt mondta nevetve: – **Reflektálunk** rá, Lajos? – Ok, Imre, reflektálunk. Azóta is tesszük, ő is, mert örökre a részem. Sorry, ez ügyben többet nem segíthetek, az ebek kopók is, a kopók ebek, ott az illatosított (bebüdösített) rongynyúl, kapjátok el.
5. **A Rákóczi-ballada, az Ismét Vereckénél!!!** Nahát, az aztán, az az ócska szemét tákolmány! Többet erről nem kell itt most írni, mert Munkács elestének 300. évfordulójára magát a zenei művet és annak négy előadását (Munkács, Ungvár, Beregszász, Sárospatak) tettük **AJÁNDÉKKÉNT A NEMZET ASZTALÁRA**. Azért írtam ezt nagybetűvel, mert fent idézett fertőzöttek ezt a fogalmat nem ismerik, tehát érdemes memorizáltatni. Most pedig **A KARÁCSONYI FA ALÁ SZÁNT AJÁNDÉKKÉNT** a róla készült filmet, a teljes zenei és film anyagot tettük **MINDENKI SZÁMÁRA** elérhetővé, letölthetővé, azon túl, hogy 500 jó címre postáztuk a DVD-t, megadván a jogot a szabad, korlátlan másolásra, terjesztésre, a világ egész magyarsága képviselő erőinek külön-külön is.
6. Hogy kik tették? Mindenki, aki hihetetlen **önzetlenségével** beleadta teljes egyéniségét, tudását. Látszik a filmben a nevük, az arcuk. Hogy ha **Rákócziról**

van szó, akkor egy vezérőrnagynak, egy alezredesnek, egy ex-vezérigazgatónak vagy önkormányzati képviselőnek természetes és örök dicsőség, hogy tarpai jobbagyként fogadhatja a fejedelmet Vereckénél. Csak a fenti elmefertőzötteknek mondom, hogy ez persze nem igaz. Dehogy, dehogy, heee! A tábornok és társai, a Zrínyi Kft.-s vezetők nem is voltak ott 1703-ban Vereckénél, most csak megjátszották magukat, hogy ők a tarpai jobbagyok. Á, dehogy. Ők csak kivették a szabadságukat, levették a – soha nem létező – gőgjüket, beültek saját kocsijukba, utaztak ezer kilométert, könnyeztek az előadások végén, megrendülten remegett a lábuk, igen, rogyadozott, mert életükben azonos érzelemben lehettek a kissé nyomorúságos sorsú kárpátaljai magyar testvéreikkel (vesd össze 2004. dec. 5), igen, sírtak, és azt hitték, hogy a fejedelmet várják Vereckénél. Pedig csak Varga Miklós jött, és ő is csak énekelt, nulla csata, hare, kamu. Persze, a sírást még ekkor sem hagyták abba, csak lenyelték. Mert az ügyvezető Gubcsi ezt is így parancsolta meg nekik, a rohadék. „No tears – no money!”

7. Mindezt üzenem kiemelten a Heti Válasz **Stumpf András** nevű zeneesztétájának is. Az Index hülyesége – „Vezérőrnagy paraszt” – talán a porba hullott volna már, annyira undorító volt az egész kinyírási szándék, de teljes gőzzel megjött Stumpf, s felemelte magához a szintet. Innentől kezdve büdös tarpai paraszt lett a vezérőrnagy, a volt vezérigazgató, utóbb mind Zrínyis vezető munkatárs. Hisz „Ahogy az Index megírta”, annak alapján most már az „Ahogy a Heti Válasz megírta” lett a védjegy. Az ellen bizony tényleg 00 a paraszt, Gubcsi pedig ezzel az ócska zenéjével (?) eleve 00-00. Mondá Stumpf pf pf.
8. Amikor leparasztoztak nemes férfiakat – akinek a szellentésük illatosabb, mint amazok egész büdös, elbabrált élete –, már több mint egy éve tartott a „**Kinyírjuk Gubcsit**” program. Hiteles, bizonyítható, magas (bocs a szóért, Istenem) beosztású médiaguruk (Istenem, bocs, bocs!) szájából szökellt a mondat: kinyírjuk. Bizonyítható, hogyan adták ki műsorvezetőknek, tévé- és rádiószerkesztőknek, stáboknak, hogy rajta, ott a cafat, ingyen van! Jó, ennél azért keményebben hangzott a parancs! Szóval ki kellett nyírni Gubcsit, mindenütt, egyszerre, sok hullámban. Pofa be!

9. DE! **Kés nem volt** náluk. Nekik sosincs késük, egyetlen kis bőrbe húzott bugylibicskájuk van csak (a Kiskunságban, nálunk így hívták azt, amit férfiember gatyában hord a két combja között.). Nincs kés!
10. Keressünk valakit, akinek van. **Kerestek, megtalálták Hendét, lett. Vége.**

Boes, az aláírás, hogy elrendezzük egyszer s mindenkorra: Gubcsi Lajos, egy moeskos vörös, komcsi csaló gazember, áruló, tolvaj, gyáva szar, önző senkiházi, jellemtelen antiszemita, iszákos állat, kisemberek kifosztója és megnyomorítója, ahol csak lehet, diktátor, bár diktálni sem tud, nemhogy írni. Kábé ennyi, szasztok.

2011. dec. 24. Karácsony este”

Az Index kapcsán hozott **bírói ítélet** éppen itt, **a családom kapcsán vált viccé**. Egy csődtömeggé. A bírói kretenizmus példájává. Feltenném a kérdést itt íme a bírónak: hány gyereke van? A bírói ítélet legmeredekebb pontja – s más nem is nagyon maradt, amit „rám bizonyíthattak volna (?)” –, hogy családi vállalkozássá tettem a Zrínyit, az állam tulajdonát. Olyan röhejes. Ezért egy kicsit röhögtünk. Először én egy írásban a www.amm-gubcsi.hu nevű honlapunkon. Majd kisfiam, Előd nem tartotta elég szellemesnek az iróniámat, s kitalálta a saját változatát, amelyet persze én fogalmaztam kerekébbé, de szerzői jogát el nem vitathatom tőle.

Az első reflex megszületett még aznap az így már bírói ítélettel is életre hívott Gubcsi-féle családi maffia részéről. Mivel a súlyos leleplezésekkel s a bírói ítélettel elvesztettük HM Zrínyi Kft. nevű családi cégünket is, amelyet addig oly jó szívvel bitorolt a családom, nekünk már csak az írás maradt. Tanulságos lesz majd olvasni G. Előd nem egészen 10 éves maffiózó levelét. Máris bíróság elé kellene állítani, amíg nem késő: benne születik meg a Keresztapa II. Gubcsi. Botond meg a III., és így tovább...

„Fíjjug! Más néven Hölgyeim és Uraim!

Gubcsi Godfather Családi Maffiája – erről szól az alábbi igaz történet

Nem és nem, nem bírom ki RÖHÖGÉS nélkül. Nem akartam írni már ezekről, de kell, mert a mai komor helyzetben nem foszthatom meg kedves olvasóimat a kacagástól.

A lényeg az én ZSENIÁLIS CSALÁDOM. A tegnap jelzett bírói ítéletben és az azóta megjelent derék, újabb bukásomon örvendező ujjongásokban a legfőbb elem, hogy bebizonyosodott, lám, a bíróság is úgy látja, hogy igaz lehet: **GUBCSI CSALÁDI VÁLLALKOZÁSSÁ TETTE A HM Zrínyi Kft-t.**

És ez **nagyszerű érzés**. Ehhez elegendő volt, hogy kis Etele fiam, először 3 éves kora előtt, majd 3 éves kora után is többször bent volt velem a Zrínyiben. Előd, Botond és Emese is bent volt, de ők csak egyszer, és ezt nem kell bevallanom, mert erről nem tud a bíróság, és a volt Zrínyis besúgó, Vastag Pál nyugd. al- vagy tényleges ezredes sem tudott, ezt eltitkoltuk előle. Nevezett utóbbi három gyerek be akart jönni még egyszer, annyira szerették a honvédséggel összefüggő dolgokat, de ezt megtagadtam tőlük, mert nem akartam túlzásba esni. Nagyon rosszul esett nekik, akkor meg sem tudtam magyarázni, de most már értik, tudják, hogy nagyon súlyos kárt okoztak volna apjuk egész jövőjének, ráadásul előre megfontolt szándékkal.

SÓT: JUT ESZEMBE, egyszer hatodik gyermekünk, a kis Lél is bent volt egy percre látogatóban, de erről tényleg csak kevesen tudtak, mert ott lapult édesanyja méhében. Ezzel aztán tényleg átvertük a Zrínyis spiclit és megbízóját.

Ráadásul valamelyik gyerek látható volt egy videofilmen. A filmet a bíróságon le is játszották, a bíró úr szavai szerint mint a per részét, azt kívánva bizonyítani, hogy családi céggé tettem a nem családi céget. És tényleg, egy másodpercre valamelyik gyerekem látható volt a felvételen, erre nincs mentség (lehet, hogy kettő is?). A filmet szoborkertünkben készítette a stáb az ATTILA szoboravatáson, a házunknál, és azt hiszem, fatális tévedésből ETELE fiam tényleg bebotorkálhatott a kamera elé. Én ezt nem tudom, mert a bíróságon nem volt erőm nézni a bizonyítékfilmet, azt hi-

szem, ekkorra megadtam magamat legbelül. Ha most utólag kivághatnám, kívágnám. Ne kérdezzék, hogy kit: hogy a gyereket a filmből? vagy a gyereket a kertből?, vagy az operatőrt a munkahelyéről?, vagy... kit lehet még kivágni? A bírót a székéből. A gyerekeknek egészen biztosan nem lett volna szabad ott lenniük a szoboravatáson, talán megúszom az egész balhét, ha akkor kikergetem őket. Milyen jögon bámész-kodik egy ETELE nevű gyerek ATTILA király szobrának avatásán a kertjükben?

DE most mégis megállok, igazságtalan vagyok a családdal szemben. Most hát beval-lom, IGEN, a Zrínyi így lett lépésről lépésre családi cég. ÉS HÁT IGEN, ez egy terme-lékeny család, s nem csak termékeny. Merthogy családi cég lett, pénzben kifejezve nagyon sokat köszönhet a Zrínyi nekik, rengeteg pénzt kerestek a honvédségnek, a HM-nek.

„Felmondásom” előtt és után a HM összesen 670 millió forintot vont el a Zrínyitől három részletben, ebből felmondásom után azonnal pl. 367 milliót, a többit előtte.

Ennek nagy részét, tételesen kb. 500 millió forintot keresett a Zrínyinek és a HM-nek a családom: Előd, Botond, Emese, Etele, az égből sugallva Lelle, és Lél, valamint: a feleségem (1-szer u.i. Lelle is feljött az irodai lépcsőn, és talán még az előszobába is belépett. Vastag+megbízói+ma a Népszava+stb. lihegők erről sem tudnak SEMMIT. Rossz munkát végeztek. Valakinek mégiscsak jelentenie kellett volna, mikor meghallotta a gyanús cipőkopogást, amint az angyal lejött az égből!)

Azelőtt, 2010 júliusáig ugyanis nem volt családi cég a Zrínyi. A korábbi ügyvezető és Fapál László, Wieszt János irányításával és szervezésében költötték a pénzt, ahogy csak tudták. Aztán 2010 nyarától **családi cég** lett, és bár a gyerekek csak 2011 elején léptek be életükben először, és Etele kivételével életükben utoljára a Zrínyibe, **táv-irányítókkal** felszerelve, otthonról **munkanaponta kb. 2 000 000 forinttal** gazda-gították a Zrínyit, a HM-et. Nyomkodták a gombokat, hullott a zseton!

Így lett családi vállalkozás a Zrínyi, egészen pontosan Gubcsi családi vállalkozássá tette. A család nélkül még mindig 1 000 000 000 körül lenne a cég költségvetése, mint ahogyan volt a család megjelenése és beavatkozása előtti évben. A család beavatkozása hatására mindez leesett a felére. Csalárd család! Mert azt mindenki tudja, hogy fél milliárd kevesebb, mint egy milliárd. Elcsaltak félmilliárdot. Ki jelenti már fel őket?! A kiskorúakat is! majd gondoskodik róluk a gyámhatóság.

Ilyen a MAFFIA, Gubesi Godfather családi maffiája. Pfuj. Nincs még néhány túlköltekező cég Magyarország költségvetési szférájában? Megyünk!!!

Ui.: Egyik fiam, Előd – bűntárs ő is, ott volt egyszer a Zrínyiben! – kínjában korát meghaladó humorérzéssel rendelkezik, most azt kéri, hogy ha sikerült 1, azaz egyetlen látogatásával ekkora röhejhez témát szolgáltatni, írjunk még hasonlókat. Vidám nép a magyar, kedveli az iróniát. – Miért ne, kisfiam? **Köszönt apád, G. Lajos, Keresztapa I.**

2012. jan. 27.

Keresztapa II.

Puccs a G. Maffiánál!

G. Előd kiskorú (9+1/2 éves) jelenti az internetes oldalaknak, szó szerint és személyesen nekik szánva:

Apánk fölöslegessé vált. Tévhitet kelt. Kürtöli a nagyvilágba. Azt a benyomást kelti, mintha ő irányította volna a HM Zrínyi Kft.-ét. Ahogyan írja, „súgott nekünk, a családnak”.

Erre módja sem volt! Amikor az első és egyetlen látogatást Botonddal és Emesével végrehajtottuk a Zrínyinél, mindenre felkészültünk. Tehettük. Nem is sejtette, hogy az általa hazahozott katonai folyóiratokból, könyvekből felkészültünk a tennivalókra.

Etelét (4+1/6 éves) kiiktattuk, mert ő felbukkant az Attila szoboravatáson készült videofelvétel bal alsó sarkában, és ezzel bírósági tárgyaláson is felfedte, kompromittálta magát, bizonyítván a Zrínyiben végrehajtott családi vállalkozás bűnét. Őt leleplezték, diszkvalifikálva. Az önkéntes katonai felderítést dícséret illeti.

Emesét (5+3/4) bevettük, bár – mivel még nem volt ötéves, és vesztünkre ő lány – végül mégis kihagytuk. Vele pancsi-puccs lett volna az egész. De ő mégis jött. Ilyen.

Lél ugyan már aktív, gőgicsél (0+5/6 éves), a puccs idején azonban még egybefolyt édesanyjával, teher volt tehát, érdemben semmit sem tudott segíteni a Zrínyi családi vállalkozással emelésében.

Amikor apánk bevitt bennünket a Zrínyi irodájába, beültünk a székébe. Azt hitte, viccelünk. Botondra (7+5/6) hárult a végrehajtás, én irányítottam. Botond közölte apánkkal, hogy ki van rúgva. Apánk valami őt felhatalmazó 5 éves tulajdonosi munkaszerződésre hivatkozott, de megértettük vele, hogy átvettük a tulajdonosi jogokat is. Apánk ezt kénytelen volt elfogadni, mert én is megerősítettem. Amikor megláttam könnyes arcát – nem tudom, mitől volt ki annyira?! –, megesett rajta a szívem, és felajánlottam neki a portaszolgálaton egy éjszakai beosztást. Mivel ezt ekkor már tartalékos katonák látták el, boldogan elfogadta, mert egész életében katona akart lenni, de soha nem hívták be, még tartalékosnak sem.

Azóta vidáman integet, amikor bemegyünk a céghez. Most egy kicsit átadtuk a széket valami ismeretlen igazgatónak (Farkas Anikó kedvence állítólag), mert úgy láttuk, hogy neki nincs saját családi cége, csak Farkas Anikója van, áttételesen. Ebben ugyan tévedtünk, mert több is van. Sebaj. Addig is elvittük haza a cég 8 autóját, két videostúdióját, és teljes készpénzállományát. Nem hiába kerestünk annyit a cégnek, amit kerestünk megtaláltuk, lelőttük, hazavittük, megfőztük, mind’ megettük.

2012. jan. 27.

Ui.. Ma, péntek este e cikk megírása után azt láttam, hogy Botond öcsém nagyon szomorú. Megkérdeztem az okát. Fátyolos szemekkel azt válaszolta, hogy ő még viccből se akarja „apát kirúgni a Zrínyiből”. Ezen annyira meghatódtam, hogy retrospektív módon lefűjtam az egész akciót. Nekem Botond boldogsága mindennél fontosabb. A fenti történetet érvénytelennek nyilvánítom, **G. Előd.**

Utószó – csak azért, hogy ne maradjon úgy, ahogy’ nincs

- Az „Egy kun Budán és Pesten” című könyvem terjesztésére soha nem használhattam a Zrínyit, mert odakerülésem másnapján az összeférhetetlenség miatt – én is könyvet adtam ki, a Zrínyi se adott ki könyvet – visszavontam a legutolsó

példányt is a kereskedelemből, és ettől a pillanattól kezdve csak ajándékozásra használtam, sok más könyvemmel együtt.

- Kft.-m, A Magyar Művészetért Kft. soha nem lehetett a Zrínyi kegyeltje, mivel odakerülésem pillanatában cégbírósági határozattal megszüntettem minden tevékenységi körét, kivéve művészeti gáláink és kiállításaink rendezését – ilyesmit azonban a Zrínyi soha nem végzett. Főleg nem a művészetekben.
- Amikor Kiskunfélegyházán, már Zrínyis ügyvezetői időmben, magánemberként koncerttel és könyveimmel köszöntöttem 250 tanár és tanyai tanító karácsonyát 2010 decemberében, akkor ugyanazt tettem, mint 2 évvel korábban, amikor még nem voltam Zrínyis, még korábban minden évben: Két évvel korábban pl. Anyák napján 200 félegyházi édesanyát köszöntöttem koncerttel és könyveimmel. A legjobb 200 gyerek édesanyját, azon megfontolásból, hogy aki a legjobb, annak az édesanyja is nagyon jó lehet. E szempont szerint hívták meg őket. Egyik rendezvénynek sem volt köze a Zrínyihez és ügyvezetőjéhez.
- Alábecsülték Györfi Sándor alkotó színvonalát, amikor 10-15 millióra értékelték A Magyar Művészetért Szoborkertjében 2010 decemberében felállított Attila-szobrát. Értékelték?! Kik? Ki a fene az, aki... Ja, Spirk? Még kellene kérdezni azokat a kínaiakat, akik milliószámra nézték meg a szobrot néhány hónappal később Pekingben. Állítólag szeretik Attilát és a hunokat, pedig utóbbiak rendre megkergették őket, még Nagyfalat is építettek miattuk. S most még megszerették Györfi Sándort is. Egy ilyen kis műveletlen banda, aki a szoborról írogatott, azt sem tudja, hogy Györfi Sándor Karcagon életműve fő részeként szoborba önti egész dicső történelmünket. Magyarország spirket kap és csermelyt hatalmas példányszámban, ott helye nincs Györfi Sándornak, Földi Péternek, Makoldi Sándornak, Bobály Attilának, Benedek Györgynek, Mihály Árpádnak, Maria de Faykodnak, Huszár Andreának, Mihály Gábornak – de elég is ezekből az egzotikus, ismeretlen képzőművész nevekből!
- Amikor a Zrínyis vezető munkatársak egymás után jelentkeztek a Rákóczi balladában részt venni, akkor elmondtam nekik, hogy csakis magán alapon. Volt valaki, aki ezt az első menetben nem értette meg. Szerette volna hivatalos útnak tekinteni. Világosan megmondtam neki, hogy felejtse el az egészet. Olyan világos lett számára, hogy attól a perctől mindennek a motorja volt, önzetlenül,

teljes erejével. Ilyenek a magyar parasztok, ez igaz. Szerintem joggal parasztolták le őket, s joggal is röhögték ki őket, mint „parasztokat”: Magyarországon divat Budapesti belhelyekről kiröhögni a magyar parasztembert.

- Már szóba se hoznám, de ezzel függ össze: amikor az Index nagyon csúnyát akart mondani rólam, akkor „kisgazda hülyének” aposztrofált. De ez nem gond, ez csak egy vélemény. Anyai nagyapám, az ő apja, s visszamenőleg mindenki kisgazda - egészen kicsi! - volt a kiskun mezőkön. A korábbiak nagyon szűkösen, nagyapámnak 4 évnyi Galícia és Isonzó után ilyen-olyan vaskeresztek kerültek tizedesi mellére, s utána föld is. Így lett kisgazda, a végén már 10 holdon. Rossz, borzalmas kiskun homok- és tarackföld, de ő oázist varázsolt rá. Jól éltünk.
- Bennfentesek terjesztették a hírt, hogy cserében a lemondásomért több 10 millió forint végkielégítést kaptam. Ajánlom, hogy legyen családjuk életének egyetlen pénzügyi alapja az az összeg, amit én kaptam. Másnap éhen halnak.
- az a bizonyos gyorsajtásom: semmi sem mutatja ilyen plasztikusan a besúgókat és Spirk hülyeségét. Hülyének lenni viszont aljasság, ha valaki azt más rovására erőszakkal érvényesíti. Az Index szerint tehát azok után alkalmaztam trafipax-blokkolót az autón, hogy lefényképeztek gyorsajtásért, mert 160 km-rel hajtottam. A spicli valahol a folyosón hallotta a 160-at, rohant, köpött, kapott érte valamit. De én 106-szal hajtottam. Honnan a 160? Igaz az is! A 160-as kilométer-kőnél fényképeztek le. Spirk írja nagy okosan a Kia-terepjárót. Toyotát vezettem. Rázzam le őket, mint kutya a bolhát? Nem vagyok kutya, csak ők a rühös bolhák. Fene essen beléd! Ha ki akarsz nyírni, legalább állj fel a székedből, mozdulj ki szellemi, terembeli sötétségedből, és járj utána rendesen, te idióta.
- később már nem tértek vissza rá, de eleinte nagy hangsúlyt kapott, hogy „magamnak fizettetem honoráriumot” az angol könyvért, s hogy keverjék a számokat, leírták, hogy 1,2 vagy 1-2 millió forint közpénzbe került a könyvem. Könnyű ebből arra gondolni, hogy ennyi volt a honor. Pedig a honor 75 000 forint volt. Felvettem, mert járt: járt, mert engedélyezte a HM, amelyet meg sem kellett volna kérdezni; nem kellett volna megkérdezni, mert járt, hiszen az igazgató munkakörébe nem tartozhat könyvszerkesztés, azt szerkesztőnek kell elvégeznie – ha van. Ha nincs, akkor senkinek. Vagy az igazgatónak, ha tudja. Tudtam. Járt, felvettem, és még aznap visszafizettem ugyanabba a kasszába.

Majd mikor kiderült a HM vezetése számára, hogy nem 1-2 millió forint honort vettem fel, hanem 75 000-t – elképedtek –, azt kérték kifejezetten, hogy vegyem fel, mert nevetséges vádaknak ne legyünk a bohóca. Felvettem újra, majd két másik nagyobb összeggel együtt, összesen 275 000 forintot befizettem a Magyar Honvédség Szociális Alapítványába, kifejezetten „katonai árvaik javára”. A plusz 200 000 forinthez kellett a feleségem jóváhagyása is, mert ő volt A Magyar Művészetért Kft. ügyvezetője, s ez a további 200 000 onnan ment. Korábban neveltünk együtt két árva, könnyű szívvel tettük, adtunk volna többet is, de ennyi volt a kft. bevétele 2011 első félévében. Hűha, okos kis gengszterek! Nem kellene ezt is megírni, mielőtt az állam pénzének lopását vetitek szememre?

- Gyuresányék, Szilvász Györgyék sorába helyezett az Index a magas nyugdíjam miatt, amely szerencsémre – mint írják – „még nincs veszélyben”. Nem is lesz. Most emelték fel 116 000-ról 121 000-re, év végén majd kiderül, hogy kell hozzátenni valamennyit, mert az infláció magasabb lesz, mint a nyugdíjemelés üteme. 121 000 forint, megismétlem, nem maradt le egy 0 a végéről. Viszont egy sorba helyezhettek a fentiekkel, ami azért elég nagy pofátlanság.
- Soha nem írtam könyvet Grósz Károlyról s Pozsgay Imréről. Szívesen írtam volna, de fel sem merült.
- Soha nem voltam KISZ KB-titkár. Voltam viszont választott KISZ-titkár kétszer is: Kiskunfélegyházán a Petőfi Sándor Gimnáziumban 1964-ben, és a Magyar Rádiónál és Televíziónál 1973-75-ben. Életem igen szép élményeit éltem meg e választott megbízatásokban. Az MRT 800 fős KISZ-szervezete olyan nagy volt, hogy ott független, fizetett KISZ-titkárnak kellett volna lennem, mint elődömnek is. Úgy azonban nem vállaltam. Igaz viszont, hogy évekkel később, 1977-ben a Magyar Tv fiataljai, együtt vagy ötszázan egy ünnepségükön felállva az MTV „örökös KISZ-tagjává” választottak két percig dübörgő vastaps kíséretében. Én önző módon ezt a szeretet jelének tekintettem, s felért a soha fel nem vett közel háromévesi bérrel, ami járt (volna) a KISZ-titkári munkáért. Máig se váltott le senki az örökösségből, rajtam a pecsét – és a fülemben a vastaps.
- Bár derék vörös komcsi maradtam a hülyék szerint (vö. Csermely, Index, stb. húgylé) – és tudom, hogy leszek még fasiszta, antiszemita, nacionalista, irre-denta is! –, 1989-ben zajosan váltam ki a szocialisták közül, kölesönösen

maradandó élményt szereztünk egymásról. Nem is volna semmi mondanivalóm róluk, ha nem tisztogatták volna ki maguk közül az összes olyan vezető személyt, aki nemzeti érzelmű politikus volt – Pozsgay, Szűrös, Kósa Ferenc, Nagy Sándor –, és ha nem züllöttek volna olyan mélyre, hogy Gyuresány képviselhetné őket. S ez hagyján, de Magyarországot is. Erre nincs megbocsátás. Kívá-nom, hogy egyszer itthon olyan baloldal épüljön fel, amelynek nincs semmi köze a maiakhoz. Mert ha már úgy alakult, hogy mégis lett véleményem róluk, soha nem fogom nekik elfelejteni azt a mértéktelen korrupciót, amellyel – az SZDSZ-szel együttműködve – porba taszították Magyarországot.

- Gyermekeim nem jártak be a Zrínyi Kft.-be. Nagyon szerettek volna, a nagyobbak mindig ezzel kínoztak, de valami azt súgta, hogy álljak ellent. Rossz szívvel tettem, hazafias nevelésükhöz hozzájárult volna, ha szorosabb a kapcsolatuk. Így aztán kénytelenek beérni azzal az indirekt hatással, amelyet kertünkben az „1688. január 17.” nevű bronz szoborpár sugároz rájuk: Zrínyi Ilona, Európa esodált, hős asszonya ekkor adja fel Munkács várát, és a szobor ábrázolásában átadja kardját és a szabadság jövőjét fiának, a 12 éves kis Rákóczinak. Mint ahogyan az ott – sőt a videofelvételen is – csetlő-botló két és fél éves Etelenek volt és marad némi köze a halhatatlan Etele király Attila-szobrához.
- Etele volt az a gázfickó, aki többször is bent járt a Zrínyiben. Vastagbőrű rosszul tájékozódott. Nem néhányszor, nem többször volt bent, hanem legalább 15-ször. Nem volt még óvodáskorú. Édesanyja következő kicsinket hordozta méhében, néha kórházba kényszerült, ilyenkor én voltam 4 gyerek édesanyja is. A többiek iskolában, óvodában, Etele, a csavargó velem. Képes volt 6-8 órán keresztül szótlanul játszani az irodában, anélkül, hogy bárki is foglalkozna vele. Délben megette az én gyorsebédemet, és többször kért teát. Kétszer csokit is. Hogy milyen fennakadást okozott azzal, ahogyan e sunyi viselkedés leple alatt átvette a Zrínyi irányítását? Álljon itt az Index-perben felkért 3. tanúm, Kaszásné Gabika, aki korábban pénzügyi főmunkatárs, majd belső ellenőr volt, ma is az, a Zrínyihez 40 év köti. Azért idéztettem őt, mert ha valaki, akkor ő képes volt fogalmat alkotni arról, hogyan szolgált a Zrínyi a Gubesi-családot. Azok után, hogy a legtökéletesebb szakmai érvekkel vert vissza minden ilyen baromságot,

esellengő, kártékony, hatalommániás Etelémről a következőket mondta a bírónak: „Neki is vannak unokái. Nagyon szereti őket. Megismerte és nagyon megszerette a kis Etelét azokban a napokban. Azt kívánja magának és saját családjának, hogy adjon olyan gyerekeket a magyar társadalomnak, mint amilyené a szülei nevelik ezt az aranyos, nagyszerű kis gyereket.”

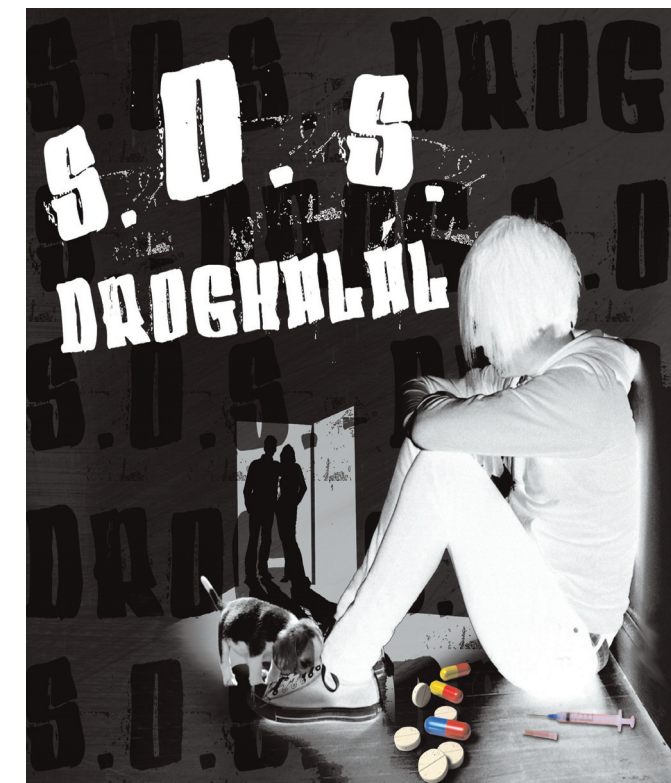
- Az utolsó vallomás ezeken az oldalakon: Etele fiam két Zrínyis vezetői értekezleten is részt vett. Ott állt mellettem szótlanul, figyelve, hogy a maga három évével mire megy ezzel. Látszott rajta, hogy sokra. S a végső, brutális disznóság: a HM-kabinetfőnök által egybehívott szakmai megbeszélésen is ott volt, több ezredessel együtt. Szótlanul, két teljes órán keresztül. Arról volt szó, hogyan tudná előre lendíteni a Zrínyi a Katonasuli nevű programot iskolások számára. Etele jegyzetelt, titkosírással. Beépült a HM-be, csak nem vették észre.
- Korábban azt terveztem, hogy elmegyek akár az Európai Bírósághoz is, ha pereimben elfogultságot látok itthon. Most a bíró az ítéletet aköré csoportosította: tényleg igazolható, hogy összemosódtak Gubesi, családja és a Zrínyi ügyei. Azért azt még értelmezzük, hogyan lett ebből azonnal, abban a percben jogerős ítélet, amellyel az Index hazarohant hencegni egy órán belül, persze főleg „a Gubesi család” ügyeiben hirdette igazát újra. Meghallgattam a bíró érvelését. A megvetés – a bírói ítélet és Index-Spírk ellen – felhozta bennem a legyűrhetetlen hányingert, bennem, a vádlottá vált felperes magánvádlóban. Egyetlen másodperc alatt megváltoztattam korábbi elhatározásomat igazam megvédéséről, mellyel a végsőkéig el akartam menni. Ott a helyszínen kifejeztem e változás okát kevésbé jogi nyelven: „Tudomásul veszem az ítéletet, mert a bírói érvelést és az ott jelenlevőket akkor szeretném látni életemben még egyszer, amikor a púpomat a hátam közepén.”

Dobálja magát fenn a szenny!

Én e szennyre nem akartam reagálni. A perek előtt mindig beértem annyival, hogy elküldtem nekik az **életrajzomat és könyveim jegyzékét**. Elég válasz lett volna. Rá se néztek. Elismerem, szenny ellen ez nem fegyver Zavarta volna őket ez (aktualizált):

Az ügyvezető új tervei között volt: küzdelem a drog ellen. Új logókat készítettek belső munkatársak – mindenki versenyben akart lenni az újítások érdekében. Gróf István terve

Dani Attila terve. Gubesi Lajos kikényszerített lemondása után ezek a tervek lekerültek a napirendről – vele együtt

Gubcsi Lajos legátfogóbb elképzelése arra irányult, hogyan építsék fel a Zrínyiben, majd a hadseregben az „Új nemzedék – Nemzetéért” elnevezésű generációs felelősségvállalást. Kirúgásával meghalt az ügy.

GUBCSI LAJOS

ÖNÉLETRAJZ

Név: Gubcsi Lajos PhD

Szül: 1948. június 7. Kiskunfélegyháza

közgazdász, a közgazdaságtudományok kandidátusa, címzetes egyetemi docens, újságíró, író, költő

Tanulmányok:

1966 Petőfi Sándor Gimnázium, Kiskunfélegyháza

1970 Marx Károly Közgazdasági Egyetem, Nemzetközi Kapcsolatok Szak

1970 német és orosz felsőfokú nyelvvizsga ugyanott

1973 MŰOSZ újságíró diploma

1975-78 MSZMP Politikai Főiskola

1978 MTA Közgazdaságtudományok kandidátusa, nemzetközi pénzügyek témában

1980 angol felsőfokú nyelvvizsga

1987 címzetes egyetemi docens, Közgazdasági Egyetem

Szakmai tapasztalat, gyakorlat:

1970-74 a Magyar Rádió, külpolitikai és külgazdasági szerkesztő kommentátora

1974-1980 a Magyar Tv külpolitikai és külgazdasági szerkesztő kommentátora

1980-84 a Magyar Tudományos Akadémia Akadémiai Kiadójának és Nyomdájának általános, majd megbízott igazgatója

1984-89 a Magyar Ifjúság főszerkesztője, a KISZ KB Intéző Bizottsága, majd Titkársága tagja

1980-84 a Magyar Közgazdasági Társaság Elnöksége és VB tagja, az Ifjúsági Bizottság elnöke,

1997-2010 a Társaság Kommunikáció Szakosztályának elnöke

1994-97 A Magyar Művészetért Kht. ügyvezetője, 1997-2007 a GL-4 kft. ügyvezetője, amely

2007 óta A Magyar Művészetért Kft., 2011 óta G Marketing & Média Kft. néven működik.

2007-2010 egyéni vállalkozó

2010-2011 a HM Zrínyi Kft. ügyvezetője

2011-ben a Magyar Atlanti Tanács tagjává választották

Alapított közéleti szervezetei:

1970- Studium Generale alapító elnöke a Közgazdasági Egyetemen

1973-78 Országos Előadói Iroda

1987-88 Maradj Köztünk! Alapítvány

1987-89 Magister Alapítvány

1987-1992 A Magyar Művészetért Díj Alapítvány - 1989 - bejegyzés nélküli közösség

2004 A Magyar Művészetért – Bubik István-díj

2005 A Summum Bonum Díj alapítója magyar orvosok elismerésére
 2006 a Bartók Béla-emlékdíj létrehozása – a Herendi Porcelánmanufaktúrával közösen
 2007 A Kodály Zoltán-emlékdíj és az Árpád fejedelem-emlékdíj alapítása Herenddel
 2008 Mátyás király-díj alapítása Herenddel
 2009 Petőfi Sándor-emlékdíj alapítása Herenddel
 2009-2033 időszakra Ex Libris Díj alapítása
 2010 Széchenyi István-emlékdíj és Rákóczi Ferenc-díj alapítása Herenddel
 2011 Liszt-emlékdíj alapítása Herenddel
 2012 A Színész Díj alapítása Herenddel
 2013 Zrínyi Ilona-díj

Kapott elismerései:

1985 Közgazdász Díj
 2004 Magyar Művészeti Akadémia tiszteletbeli tagja
 2006 Ópusztaszerért Ezüstérem
 2007 Tiszteletbeli Székely címben részesül
 2007 Árpád fejedelem-éremben részesül
 2008 a Selye János Egyetem Oklevélben részesül
 2009 Kun főkapitányok Emlékérmében részesül
 2011 Kurultaj Emléklapban részesül

Egyéb kulturális tevékenységek:

Az 1987-ben megalapított ***A Magyar Művészetért Díj Kuratóriumának*** elnöke, eddig 340 Magyar Művészetért Díjat adtak át a művészetek valamennyi ágában az itthon, a Kárpát-medencében, a nagyvilágban, és létrehozott további 15 díjat. **Díszalbumait** (l. külön) évi 1500-2000 példányban ajándékozták a Kárpát-medencében, elsősorban az új generációnak. Valamennyi műve jelen van a Magyar Elektronikus Könyvtárban.

2006-ban az Ópusztaszeri Nemzeti Emlékparknak adományozta az ***Őseink*** nevű kőszoborpárt, Györfi Sándor alkotását, „Hun, magyar, kun őseink szeretett emlékére”.

2006 **Kun himnusz** szövegének szerzője – zenéjét szerezte Szabados György

2007 őszén az ***Élet*** című szoborcsoportot ajándékozta a Székelyföldnek, „hálával a magyar nemzet javára hozott ezeréves székely áldozatért”, Székelyudvarhely főterén áll

2007. június 13-án felavatták ***A Magyar Művészetért Szoborkertjét***, 2002 óta gyarapodik

2007-ben megalapította a művészi ágakat integrálni kívánó ***A Magyar Művészetért Éltőátlatát***

2008-ban támogatta a Székelyudvarhely főterén felállított Millennium-emlékművet.

2010- megalapította ***Vándorúton*** című, 2011 pedig az ***„Imre álma”*** című Makovecz-kiállítást

Nős. Első házasságából 2 felnőtt, Anikó (1971) és Lajos Levente (1974) apja, a jelenlegi házasságából született: Előd (2002), Botond (2004), Emese (2006), Etele (2008), Lelle (2009), Lél (2011); továbbá Gubcsi Annát és Gubcsi Pétert gyámjukként nevelte fel.

**Gubcsi Lajos Országos Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtárában
 megjelent albumai, könyvei (*a 2010 utáni megjelenésekkel utólag kibővíítve*)**

Gubcsi Lajos: Jut eszembe... ami kimaradt

<http://mek.oszk.hu/12500/12529>

Gubcsi Lajos: Hazudj, s a bíró is megsegit – Jus gladii

Egy karaktergyilkosság története

<http://mek.oszk.hu/10400/10408/>

Gubcsi Lajos: JANUÁR – havi ciklus

<http://mek.oszk.hu/13600/13661>

Gubcsi Lajos: Félvörös Félhérosz – Közlregény

<http://mek.oszk.hu/13600/13662>

Gubcsi Lajos: Kórpótlási jogüzérek - Szociokrimi

<http://mek.oszk.hu/12200/12291/>

Gubcsi Lajos: Leányálom

<http://mek.oszk.hu/12500/12519>

Gubcsi Lajos: HONCSONKOLÁS – I. Magyar pokol - 1514

<http://mek.oszk.hu/12200/12297/>

Gubcsi Lajos: 13 ördögi év – A máglyától Mohácsig

<http://mek.oszk.hu/12500/12518>

Gubcsi Lajos: 1514 – Magyar pokol (opera és rockdráma librettója)
<http://mek.oszk.hu/12300/12381/>

Gubcsi Lajos: A Magyar Művészetért – 25 éves gyermekem
<http://mek.oszk.hu/11200/11262/>

Gubcsi Lajos: Nyitott boríték
<http://mek.oszk.hu/10900/10946/>

Gubcsi Lajos: Őseink, gyermekeink
<http://mek.oszk.hu/10400/10409/>

Gubcsi Lajos: Felnőtt állatmesék
<http://mek.oszk.hu/10400/10407/>

Gubcsi Lajos: Hű szó, háborgó
<http://mek.oszk.hu/10400/10410/>

Gubcsi Lajos: For the Homeland onto Death (szerk.)

Gubcsi Lajos: A hazáért mindhalálíg (szerk.)

Gubcsi Lajos: Legényregény
<http://mek.oszk.hu/08600/08677>

Gubcsi Lajos: Korom Magyarország fölött - 2004-2010
<http://mek.oszk.hu/08400/08497/>

Gubcsi Lajos: Elég lett, ELÉGETT
<http://mek.oszk.hu/07700/07792/>

Gubcsi Lajos: Egy kun Budán és Pesten
<http://mek.oszk.hu/07700/07793/>

Gubcsi Lajos: Elég, ami ELÉG
<http://mek.oszk.hu/06600/06608/>

Gubcsi Lajos: IV. Üzenet Erdélyből
<http://mek.oszk.hu/03400/03498>

Gubcsi Lajos: Dallam az éjben
<http://mek.oszk.hu/05700/05773/>

Gubcsi Lajos: Ajánlott – Levelek Orbán Viktornak (részletek)
<http://mek.oszk.hu/05800/05833/>

Gubcsi Lajos: III. Üzenet a végekről – Délvidék
<http://mek.oszk.hu/03400/03497>

Gubcsi Lajos: A szabadság népe
<http://mek.oszk.hu/03400/03496>

Gubcsi Lajos: Az ég felé...
<http://mek.oszk.hu/03400/03499>

Gubcsi Lajos: Summa - 55 évem ha ha 110 lesz - Lírai regény
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02426/>

Gubcsi Lajos - Gubcsi Anikó: A csillagokban Bubik István.
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02355>

Gubcsi Lajos: I. Üzenet a végekről – Felvidék
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01950>

Gubcsi Lajos: II. Üzenet a végekről – Kárpátalja
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02324>

Gubcsi Lajos: Üzenet Erdélyből
<http://www.mek.oszk.hu/01600/01651>

Gubcsi Lajos: Az élet túlsó oldala
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01947/>

Gubcsi Lajos: Jó kedvedben teremtetél...
<http://mek.oszk.hu/02500/02576>

Gubcsi Lajos: Istentelenül
<http://mek.oszk.hu/02500/02575>

Gubcsi Lajos: Haza szerelem
<http://mek.oszk.hu/02500/02574>

Gubcsi Anikó-Gubcsi Lajos: Aranykönyv - A Magyar Művészetért
<http://www.mek.oszk.hu/01700/01741>

Gubcsi Lajos: Posztumusz
<http://mek.oszk.hu/02700/02785>

Gubcsi Lajos: Magyar parasztság a Kárpát-medencében
<http://mek.oszk.hu/02500/02577>

Gubcsi Lajos: Valaki dobog a szívemen
<http://mek.oszk.hu/02500/02573>
Gubcsi Lajos: Szem, fényvesztés
<http://mek.oszk.hu/02500/02578>

Gubcsi Lajos: 4 nap, amely megrengette az országot (1989. október 5-9)
<http://www.mek.oszk.hu/01500/01508>

Gubcsi Lajos-Tarafás Imre: A láthatatlan pénz
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02442/>

Gubcsi Lajos: A kommunikáció napja (Magyar Tudományos Akadémia, 1998. április 10.) <http://www.mek.oszk.hu/00100/00141>

Gubcsi Lajos szerkesztésében a Zrínyi Média kiadásában megjelent könyvek:

-1000-1100 years ago – Hungary in the Carpathian Basin
<http://mek.oszk.hu/09100/09132/09132.pdf>
-1000-1100 évvel ezelőtt – Magyarország a Kárpát-medencében
<http://mek.oszk.hu/09100/09186/09186.pdf>
-From the Noon Bell to the Lads of Pest
<http://mek.oszk.hu/09400/09426>
-A déli harangszótól a pesti srácokig

Zenés művek:

Gubcsi Lajos – Benkő László: Ismét Vereckénél – Rákóczi ballada:

-DVD: <http://mek.oszk.hu/10400/10408/mpeg/>

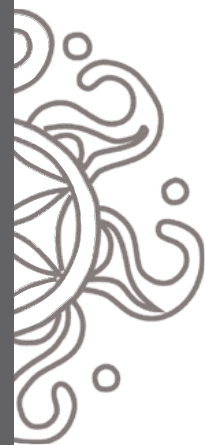
-CD: <http://mek.oszk.hu/12500/12529/mp3/>

Ökrös Csaba – Gubcsi Lajos: 1514 – Magyar pokol (opera librettó szövege)
<http://mek.oszk.hu/12300/12381/>

Gubcsi Lajos-Nagy Tivadar-Role együttes: Dózsa – 1514, rockdráma

Zrínyi Ilona és a kis Rákóczi szobra (Matl Péter alkotása) Munkács várfokán, és a szerző

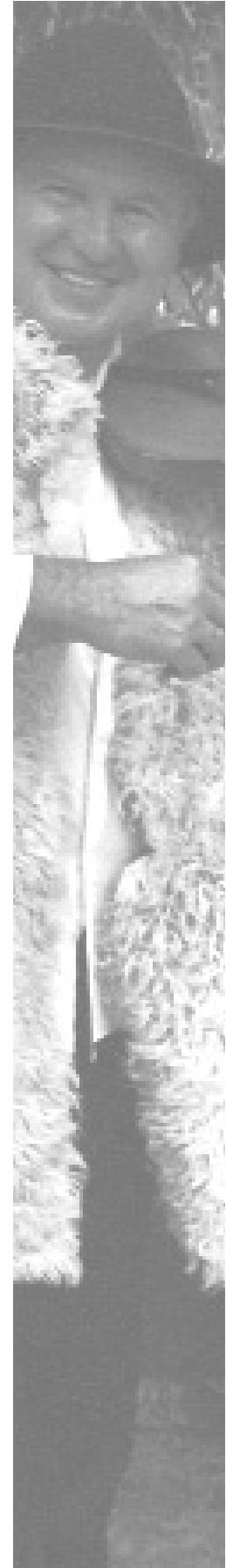
UTÓÉLET

Bár már 2012 márciusában lezártam e könyv kéziratát, imprimáltam is, megjelentetésével illett várnom: arra, hogy megindul-e a per a Magyar Nemzetben rágalmazó Haraszti Gyulával szemben, és az mire fut ki. 2012 nyarán volt egy Haraszti miatt elhalasztott per („nem volt ügyvédje, pedig akarta...” – ennek minősítését most hagyjuk, a bíróság elnézte neki... holott tudták mindketten, hogy valakinek a bíróság előtt csak úgy „van” ügyvédje, ha csatolja az ügyvéd megbízatását. Ilyen viszont nem volt. Vagyis úgy döntött – hozzám hasonlóan –, hogy ügyvéd nélkül vesz részt a tárgyaláson. Akkor viszont ugyanezen a tárgyaláson milyen alapon siránkozott, hogy neki nincs jogi képviselte, s így hátrányba kerül? Miért ismerte el ezt a kifogást a bírónő, miért halasztott? Ki kivel működött együtt ily szelíd barátságban?).

Aztán 2012. szeptember 21-én megvolt végre az első érdemi forduló, másfél évvel a feljelentés, s napra egy évvel a velem történt végső leszámolás után. Másfél évvel a Magyar Nemzet likvidálásomat megcélzó támadása, és annak az egész magyar sajtóban való végigpörgetése után tehát elhangozhatott az első szó arról, hogy mitől Zrínyi-könyv „az állami pénzen (nyilván korrupt módon) kiadott Gubcsi-könyv.”

A második fordulóra október 1-jén került sor. Harasztit természetesen felmentették, szó sincs rágalmazásról, a sajtószabadság szellemében írta meg véleményét... Hosszú lenne újra minősíteni a bírónőt, ezúttal dr. Krénusz Éva önagyságát. Beérem azzal a könyv végén, hogy idézem az általam ott „elmondott” záróbeszédet, amelyet írásban nyújtottam be – ekkor már tudtam az Index-perből (Patassy Bence), hogyan „vezetik a bíróságokon a jegyzőkönyvet”. Mindenesetre máig sem értem, hogy a tárgyalás folyamán miért tiltotta meg a bírónő – az akkor már el is hangzott – kérdésemet, utólag tehát miért tiltotta le ezen kérdésem jegyzőkönyvezését:

– Tisztelt Haraszti Úr! Esküje alatt válaszol. Elismeri-e, hogy a szóban forgó cikket a Gubcsi-könyvről a Magyar Nemzetben az Önt irányító, szerkesztőség-vezető főnökei utasítására, nyomására írta meg?

Eddig a kérdés. Elhangzott, mert elmondtam, s mert nem akarták megérteni, még egyszer elmondtam. Ekkor mondta a bírónő, hogy nem engedélyezi feltenni a kérdést. Haraszti Gyula mester láthatóan megkönnyebbült...

Lássuk utolsó soraraimat ez ügyben – mert bár lesz még másodfok, hiszen fellebbeztem, azt azért nyugodtan elmondhatom: amit ebben az egész folyamatban látok, nem sok jóval biztat.

GUBCSI LAJOS ZÁRÓBESZÉDE a 2012. okt. 1-jei első fokú tárgyaláson, ahol Gubcsi Lajos magánvádló büntető feljelentéssel állt szemben Haraszti Gyulával, a Magyar Nemzet újságírójával. A vád: „aljas indokból, nagy nyilvánosság előtt és jelentős érdeksérelmet okozva elkövetett rágalmazás bűncselekménye.”

Mivel a T. Bíróság az előző tárgyaláson, 2012 szeptemberében nem világosan értette a feljelentés szövegét, ezért akkor ott magyarázatképpen felolvastam Haraszti Gyula szóban forgó, Magyar Nemzetben közölt cikkének első mondatait, mint a rágalmazás elkövetését, és ezt *írásban* így nyújtottam be a T. Bíróságnak 2012. szept. 21-én. Azaz a vád, a feljelentés tartalma így szól, nyilvánvalóan:

Feljelentésem szövegszerűen idézi a Magyar Nemzetben 2011. márc. 17-én Haraszti Gyulától megjelent cikket, annak legelejét, amint így ír rólam:

„Gubcsi-könyv közpénzből

A HM médiacégének ügyvezetője még tiszteletdíjat is fizetett magának.

A Honvédelmi Minisztérium médiacégének jelenlegi ügyvezetője több mint egymillió forintért nyomtattatta ki a saját könyvét az általa vezetett társaság költségvetéséből...

Haraszti Gyula

Hozzávetőlegesen egymillió forint közpénzt költöttek el a Honvédelmi Minisztérium (HM) médiacége, a HM Zrínyi Média Kft. költségvetéséből a társaság ügyvezetője, *Gubcsi Lajos* könyvére – tudta meg lapunk....”

Eddig az idézet, ez a feljelentés szövege és tárgya.

És most előadom a *tényleges záróbeszédemet*, melyet a pontos jegyzőkönyvi rögzítés végett szintén írásban nyújtok be ezennel az elsőfokú bíróságnak:

1. Nélkülözhetetlennek tartom, hogy vegyék figyelembe a Magyar Nemzetben velem kapcsolatban 2011. márc. 17-én megjelent rágalmazás előtti időkben és azt követő időkben ugyancsak rólam megjelent cikkeket, tehát a 2010. júliusában megjelent „Ellenforradalom” címűt, és a 2011. március 19-én megjelent „A HM szerint nincs Gubcsi-ügy” címűt. Ezek egybevetése kiadja a lényegét. Azt tudniillik, hogy a márc. 17-én megjelent rágalmazás egy folyamatosan gyakorolt koncepció része volt, s e koncepciónak a MN vezetői és Haraszti Gyula magatartásában az volt a lényege, hogy „Gubcsit ki kell nyírni”.
2. Ugyanezen ok miatt tartom elengedhetetlennek, hogy vegyék figyelembe a HM 2011. febr. 22-én Haraszti Gyulának írt válaszlevelét a könyv keletkezését érintő kérdéseire, valamint a HM hivatalos, márc. 18-i MTI-közleményét a március 17-i Haraszti-cikkekre, amelyben világosan kifejti a HM, hogy HM által megrendelt hivatalos kiadványról van szó, s nem Gubcsi-könyvről. Ebben az összefüggésben kell értelmezni a MN egy nappal későbbi írását, amelyben a HM közleményt figyelmen kívül hagyva, vagyis az ő tudomására hozott tényismertetés ellenére megismétli, mintha mi sem történt volna: „A tárca arra reagált, hogy megírtuk: Gubcsi Lajos, a HM Zrínyi Média ügyvezetője több mint egymillió forintért nyomtattatta ki saját könyvét az általa vezetett társaság költségvetéséből... stb.” A lap tehát két nappal később úgy folytatta a rágalmazást, mintha meg sem jelent volna a hivatalos MTI-cáfolat a HM-től.
3. És most világosan rá kell kérdeznem a tényekre:

- Hogyan lehetséges, hogy bár Haraszti Gyula febr-ban hivatalos választ kap a HM-től kérdéseire, mégis ezzel teljesen ellenkező tartalmú rágalmazást fogalmaz meg márc. 17-én?
- Hogyan lehetséges, hogy cikke megjelenése után szinte azonnal cáfolatot kap a HM-től, mégis, egy nappal később, márc. 19-én megismétli ugyanazt a rágalmat?

EZ CSAK ÚGY LEHETSÉGES, és most tényt közlök, hogy a *Magyar Nemzet* vezetése utasította Haraszti Gyulát, hogy ezeket az állításokat így jelentesse meg, annak ellenére, hogy más a tény. És Haraszti Gyula, mivel félt főnökeitől, a munkahelyi megalkuvás részeként belement abba, hogy nevével fémjelzett módon jelenjenek meg a rágalmak (önmagát idézve: „... mint megírtuk...”). Kijelentem tehát, hogy információim szerint Haraszti Gyula felsőbb irányító főnökei nyomására, utasítására írta meg rágalmaikat, noha pontosan tudta, hogy azok rágalmak, de azt is tudta, hogy ha nem teszi meg, abból neki hátránya támad lapjánál.

Mivel a Zrínyi állami cég, s mivel a MN a kormányhoz közel álló vezető lap, a későbbiekben megtörtént, ami történt: Haraszti cikkére, s az abban tartalmazott állításra hivatkozva az egész magyar sajtó tényként közölte hatalmas hullámban az MTV Híradótól a rádióig, net-újságoktól napilapokig, s tényként közli ma is, hogy Gubcsi Lajos állami pénzen, milliós nagyságrendben adta ki saját könyvét „az általa vezetett társaság finanszírozásában”. Lemoshatatlan jeleket hagyott hátra a rágalom.

Ezért várok a bíróságra, hogy legalább a maga szintjén megfogalmazza a rágalmazás tényét.

4. S végül, a múlt heti tárgyaláson Haraszti Gyula sejtelmesen azt érzékeltette, hogy bonyolult dolog volna megállapítani most a bíróság színe előtt, hogy kié egy könyv. S hogy ő nem írt mást, csak azt, hogy mivel Gubcsi Lajos szerkesztette a könyvet, így hát ez Gubcsi Lajos könyve...

Nyilvánvaló a ferdítés. Minden írott szavából az a rágalom derül ki, hogy GL saját könyvét állami pénzen nyomattatta ki. S ezt az „állítást” mindenki így is értette, így vette át. Egyáltalán nem bonyolult megállapítani, hogy egy könyv kié. Elég fellapozni a kolofon-oldalt, melynek az a rendeltetése, hogy erről pontosan eligazítson, eleve rendet teremtsen jogilag.

Bemutatok 3 könyvet a T. Bíróságnak, s mellékelem azok kolofon-oldalának másolatát. Élesen elvállik, mi Gubcsi Lajos könyve, és mi a HM Zrínyi könyve. Gubcsi Lajosként az elmúlt két évtizedben kb. 28 könyvet adtam ki, ezek mindegyikére jellemző az, hogy világosan az én könyvem. Az 1000-1100 years ago című, szóban forgó könyvben világos, hogy a Zrínyi könyve. Íme, a 3 könyv:

- Az egyik az *Egy kun Budán és Pesten*, közvetlenül a Zrínyihez kerülésem előtt, 2010 tavaszán adtam ki. Világos a szerző, a kiadó, a copy right. Ez az én könyvem.
- A másik a *Korom Magyarország fölött* című, amelyet még Zrínyihez kerülésem előtt írtam, de amelyet csak Zrínyihez kerülésem után, 2010. szept-ben adtam ki. Világos, hogy ennek is GL a szerzője, kiadója, a copy right tulajdonos.
- A harmadik a „1000-1100 years ago”, a kérdéses könyv. Világosan látszik, hogy ez a HM Zrínyi Kft, mint kiadó könyve. A copy right-ot a Zrínyi gyakorolja. Van bejegyezve egy második copy right is, még csak véletlenül sem Gubcsi Lajosé, a szerkesztője. Hanem az angol nyelvű fordítóé, Alan Campballé. Gubcsi Lajos, mint szerkesztő neve azonos szedésben szerepel sok más, a könyvön dolgozó egyéb alkotóéval, beleértve az idézett történészeket, a nyomdai tervezőt, a tipográfust, grafikusokat. Miért nem az „ő könyvük ez állami pénzen”? Miért nem Négyesi Lajos és Veszprémy László történészé, Alan Campbell fordítóé, Gáspár Katalin tervezőé, Dani László és Dani Márton tördelőké és grafikusoké????!! Ők ugyanolyan módon szerepelnek a könyvben, mint Gubcsi Lajos, aki szerkesztő.

A választ pontosan tudjuk: MERT EZ KLASSZIKUSAN, mindent kizáró módon a HM Zrínyi Kft. könyve, amint azt a Zrínyi logójával együtt már az előző oldal is világosan tartalmazza.

Végezetül erősen kifogásolom, hogy az általam idézésre kért 4 Zrínyis vezető munkatársat, mint általam bejelentett *tanúkat* nem hallgatták meg. Ők pontosan tudták a könyv elkészítésének egész menetét, azt az iszonyú, szinte hihetetlen munkát, ahogyan egy dec. közepén még egyetlen sorban és képben sem létező könyvből 2010. dec. 22-2011. jan. 4. között nyomdai leadásra

kész kézirat lett, feltételeként annak, hogy tarthassuk a HM megrendelés által előírt 2011. jan. 31-i határidőt. A könyv végül jan. 30-án megjelent, s a Magyar Nemzet szerkesztősége – a lap fontossága miatt – a legelsőők között, még aznap megkapta a tiszteletpéldányt. A könyv egyben újrateremtette a Zrínyi önálló könyvkiadását, s nagy visszhangot váltott ki céljával.

Tisztelt Bíróság! Nyilvánvaló rágalmazás történt. Mellékesen felsőbb utasításra, de mivel ennek Haraszti Gyula tökéletesen eleget tett, ily módon az ő felelősségével. Nem kívánom most előadni, hogy mivel tudom bizonyítani állításomat a felsőbb utasításról, mert az egy másik per tárgya, amelyben a per Haraszti Gyula bíróság előtt tett esküjének valódisága lenne.

Tisztelettel Gubcsi Lajos, 2012. 10. 01.

*

2012. október 1-jén aláírt írásos ítéletében dr. Kránusz Éva bírónő felmentette Haraszti Gyulát. Legszomorúbb megállapítása, hogy „*egyértelműen igazolást nyert a vádlott által írt újságcikk valóságtartalma*”. Ennél nagyobb butaságot – ekkorát talán igen, ennél nagyobbbat azonban – nem igen írt alá bíró, szerintem.

A másodfokhoz, a Törvényszékhez fordultam. FELLEBBEZNI itt is értelmetlen volt, ugyanazon ok miatt, amiért az Index-perben egy évvel korábban utálattal toltam el magamtól a fellebbezés lehetőségét. Azt azonban utólag megbántam. Az úton, amelyen sakálok visítanak, végig kell menni. Ezért itt most *fellebbeztem*.

Ime:

T. Törvényszék! A 33.B.34.391/2011/13 ügy kapcsán az ítélettel kapcsolatban fellebbezésemet kiegészítem, most, hogy megkaptam az elsőfokú bírói végzést írásban:

1. Az ítélet a 3. és 4. oldalon több olyan tényt állapít meg helyesen, amelyek alapján világos, hogy én, mint a Zrínyi Kft. ügyvezetője nem rendelkezttem közpénzzel saját javamra. Ld. az ítéletben:

- 3. o. alján „A Honvédelmi Minisztérium Sajtóirodája által a vádlottnak írt levél tartalmazza, hogy...a könyv a Zrínyi gondozásában jelent meg...” bekezdés
- 4. o.-on „A magánvádló csatolta továbbá a Kft. és Gubcsi Lajos között létrejött szerződést...” bekezdés.
- Továbbá ugyanitt „A tárgyaláson ismertetésre került Hende Csaba levele...” bekezdés.
- Továbbá ugyanitt „A bíróság a tárgyalás anyagává tette a hírszerző.hu oldalon „Nem gyalázni, hanem kitüntetni kéne Gubcsit...” bekezdés.

Az ítéletben szereplő, általam most idézett tények kimondják tehát, hogy nem rendelkeztem közpénzzel saját magam javára, miközben a Magyar Nemzet cikke egyértelműen azt sugalmazta, hogy közpénzből saját magam javára cselekedtem. A fentiekben viszont bizonyítást nyert, hogy nem. A Magyar Nemzet cikke gyakorlatilag **sikkasztást sugalmaz, ami bűncselekmény, így az olvasóban negatív értékítélet alakulhatott ki, ami becsületre sérelmes – és persze ez az állítás ellentmond a tényeknek.**

2. Az elsőfokú ítélet arra hivatkozik, hogy Haraszti Gyula részéről „a saját könyvként történő feltüntetés csupán megfogalmazásbeli pontatlanság”. Ki kell azonban emelnem, hogy az ítéletben hivatkozott „pontatlan megfogalmazás” elvezet a fenti negatív értékítélethez, azaz a becsület sérelméhez, és mivel az **egész cikket** kell górcső alá venni, kiemelendő, hogy a pontatlan megfogalmazásért a szerző felel, elvégre egy újságírótól elvárható a pontos és félreértelmezhetetlen megfogalmazás. Ha pontatlanul fogalmaz, az a terhére értékelendő a fentiek szerint.
3. A hatodik oldal utolsó bekezdésétől induló mondattal külön is foglalkozni kívánok. A bekezdés így kezdődik: „Utal a bíróság arra is, hogy amennyiben az állítások alkalmasak lennének a magánvádló (GL) becsületének csorbítására, a vádlott büntetőjogi felelőssége megállapítása akkor sem lenne helyes... **ugyanis egyértelműen igazolást nyert a vádlott által írt újságcikk valóságtartalma.**

Tisztelt Törvényszék! E mondattól kezdve komolyra fordultak a dolgok. Mert amennyiben a cikk valóságtartalma nem kérdőjelezhető meg, a megfogalmazás pontatlansága ENGEM KEVER a sikkasztás gyanújába. A közvetett vád is alkalmas a negatív értékítéletre és a becsület csorbítására, így ez a gyanú az **officialitás elve** alapján ellenem folyó büntetőeljárást kellett volna megalapozzon. Kijelentem tehát, hogy ha az ítélet ezen megállapítását jóváhagyja Tisztelt Törvényszék, akkor a magyar állam minden szintű képviselőjének elementáris **kötelessége kezdeményezni velem szemben a büntető eljárást**. A képlet paraszti logika szintjén is világos, az újkori nyelvhasználat ezt székelv csavarnak hívja: Haraszi Gyula cikke vagy súlyos rágalom, és e szerint kell döntenie a bíróságnak; vagy Haraszi Gyula – az elsőfokú döntés szerint – igazat ír, és akkor Gubcsi Lajos visszaélt státuszával, hatalmával, és a rá bízott, általa vezetett állami céggel közpénzen nyomattatta ki saját könyvét több mint egy millió forintért. Vagy Haraszi és a Magyar Nemzet hazudik, rágalmaz – ez marad az állításom –, vagy a bíróság, s döntése alapján az ügyészség azonnal kezdeményezze Gubcsi Lajos megbüntetését. Hoppá!

4. A bírónő nem vette figyelembe az általam a bíróság előtt külön is hangsúlyozott mondatokat a Magyar Nemzet cikkének címéből, alcíméből, kopfjából és első mondatából („saját könyvemet közpénzen nyomattattam (!) ki”), mert úgy ítélte meg, hogy ez az „új szöveg a vád kiterjesztése”, és előterjesztésével túl léptem a 30 napos határidőt. Ez abszurdum. Az általam külön hangsúlyozott részek semmilyen kiterjesztést nem jelentenek, ugyanazon egyetlen cikk részei, mégpedig legfőbb részei. Maga az ítélet is hangsúlyozza, hogy „a tényállás becsületsértő voltát nem a szöveggörnyezetből kiragadva, hanem az újságcikk teljes tartalmával összefüggésben kell vizsgálni.” Éppen ezt tettem, mikor felhívtam a bíróság figyelmét a cím, alcím, kiemelt kopf, első bekezdés jelentőségére, hiszen a rágalmazás alapvető és nyilvánvaló módon éppen azokban fogalmazódott meg, miközben a bíróság az első tárgyaláson ezeket figyelmen kívül akarta hagyni. Az ítélet későbbi részében maga a bíróság is „az újságcikk teljes tartalmának” elve alapján jár el, amikor idéz – Haraszi mellett érvelve – a cikk más részeiből („a cikk írója dr. Gubcsi Lajost a könyv szerkesztőjeként

jelöli meg, így az olvasók részére világossá válik, hogy a kiadványnak a magánvádoló nem írója, csupán szerkesztője” – ld. ítélet 6. o.)

A bíróságnak tehát figyelembe kellett volna vennie azokat a nyilvánvaló rágalmazó mondatokat, amelyek szerint Gubcsi Lajos saját könyvét állami pénzen nyomattatta ki. Ez a mondat aligha értelmezhető kétféleképpen. A bíróság azonban ezeket a rágalmakat nem vizsgálta, mondván, hogy Gubcsi Lajos ezeket határidőn túl terjesztette elő, tehát ezekre „a rágalmazás vádja nem terjeszthető ki”. Nacsak! Mit kell itt kiterjeszteni, éppen ezekkel a rágalmakkal kezdődik a cikk többször is egymás utáni kijelentésben. A „kiterjesztés” elutasításával a bíróság leszűkítette a bizonyítást.

Kérem a törvényszéket, vegye figyelembe azokat a mondatokat, amelyeket a bíróság figyelmen kívül hagyott.

5. Összefoglalójában a bírónő ferdített. Azt mondta, hogy Gubcsi Lajos is elismerte, és ez így is van, hogy ez a könyv a Zrínyi kiadása, állami pénzen, Zrínyi finanszírozásban. És Gubcsi Lajos szerkesztette, tehát Gubcsi-könyv. Haraszi valót állított, mondja a bírónő. Csakhogy abból a tényből, hogy a könyv a Zrínyi könyve – ez tény – nem az következik, hogy ez GL könyve, állami pénzen, hanem az következik, hogy ez a Zrínyi könyve a Zrínyi pénzén. Összemosta a két dolgot, mintha egymást erősítenék. Majd hozzáfűzte a sajtószabadság védelmét. Szabad tehát ő szerinte a rágalom a szabadság jelszavával? Kinek a védelmében?
6. Gubcsi Lajos kérte 4 tanú meghallgatását. Ők valamennyien felelős részei voltak annak a munkafolyamatnak, ahogyan, amilyen megrendelésre készült a könyv. Meghallgatásuk elutasítása érthetetlen és a magánvádoló jogainak csorbítása, ezért elfogadhatatlan. Kérem a törvényszéket az ő megidézésükre, bármi másnál világosabb képet tudnak adni a valóságról. Elutasításuk a valóság torzításával fog járni.
7. 2012. okt. 1-jén a tárgyaláson feltettem a következő kérdést Haraszinak, mégpedig a 2011. márciusi tények konkrét ismeretében: „Ön a HM febr. 22-i válaszából világosan tudta, hogy a HM által megrendelt, EU-célokat szolgáló

hivatalos angol nyelvű könyvről van szó. Mégis az ellenkezőjét állította ezzel márc. 17-én, amikor azt írta, hogy GL saját könyvét állami pénzen nyomattatta ki. Elismeri-e, hogy mindez azért történt, mert **Magyar Nemzet felső szintű vezetői ilyen nyomást gyakoroltak Önre**, ilyen utasítást adtak? Kérem, hogy válaszában emlékezzen a bíróság előtt tett esküjére.” A bírónő erre azt mondta, hogy ezt a kérdést nem engedi feltenni, s nem jegyzőkönyvezik. Holott ez a kérdés az ügyben a rágalmazást bizonyító lényeg! Kérem, hogy tárgyaláson tehessem fel ezt a kérdést, s a vádlottnak eskü alatt kelljen rá válaszolnia.

Tisztelettel Gubcsi Lajos, 2012. 11. 17.

Futó ügy

Külön kellene szólnom *dr. Futó Barnabás ügyvéd*ről, főleg arról, ahogy érdemi munka nélkül – a HM-mel összejátszva – elsüllyesztett bruttó kétmillió forintot, nettó 1 600 000-t. Mikor bejelentette, hogy nem képvisel többé, arra kértem őt, hogy fizesse vissza vagy a teljes összeget, vagy annak meghatározóan nagy részét a Zrínyi Kft.-nek, azaz az államnak. Azt hebegte, hogy ő ezért a pénzért megdolgozott, legfeljebb egy jelképes összeget fizet vissza. Rosszul állhat mind a teljesítmény-elvvel, mind a jelképekkel. Egyetlen fillért sem fizetett vissza. Pontosan meg tudom ítélni a teljesítményét ahhoz képest, amit annak idején vállalt. A kétmilliót úgy számolta ki, hogy 4 per, négyszer két tárgyalás az egyenlő 8, majd négy fellebbezés, az tehát 12. Ehhez képest egyetlen tárgyaláson sem vett részt. Írt kaptafára 4 azonos beadványt, keresetet az elején, mind megbukott, gyalázatosan. Ügyvédek látták azóta az általa írt keresetek színvonalát, a jóindulatúak harsányan kacagnak rajta, a kétkedőbbek azt mondják, hogy eleve vesztésre írt a színvonaluk. Mindenesetre százalékosan megítélhető, hogy dr. Futó Barnabás az általa elvileg elvállalt munkának kb. 5-10 százalékát végezte el, jár neki – a haragon és a megvetésen kívül, amelyet munkája gyatra színvonalával érdemelt ki – jár neki tehát bruttó száz-két-százezer forint.

És akkor még nem is beszéltem arról az érzésemről, amely elfogott, mikor a tévé-tudósításokban megláttam őt a Simicska-birodalom, a Közgép főbejárati lépcső-

során nyilatkozni, mint a cég ügyvédje. Aki ismeri a viszonyokat, tudja, hogy a Magyar Nemzet, a Hír Tv illetve Simicska Lajos érdekrendszere elég közel, testközelben áll egymáshoz. Magyarul ott Simicska Lajos az úr. Ez a dr. Futó Barnabás ígérte nekem szép szemekkel, őszintén, hogy velük szemben képvisel engem. S nem tagadom, mivel nem voltam biztos benne, hogy ezek az ügyek büntető jellegűek, nyomatékosan megkértem az elején, hogy csak akkor vágjunk bele, ha ő személyesen annak látja. Határozottan annak látta.

Adja vissza az állam pénzét, Futó úr! Még nem késő. Vagy belép azon szocialista kötődésű brigantik közé, akiket azért úztem el a Zrínyi Kft. közeléből, mert lopták az államot. Ön, úgy, mint ők, értékelhető teljesítmény nélkül szívta át magához az állam forrását. JÓ ÉRZÉS?

Senkinek nem javasolom, hogy ilyen embert hívjon valaha is ügyvédnek, mint dr. Futó Barnabás.

*

Egy tanult ember számára kell, hogy legyen **végző tanulság** a „Hazudj, s a bíró is megsegít” c. könyvének vége felé járva. Mert azért kell lennie tanulságnak ilyen elképesztő sajtó-hazugság, s azt megvédő bírói gyakorlat láttán. Persze nagyon nehéz leírni az alábbi szavakat egy olyan embernek, nekem, aki soha nem szégyellte vallani: harcra született, az igazság keresésére, s nem gyáva nyúlnak. Tanulság mégis van, most és itt ez, s aztán meglátjuk, mit hoz a jövő.

TEHÁT: sajtó- és egyéb köz- s magánéleti hiénák, rajta fel! Ez itt a ti világotok, zabáljatok mohón, megszakítás nélkül, szakadjatok bele. Keményen, kíméletlenül, amíg csak lehet! ELÁLLOK AZ UTATOKBÓL. Teszek rátok nagy ívben. Írhattok rólam bármit, nosza. Bíróságotokhoz többé nem fordulok, fél tőletek, s mellétek sorolom. Észre sem fogom venni, hogy írtatok. HAMM!!! Nyeljétek fulladásig!

S hogy ne maradjak védtelen a hiénákkal szemben, értelmetlen perek helyett az írásra bízom a lelkiismeretem szavát, megvető háttal a bíróságnak, egy védett gyűjtőcím alatt: **Szabad sajtó! Szabad gaznak lenni az igaz helyett! 2012. 10. 06.**

Finis sanctificat media? – vagy mégsem szentesíti...?

2012. szeptember 1-jével betiltották a traffipax-blokkolás használatát. Engem 2011. szeptemberében e miatt rúgtak ki de facto. Nem 2011-ben tiltották be, hanem éppen egy évvel később, 2012 szeptemberében!!! Hende Csaba elnézte a naptárát és magát. Egyszer kiderül majd, ki parancsolta meg neki, hogy iktasson ki engem. Megette, megettette.

Kiknek lett *szolgája* ő? Kik tették neki lehetővé sok önkényes, hadúri, embert nem kímélő döntése között, hogy minden gazdasági, vagyon- és pénzügyi poszt legnagyobb főnöke lehet a Honvédelmi Minisztériumban az a *Borbíró Zoltán*, aki – miután őrző-védő cégekben múlatta termékeny ifjú korát – *csak 40 évesen* jutott el odáig, hogy kellene valami jogi diploma, s Miskolcon (nos, az nem a jogászképzés fellegvára) 45 évesen hozzá is jutott ehhez 2010-ben. S éppen ekkortájt lett a HM titkárság vezetője, járt ez a napos diplomához. Aligha érthető módon később, amolyan Mao Ce-tung féle kínai nagy ugrással lett minden Rt. elnöke, majd védelemgazdasági helyettes államtitkár, amely poszt mindenre kiterjedő de facto teljehatalom ott, ahol a HM vagyon virul és a hadsereg pénze áramol. Az ilyen munkát jobb helyeken gyakorlott, tisztességes munkában tekintélyt szerzett szakemberek végzik.

Hogyan lehetett a diplomájáig akkor még el sem jutó *Farkas Anikóból* kb. 23 évesen Borbíró-helyettes a titkárság második posztján, s láss csodát: onnan egy gyors lépéssel főosztályvezető és sajtófőnök? Itt is megtörténik viharosan a második kínai nagy ugrás: a kisasszonyból egyenesen *kabinetfőnök* lett, ami ott *kivételes hatalom, a miniszter jobbkeze*. Ez utóbbi kinevezést most se hiszem el, most, 2013. február 11-én, pedig éppen ma hallottam, hogy már be is jelentették hivatalosan. Ilyen mélyre lenyomni egy hadsereg tekintélyét?

Gyűjti Hende Csaba a zseniket? Miben és milyen mélységben kell hűségessé lenniük azoknak, akikért ilyen szokatlan erejű, brutális kivétel tehető? Farkas Anikó diplomájának létéről és keletkezési időpontjáról, körülményeiről az ő működésének minden fázisában kétségek keringtek a HM folyosóin. És most ő a maga huszonx évével és gyorstalpaló diplomájával a HM kabinetfőnöki pozíciójában? Vakok valakik?

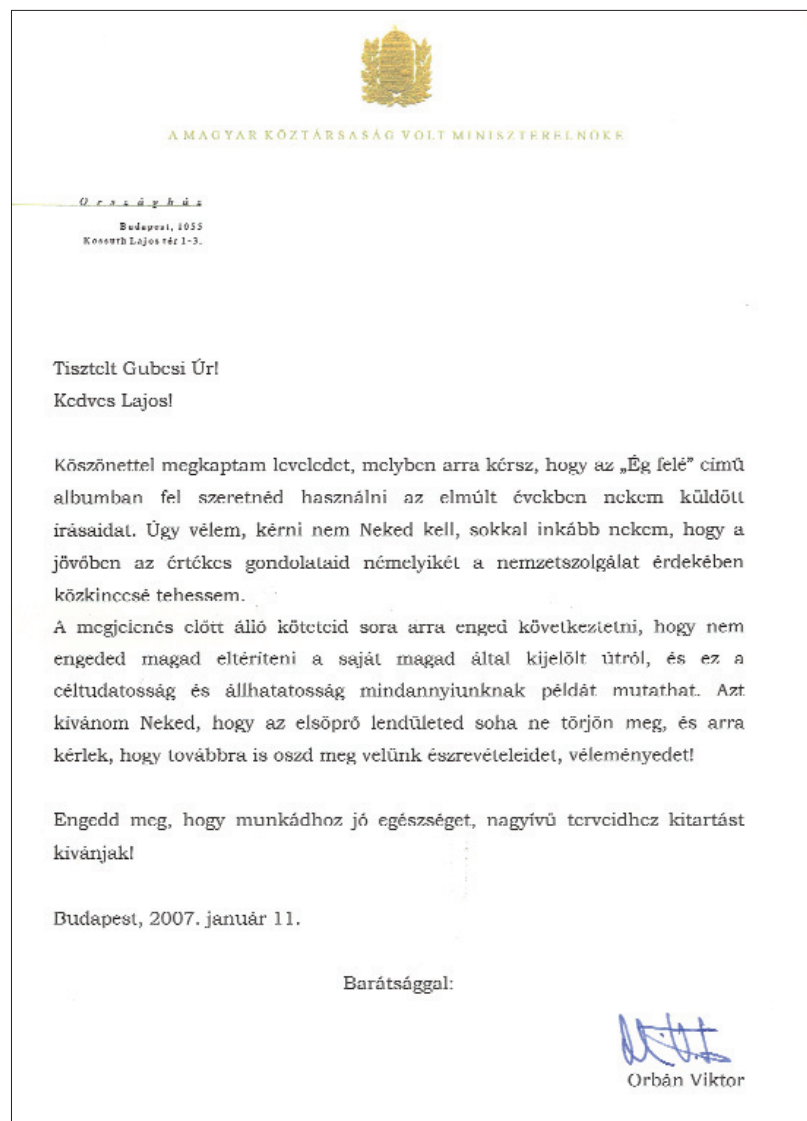
Azt már hozzá sem teszem, hogy az akkor még sajtófőnök Farkas Anikó által a Zrínyi Kft. élére felvett új igazgató aligha véletlenül azon az egyetemen a rektorhelyettes, ahol Anikó, a Farkas küzd a jogi diplomáért. Egyszerre tehát egyrészt az új, váratlanul kinevezett igazgató, Bozsonyi Károly mint rektorhelyettes a „főnöke” a derék Anikó-diáklánynak, másrészt Zrínyis ügyvezetőként szerény kis beosztottja lett megnőtt étvágyú diákjának. Milyen viszony ez az összeférhetetlenség, az etika szabályai szerint? A szerkezet működik, mert Farkas nem sokkal később már kabinetfőnök, a rektor-helyettes pedig hűségessé szolgál ügyvezető igazgatóként. Ebből így garantáltan lesz jogi diploma (vö. Borbíróéval). Nem akarok nagy illúziókat terjeszteni az általam korábban ismert rendszerek iránt, de azt bizton mondhatom, hogy amikor a 80-as években valahol láttunk ilyen összeférhetetlenséget, azt azonnal megtámadta valaki, s akár győzhetett is az ügyben. A ma hatalmasaival szemben...?! Ki? A mindenre oly érzékeny sajtónak fel sem tűnik - nem engedik urai, hogy feltűnjön -, maga pedig saját erejéből mindig szívesen volt vak, ha előnnyel jár.

Vagy elég Hende Csabát gátlástalanul szolgálni, ennyi és kész? Undorító karriertörténetek és elvadult megsemmisítések halmaza a HM-ben. És vajh' miért rúgta ki sorra a miniszter azon sok, általa korábban felkért szakemberét, akiket, mintha hatalmas hadúr lenne, kénye-kedvére távolított el, igen, rúgott ki! – szívlapáttal szórt szerteszét? Nem voltak a szolgálói? Számolja-e ő a sort? Számol-e haragukkal?

Hende Csaba birodalma. Melynek élén a rendszer mintapéldánya és hű jelképe áll.

Ők ketten

Az előző több mint kétszáz oldalon sok keserűség található a tények mellett. Az élet nagy egyensúlyai közé tartozik, hogy a bajra vigasz is jön. Nem volt szándékomban közölni Orbán Viktor 2007. januárjában nekem írt köszönő levelét, se ezt, se a többi. Hogy a homokozóban játszadozó Csermely Péter, Index-Spirk-stb.-szennyárusok, valamint az ügyemben vele együttműködő főnökeik és beosztottaik nehegy végleteken homokosak legyenek, mégis közlöm itt – a témába vágóan! – Orbán Viktor levelét, melynek díszes, elegáns papírján legfelül az olvasható: A Magyar Köztársaság volt miniszterelnöke. Nem az derül ki belőle, hogy nem tartott normálisnak:

Ehhez az én megjegyzésem: az Orbán Viktorhoz írt leveleimben még további 6 évig éltem e biztatással, amelyet újabb hasonló köszönetek fogalmaztak meg később is.

Tisztelt Gubcsi Úr!
Kedves Lajos!

Köszönettel megkaptam leveledet, melyben arra kérsz, hogy az „Ég felé” című albumban fel szeretnéd használni az elmúlt években nekem küldött írásaidat. Úgy vélem, kérni nem Neked kell, sokkal inkább nekem, hogy a jövőben az értékes gondolataid némelyikét a nemzetszolgálat érdekében közkinccsé tehessem. A megjelenés előtt álló köteteid sora arra enged következtetni, hogy nem engedted magad eltéríteni a saját magad által kijelölt útról, és ez a céltudatosság és állhatatosság mindannyiunknak példát mutathat. Azt kívánom Neked, hogy az elsőprő lendületed soha ne törjön meg, és arra kérlek, hogy továbbra is oszd meg velünk észrevételeidet, véleményedet!

Engedd meg, hogy munkádhoz jó egészséget, nagyívű terveidhez kitartást kívánjak!

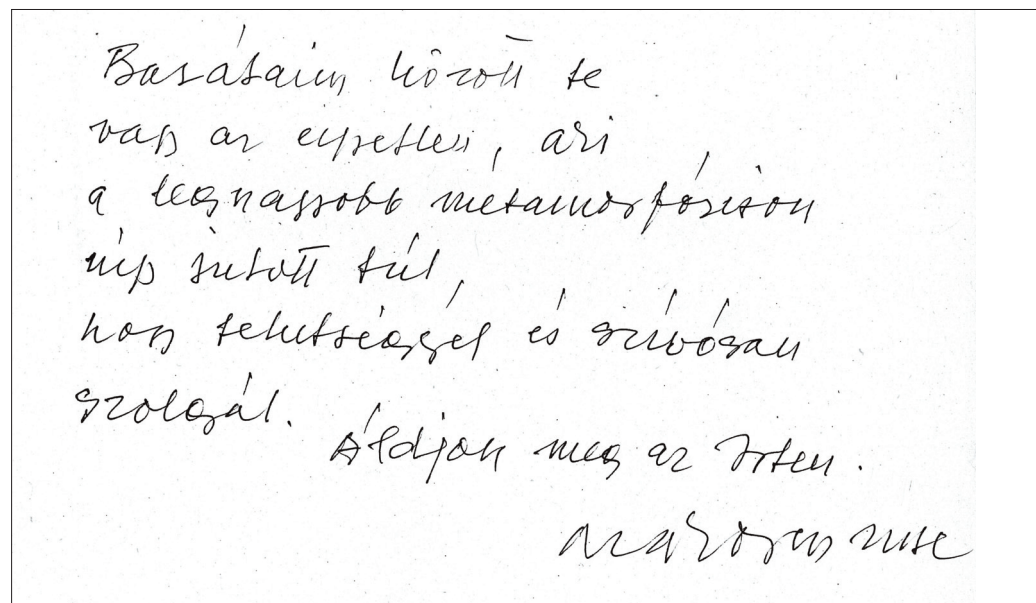
Budapest, 2007. január 11.

Barátsággal:

Orbán Viktor

S ha már *Makovecz Imrét* idéztem, álljon itt tőle is néhány szó, mellyel nekem ajánlotta „Makovecz Imre” című könyvét véletlenül ugyancsak 2007-ben:

„Barátaim közül Te vagy az egyetlen, aki a legnagyobb metamorfózison úgy jutott túl, hogy tehetséggel és szívósan szolgál. Áldjon meg az Isten!
Makovecz Imre”

És én ezzel zárom soraimat, a többit elrendezi az élet, s ebben több nekem Imre áldása, mint a Magyar Nemzet és megszámlálhatatlan csicskásának, a bandáknak az idült bosszúvágya. Több, mert van valaki mögötte. **2012.**

Életemből

A szüleim

Lajos fiam

Az Árpád-díj átadása a Történelmi Bödörgköznek

Előd fiam, és az Őseink

Gubcsi Lajos családja, a második hullám, születtek 2002 és 2011 között: balról jobbra a feleségem, Anik mellett a gyerekek, Lóli, Etele, Botond, Emese, Előd és a mennyekben Lelle.

Sose lesz vége?

Ezt a könyvet többször is “befejeztem” már. Először 2012 februárjában, aztán a konklúziók miatt 2012 végén, és 2013-ban ismért folytatnom kellett - ez jön most -, mert mégis kitűzték a másodfokot a Magyar Nemzet-Haraszti ügyben 2013 tavaszára. Most tehát, 2013-ban akár be is fejezhetném - mégsem tehetem, mert ugyanezen MN-Haraszti ügyben a harmadfok, a Kúria 2014-re tűzött ki tárgyalást. Szép. A Magyar Nemzet a földbe gázolt 2011 márciusában, s 2014-re el is jutunk a végső döntéshez, hogy aljas rágalmazók voltak-e egyáltalán, vagy esetleg mégis tévedett a Törvényszék, és nagyon rendes kis fiúk ők.

A várakozás csendjében mindig folytatni kellett a könyvet. Most 2013 végén pl. eszembe jut a döntő telefonbeszélgetés *Hendével*, jeles, kiegészítő gondolatok az én igazi védőangyalomról, az ügy-védelem gyöngyéről, *dr. Futó Barnabásról*, s egy új információ kapcsán az ő egyik megbízójáról, *Simicska Lajos sajtószerrepéről* is. Kezdem ez utóbbival, hiszen szerényen mindig is utaltam arra, hogy Simicska Lajos nélkülül nincs Magyar Nemzet, megsemmisítés, stb. S különben is, míg e tárgyilagossá elemzést közlöm, levegőt veszek Futó Barnabáshoz, ő tényleg csepp a tengerben ma.

Amikor érkeztettem, hogy ügyemben Simicska Lajosnak, vagy a rá hivatkozóknak fontos likvidáló szerepe volt velem kapcsolatban, Fidesz-körökből azt a háborgó választ kaptam, hogy hogyan képzelem, mi köze lenne Simicska Lajosnak a sajtóhoz?! - ő a Közgépet vezeti, nagyberuházásokat, nem pedig a sajtót. Idézek ide egy hírt 2013. május 15-ről Simicska Lajos és a médiahatalom összefüggéseiről, no comment:

"A Marketing&Media minden évben összeállítja a magyar médiaipar legbefolyásosabb embereit bemutató listát, amelyet a Media Hungary konferencián oszt meg: ezúttal is Dirk Gerken, az RTL Klub vezérigazgatója lett az első.

A Marketing&Media magazin által összeállított idei rangsor nyertesei a telekommunikációs szektor valamint online hírportálok, a legnagyobb vesztesek pedig a piacutatók, de az ügynökségek befolyása is visszaesett. A TV2-es "vezér", Simon Zsolt második lett, **Simicska Lajos pedig a harmadik.**" Na, na! Az első! Ki ne tudná?

Felszólító követelés dr. Futó Barnabás ügyvédhez! - a személyes vélemény és ítélet jegyében

Futó Úr! Ön jogtalanul vette el az állam pénzét. Ön ügyvéd, mindent meg tud magyarázni, előhúz egy papírt, egy megfelelő részt a törvénytárból, és magyaráz... De hogyan magyarázza meg az alábbi esetet egy másik, Önnél hozzáértőbb ügyvédnek? És hogyan magyarázza meg mindezt az átlagos erkölcsi érzékkel rendelkező laikusnak, ha nem jogi, hanem mindig érvényes erkölcsi kategóriaként fogjuk fel az Ön eljárását? Fizesse vissza az államnak azt a pénzt - milliós nagyságrendű összeget -, amiért nem dolgozott meg! Eltette a pénzt munka nélkül, s felszólításomra sem fizette vissza az összeg nagy részét - semennyit sem! - immáron évek óta.

Nézzük a jelenleg is futó történetet. 2011 tavaszán egy tapasztalt ügyvédet, dr. Futó Barnabást kértem fel az Ön személyében, mások tanácsára. Kifejezetten és nyomtatékosan megkérdeztem, hogy az ügyek tanulmányozása alapján tényleg rágalmazás büntető kategóriájáról van-e szó, megállja-e a helyét a magánvád, nehogy lyukra fussunk. Egyértelmű igennel válaszolt, s beadványait e szerint fogalmazta meg mind a négy ügyben. Rágalmazás vádjával nyújtott be keresetet a megfelelő területi bíróságokra konkrétan az MSZP ismeretlen tette ellen, a Hír Tv adása kapcsán Szakonyi Péter, a Magyar Nemzet cikke kapcsán Haraszti Gyula, valamint az Index támadásai kapcsán Spirk József újságírók ellen.

Rögtön az elején meghökkentő ügyvédi díjat fogalmazott meg, amelyet elképedve fogadtam. Azt mondta, hogy a négy ügy bruttó 2 millió forint. Kiszámolta, hogy ez összesen hány tárgyalást jelent majd - nagy szám jött ki -, és így ez egyáltalán nem nagy összeg, arányos... Ön szerint...

Az alábbi történet arról szól, hogy érdemi munka nélkül - a HM-mel utólag összejátszva - elsüllyesztett bruttó kétmillió forintot, nettó 1.600.000-t, annak nagy részét mindenképpen jogtalanul, munka és teljesítmény nélkül. Történt ugyanis, hogy Futó úr hamarosan kiszállt az egész perfolymatból. Először, még mielőtt bármi is elkezdődött volna, a legkényesebb ügyből, a Magyar Nemzetben megjelent rágalmazás kapcsán lépett ki. Gyanús módon nem sokkal a megbízás után - melyet vállalt - átadta a képviselőt egy általam soha nem látott ügyvéd kollégájának. Már nem is lepődtem meg, amikor ez az ügyvéd kolléga - a Magyar Nemzettel szembeni

per megindulása előtti napokban - írt egy levelet, amely szerint nem tud képviselni, mert szünetelteti munkáját. A levelet a kolléga úr fia írta, aki ugyanott szintén ügyvéd, és valahogy nem jutott eszükbe, hogy jó, hát akkor jön ő, a fia védeni. Gondolom, már nem szünetelteti ügyvédségét... Így aztán mehettem egyedül a Magyar Nemzet torkába - Haraszti Gyula és ügyvédje torkának formájában - a tárgyalásra. Erre az egyetlen ügyre a 4 ügy arányos része, tehát bruttó félmillió forint esett. A végzett munka? Na hol? A nyomát sem láttam sem Futónak, sem az őt képviselő ügyvédnek.

Azért a torkoknál álljunk meg egy pillanatra, kitérő jelleggel. Miközben Ön visszalépett elsőként a Magyar Nemzettel szembeni képviseletől, a közben a Magyar Nemzetet egy bizonyos dr. Karas Monika képviselte Haraszti ügyvédeként, a hölgy közismerten a Magyar Nemzet és vele együtt a Hír Tv vezetőinek ügyvéde. S mivel Simicska Lajos ügyvédjeként Ön is ugyanahhoz a körhöz tartozik, ugye elég nagy torokba lökött be engem, amikor lelépve átadta a terepet Karas Monikának. Gondolom, elég jól ismerik egymást. A torok méretéhez pedig csak annyit, hogy ugyanezen Karas Monika a velem folyó tárgyalás második fordulója, a Törvényszék által hozott ítélet után hetekkel az Országos Média- és Hírközlési Hatóság nagyhatalmú elnöke lett. Igaz viszont, hogy velem szemben elveszítette a pert ezen a törvényszéki fokon. Annyira még futotta neki, Futó úr, hogy a harmadfokhoz, a Kúriához is fellebbezzon. Nos, Futó úr, valahogy így néz az ki, ha valaki elvállalja a védelmet. Ennyit az Ön Magyar Nemzettel kapcsolatos ügyvédi eljárásáról, és az arra a célra arányosan - aránytalanul és pofátlanul - kiszakított fél millió forintos ügyvédi honoráriumról. És persze mind a három perre is felmarkolta a pénzt. Remélem, annyira ég majd a zsebében, hogy ki is gyullad tőle. Benne a money.

A másik három tárgyalással sem jártam jobban Önnel. Amikor 2011 szeptemberében a HM Zrínyi Kft.-től távozni kényszerültem (erről az egésze szől ez a könyv), a HM összejátszott Futó urammal, és úgy döntöttek - a nélkül, hogy tudtam volna bármit is az egésze szől -, hogy dr. Futó nem képvisel többé. A HM arra "utasította" a Zrínyi Kft.-t, hogy vonja vissza megbízatását Futótól. Gondolom, ebben Futó és a HM boldogan egyetértettek. Ingyen pénz Futónak, amit Hende könnyedén ad oda, mert hiszen nem az övé. Nagyon megnézném, amint a sajátjából fizeti ki... De

csak az államé, a hadseregé. Így a pénzt, az állam, a hadsereg pénzét a HM elfelejtette visszakérni a jó szövetségese, "mi emberünk!" Futótól, nyilván tudták, hogy miért nem kérik, s ha kell, miért nem követelik vissza. Ehhez a lemondáshoz a pénzről 0, azaz Nagy Nulla joguk sincs. Törvénytelen - mondom én innen a jog bajnokának, a törvényesség őrének, a jogász honvédelmi miniszternek. Hende Csaba a saját pénzéről mondhat le, ha kedve van, kft-jét erre nem szólíthatja fel. Nota bene néhány nap múlva kezdődtek a tényleges tárgyalások, éppen a legkeményebb és legdurvább támadóval, az Index Spirk József nevűjével szemben. A tárgyalások előtt néhány nappal megtudtam, hogy nem lesz képviselőm. Egyáltalán. Ez a második félmillió, amiért Futó nem dolgozott meg.

Az MSZP-vel és a Hír Tv-vel szemben ki sem tűzték a tárgyalást, a bíróság dr. Futó beadványát alkalmatlannak tartotta per indítására. Amikor később megmutattam Futó úr beadványait ügyvéd ismerőseimnek, elcsodálkoztak, s megkérdezték, milyen járatlan gyakornok írta ezeket? Netán ellenségem? Hiszen ezekkel a beadványokkal csak veszíteni lehet.

Veszítettünk is mindenütt, beleértve minden fórumot, a Magyar Nemzetes Haraszti első tárgyalását is, amikor számomra is kínosan világossá vált, hogy Futó úr beadványa szinte szándékosan alkalmatlan büntető vádra. És itt felmerül a kérdés. Futó úr már akkor is ügyvédje volt Simicska Lajos Közgép-birodalmának és többek között a Magyar Nemzet által is megtestesített médiabirodalmának? Mert akkor hogyan vállalhatta el, hogy az oda tartozó Magyar Nemzettel, annak nagyfőnöki parancsra rágalmazásba bocsátkozó újságírójával, Haraszti Gyulával, vagyis magával a főnökséggel szemben fog engem védeni? Ne tagadjuk, hozzájuk tartozott mindig. Dr. Futó! Az Ön nyilvánvalóan felszínes - Magyar Nemzet érdekeit szem előtt tartó - ügyvédi eljárásának bizonyítására idézem a legkellemetlenebb pert, a Magyar Nemzetben ellenem publikáló Haraszti Gyuláét. Első fokon a bírónő meg sem értette, mi az Ön által megfogalmazott vádunk, s igaza volt. Jelentéktelen volt a "feljelentés", ilyen hibát az követ el, aki szereti a vereséget. Nekem kellett a helyszínen, rögtönözve, a tárgyalás menetében - ahol ügyvéd nélkül álltam Futó úr jóvoltából - nekem kellett tehát kiegészítenem és érthetővé tennem a vádat, a leglényegesebb rágalmak kiemelésével, amelyeket Futó beadványa nem tüntetett fel, azaz itt kellett idéznem a kiemelt címet, alcímet, kopfot, bekezdő mondatot, a rágalmakat.

Ön helyett tehát nekem kellett idéznem a bíróság előtt mindazokat a mondatokat, a rágalom egymást követő négyszeri, kiemelt megismétlését, amelyek segítségével másodfokon megnyerhettem a pert a Magyar Nemzetes cikkel kapcsolatban, s amelyekről a törvényszék kimondta, hogy rágalom, bűn. Hol volt Ön ekkor, Futó úr, azon kívül, hogy nyilván nagyszerű ügyvédje a Közgépnek, Simicska Lajosnak, s szereti a vele szoros szimbiózisban élő a Magyar Nemzet gárdáját?! Karas Mónikát, stb...

Bájos olvasóm joggal veti fel, hogy hát persze, természetes, hogy "lemondásom" után a tőlem így megvált Hende-féle HM arra "kérte fel" a Zrínyi Kft. új vezetését, hogy szüntesse be a pert, kézenfekvő, hogy Futó nem futhatta tovább ugyanazt a kört... Csakhogy:

Ezt át- és beláttam én is, fafej nem vagyok, láttam világosan, hogy a Hende-henger áttapos rajtam, futószalagon. Megértettem tehát a Futótól kapott értesítést, hogy "nem képviselhet" többé, mert a Zrínyi visszavonta a megbízását. Világos volt számomra, hogy megegyezett a "haverokkal", a HM felső vezetésével, hogy a pénz nála marad, semmi baj, úgylis a Gubcsi-vezette kft.-é volt, volt ott pénz bőven, tedd csak el Barnikám... Jó lesz az máskor is. Jössz egy körrel...

Mivel Futó értesítéséből világossá vált a "megegyezésük", futni azért nem akartam hagyni. Legalább másszon be egy kicsit a majomketrecbe, nézzen szét ott, lássuk, hogy viselkedik benne... Mintha valaha is remélhettem volna, hogy segíteni akar, kétszer is arra kértem őt, hogy mivel ő ismeri legjobban az ügyet, az ő beadványai futnak, s persze értem, hogy ki kellett szállnia, hát vállalja el a védelmet tőlem személyesen, egy újabb, most születő megbízás keretében, tőlem tehát, egy egyszerű állampolgártól, Gubcsi Lajostól. Először elengedte a füle mellett. Megpróbáltam kinyitni a fülét, és direkterben fogalmaztam meg kérésemet, félreérthetetlenül. Láttá ugyan a csapdát, nyilván érezte (?) törpe emberi vonását, mégsem volt más választása. Ismét kerek nemet mondott. Az ingyen kétmillió a zsebében feltűnően nagyra dudorodott - láttam lelki szememmel -, mint hajdan a hírhedt Nokiás doboz. Kell-e ennél árulkodóbb jel arról, hogyan és mennyire dolgozott javamra dr. Futó?! Avagy kell-e bizonyosság arról, hogy kinek az érdekében is dolgozott őkelme?!

Ekkor szólítottam fel őt telefonon, hogy: Adjá vissza az állam pénzét, Futó úr! S most, másfél év elteltével azt mondom: még nem késő, bár már nagyon súlyosan etikátlan. Avagy belép azon szocialista-kötődésű pénzfejőgépek sorába, akiket azért

űztem el a Zrínyi Kft. közeléből, mert lopták az államot?! Már belépett. Ön, úgy, mint ők, értékelhető teljesítmény nélkül szívta át magához az állam forrását. JÓ ÉRZÉS? Harminc ezüstpénz...? Na, azért annál sokkal több!

Természetesen kialakult a személyes véleményem: Senkinek nem javasolom, hogy ilyen embert hívjon valaha is ügyvédnek, mint dr. Futó Barnabás. Summa: Futó Barnabás a Magyar Nemzettel szoros kapcsolatban álló Simicska Lajosnak illetve cégének, a Közgépnek vezető ügyvédje, azon kör tagja. Vagy el sem vállalhatta volna peremet a MN-Haraszti ügyben, vagy eleget kellett volna tennie a vállalásnak. Avagy vissza kellett volna fizetnie a pénzeket az államnak: a HM tulajdonában álló Zrínyi Kft.-nek. Nem tette. Ez jogi minősítést kíván, de ki akar vitázni egy ilyen erkölcsű, futkosó jogásszal ügyvédi kamara vagy bíróság előtt. Letagadná az egészszet. Futó-homok. Futóbolond az, aki ráépít.

Az a bizonyos telefon (az első)

Hogy a hírhedt traffipax-történet még világosabb legyen, visszaidézem a Hende Csabával való viszonyomban mindent el- és ledöntő telefonbeszélgetést. Aznap délután, amikor délben még kisfiamat tartotta kereszt alá, idegesen felhívott telefonon. Az iránt érdeklődött, hogy igaz-e, hogy traffipax elhárító van a cégautón. MIN-DEN világossá vált számomra. Csütörtök óta ott álltak az index általam beküldött kérdései és az én választervezetem a HM sajtó- és titkárságvezetés asztalán. A vezető: Farkas Anikó. Az ő joguk volt eldönteni, mit tegyünk ezekkel, felhatalmazza-e a Zrínyi vezetőjét a válaszokra. Ez előírás volt. A HM azonban sunyin hallgatott.

Farkas Anikó sajtóséf, a HM titkárság úgy tett, mintha nem is volna információjuk. Nem tájékoztatták miniszterüket sem. Hagyták, hogy eljöjjön megkeresztelni gyermekemet. S mikor mindez megtörtént, néhány órával utána bejelentették a "szörnyű hírt" a miniszternek, hogy az index újra megtámadja Gubcsit másnap reggel, ezúttal "traffipax ügyben". ŐK tehát pontosan tudták, hogy az index támadni fog. Hallgattak. Számomra az is nyilvánvaló, hogy szándékosan. Hagyták, hogy a miniszter a keresztelés szentségével álljon ott a gaz Gubcsi mellett, s derüljön ki, hogy ez a kapcsolat a miniszter számára súlyos teher. Innen már csak egy lépés, hogy hajrá index, nyomás! Szabad a pálya. Alku kötöttett a HM adminisztrációja és az

az index, tágabb értelemben a média között: bűnügy történt, Gubcsi ki lesz rúgva, lehet támadni, most már itt a végső győzelem. Hende pedig megijedt. Istenem, kinek a fiát keresztelem én?! Jaj, jaj, nagy a baj, menekülni, amíg lehet!

Felhívott tehát Budapestről órákkal a keresztelő után. Estefelé járt, beteg édesanyámat készültünk még meglátogatni Kiskunfélegyházán, az autóban a feleségem és öt halál fáradt kisgyerek, zaj, sírás, idegeskedés. És ekkor kérdezi számon kérő hangon Hende, hogy igaz-e a traffipax-ügy, mert itt bizony bűncselekmény állna fent..

Hogyan fejtsem ki neki részleteiben a több hónapos esapdát, amely éppen a végéhez közeledik? S melynek fő kiváltója éppen az ő tehetetlensége ez ügyben. Kíváncsiak vagyunk hónapok óta, kik a spiclik a Zrínyi Kft.-n belül, kik miatt szenvedünk, kik azok, akiknek felderítését maga a miniszter hárította el néhány hónapja, megtagadva azt? S miért nem reagált az ő HM sajtófőnöksége és titkársága a felterjesztett index-kérdésekre, válaszokra, hiszen az ő joguk volt eldönteni, válaszolhatunk-e és mit az index-nek? Ki kivel játszik itt össze?

Úgy döntöttem a Hende-telefon másodperceiben, hogy meg kell várni a végkifejletet. Mer-e közölni rágalmat az index? Mi lesz ebben a HM Borbíró-Farkas tandem szerepe? Miért nem tájékoztatták a minisztert? ÉS miért éppen most teszik, órákkal egy személyes ünnep után? Ezért a mellett döntöttem, hogy a játszmát végigvisszük, lássuk, mi történik, mi a szerepleosztás. A miniszter kérdésére, hogy van-e traffipax elhárító, igennel válaszoltam. Egyben jeleztem neki, hogy van, de nincs. A helyzet nagyon bonyolult volt és eleve gyanús, mert van egy hivatalos kérésünk a HM sajtófőosztály felé, hogy adjon engedélyt a válaszra, de még semmit sem mondtak rá. Az index úgy tudja, hogy van felszerelve, de ha írni fog róla, ismertetjük velük a tényt: ismét rágalmaznak, mert nincs, nem is volt, spiclikre épített ismét, és a spicli megtévesztésére helyeztük el a kocsin a kis jelzőgombokat. Ebben a vasárnapi percben ösztönösen megéreztem, hogy Hende Csaba végletesen megijedt. Rémálmomban sem gondoltam, hogy azt teszi majd, amit tett. De hogy talajt veszített, azt éreztem a zavart hangszínéből, s ez nagyon kellemetlenül érintett. Főleg, amikor elkezdte hangoztatni, hogy "bűntényt" követtél le. Mintha valaki mást hallottam volna, nem azt, akit az elmúlt csaknem egy évtizedben. Egyszerre érzékeltette végletes hadúri fölényét (szegény magyar elárvult hadsereg!), s politikusi gyávaságát, melynek lényege: Jaj, csak nekem bajom ne legyen belőle!

Hogy ezután, azon vasárnap estétől hétfő reggelig, majd keddig, "lemondásomig" mi történt, nem tudom. A szereplők úgy működtek, ahogyan feltételeztem. A miniszter úgy próbálta menteni magát, hogy kitalálta - nyilván tálalták neki -, hogy a traffipax elhárítás súlyos bűntény, és bűnözővel nem dolgozhat együtt. Borbíró, Farkas ezt nyomták bele, s ezt nyomatták vele. Talán már ezt is akarta kihallani. Legyen vége! Az index megkapta a bátorítást, másnap, hétfőn reggel lehozta immáron sokadik brutális rágalmát, s a vérszagot kapott sajtó belemártotta a fogát a sebzett húsba. Azzal, hogy a miniszter "bűntényt" kiáltott, s azzal, hogy bürokráciája ezt nyomta le az elgyávult miniszter torkán, kiszolgáltattak. Ekkortól mindenki egy lapra tett fel mindent: Gubcsit kinyírni, mert lehet. S ha lehet, akkor kell is.

A HM Titkárság vezetője, Borbíró (a bíró?), és korábbi helyettese, immár néhány hete a sajtófőnöki poszton tündöklő Farkas Anikó (a farkas?) e perctől - nyilván Hende jóváhagyásával - együttműködött a sajtótámadás szervezőivel. Biztosra mehettek. Azt, hogy a sajtó ilyen helyzetben milyen is, milyen farkastörvények szerint működik, hogyan követel vért, nem akarom tovább részletezni, erről is szól a könyv. Nagyobb tanulság a sunyi hivatalnokok aljassága a miniszter (a maguk) "védelmében". S végül a döntő kérdés mindezek mellett: ki hívta fel Hende Csabát, hogy lökje félre Gubcsi Lajost? Hende fölött két ember uralkodik Magyarországon, a mellett, persze, hogy működése a Fidesz számos vezetőjéhez kell, hogy illeszkedjen, még olyanokhoz is, mint az a bizonyos V. Németh Zsolt, aki nem csupán a Térképészeti (összevonásra szánt) igazgatójának a testvére, hanem egyben a Fidesz elnöke is Vas megyében, ahol Hende Csaba küzd az országgyűlési jelölésért.

A két ember, aki parancsol Hende-nek, s az egész országban bárkinek közülük: Orbán Viktor és Simicska Lajos. Azonos erővel. Nem tudom feltételezni, hogy Orbán Viktor ezzel foglalkozzon. Marad a Simicska-kör. Mert a félelem piramisában nem is kell ahhoz X és Y, hogy saját kezével vegye fel a telefont. Elég, ha felveszi más, de persze a "nagy ember" nevében, és attól a perctől kezdve pörög, pörög lefelé az instrukció, mintha parancs, mintha végső bírói ítélet lenne. Ilyen telefont kaphatott Hende Csaba. S közben a nyakában saját választottjai, mint piócák: b.bírók, farkasok. A körkörös védelem gyűrűje bezárult, mindenki a helyén van, hűségesen játssza szerepét. Az áldozat? Vessen magára. "Mi" megmenekültünk...

IV. Hazudj, sánta kutya (folyt.)

2013 tavaszán hihetetlen dolog történt. Másodfokon a törvényszék megállapította Haraszi Gyula bűnösségét a Magyar Nemzetben megjelent cikkben. Rágalmazást követett el, egyértelmű, s mint ilyen, bűncselekményt, melyért elítélték! 2012 végén megkaptam a Haraszi perben az elsőfokú, gyalázatos ítéletet. Először e mocskos hadjáratban fellebbeztem, bár hit nélkül, pusztán formális kötelességből. A tisztesség azt súgta, várjam meg a másodfokot, a törvényszék által kitűzött 2013. április végi fordulót, az ítéletet. Nem volt kétséges számomra, hogy jóváhagyják az elsőfokú ítélezést. Kezdtém lehajtani a fejemet, nagyon szomorúan.

2013. április 25-e, a törvényszék rövid, alig negyedórás ülése gyökeresen megváltoztatta a helyzetet, visszahelyezte jogaiba az igazságot, arcul csapta a hazugságot, bűnnek nevezte a büntettet. S hogy a groteszk se tűnjön el teljesen, arról a sors finctora gondoskodott. Amikor beléptem a törvényszék elé, azonnal rémlett, hogy ismerem a fiatal bíró urat a pulpitusról. Rémlett róla valami kellemetlen, s azonnal tudtam, hogy itt most nagyon rossz helyen járok. Ránéztem a névtáblájára, s elszörnyedtem. Dr. Patassy Bence! Az a bíró, aki a II.-III. kerületi bíróságon az index ügyemet tárgyalta, alja döntést hozott, s megszegyenítette az írásos indoklás bírói kötelezettségét?! Ez tárgyalja most az angol nyelvű könyvemet ért rágalmazást, miközben ő maga felmentette a rágalmazás alól az index cikkét?! Hogy kerül ez ide? Ekkora karrier egy év alatt? Mit is várhatok itt?!

Mi történt, hogyan születhetett - vele együtt! - olyan ítélet, amely ugyanabban a kérdésben szöges ellentéte volt, lett annak, ahogyan ő ítélezett? Hiszen őrá mondtam hangosan a szemébe, hogy azért nem fellebbezek az index-perben, mert az ilyen ítélet láttán akkor szeretném látni őt és a többieket, amikor a hátam közepét! A hátam közepét azóta sem láttam, s most ő itt újra ítélezhet fellettem, másodfokon! Azóta, 2011 ősze óta mindig sajnálom, hogy ott, éppen az ő bíraskodása láttán elveszítettem a türelmemet, s ott a helyszínen lemondtam a fellebbezésről. S életem végéig olvasni fogom e miatt a google-oldalamon, hogy az index legyőzött... Hagyjuk.

Fordulópontot hozott tehát a törvényszék, megváltást, s már nem is érdekel, hogy

ítélkezhet fellettem, másodfokon!

Mi történt a három bíró titkos tanácskozásán? Feltámadt a lelkiismerete? Vagy a két másik bíró leszavazta? Fordulópontot hozott a törvényszék, megváltást, s már nem is érdekel, hogy mivel zárul a Harasziék által beterjesztett újabb fellebbezés harmadfokon a Kúrián. Nekem már az is elégtétel, hogy ebben a szennyes folyamatban volt egy, legalább egyetlen egy bírói stáció, amely elhitte a valóságot. Aki e könyvet elolvasta, mindent ért már, annak nem kell itt újra idéznem az előzőekben itt már közölt perbeszédemet és a fellebbezésemet sem.

Szokásaimtól eltérően - hiszen minden perben lemondtam a fellebbezésről - ez esetben fellebbeztem. Miért ekkor? Mert éppen a Magyar Nemzet állt az élére a legelső pillanattól kezdve annak a média-folyamatnak, amelynek feltett szándéka volt személyem és ügyvezetői munkám ellehetetlenítése. A Magyar Nemzet és az őt követő média ebben a kinyírásban tényleg igen nagy sikereket mondhatott el magáénak. Sikerkült, Fíjjug!

Sikerkült. Eddig a pillanatig. 2013. április 25-én 11 óra 20 percig. A törvényszék - a három bíró alkotta testület, mint másodfok - világos döntést hozott. Hatályon kívül helyezte az elsőfokú döntést, és azzal teljesen ellentétes ítéletet fogadott el: Haraszi Gyula bűncselekményt követett el, a rágalmazás büntetettét valósította meg, mikor azt írta, hogy Gubcsi Lajos közpénzen nyomattatta ki könyvét. Tette ezt Haraszi úgy ráadásul, hogy előzetes tájékozódása alapján pontosan tudta, hogy éppen az ellenkezője igaz.

A később elküldött alapos, írásos indoklásában is a Törvényszék lényegében elfogadta fellebbezésem minden pontját, teljes érvelésemet, bizonyítékaimat (ezeket a könyvben korábban ismertettem). Karas Monika utólag - szerintem az időhatárt túllépve, tehát jogvesztő módon - fellebbezett a Kúriához. Most annak a döntést várom. Talán mindegy is már. Ha nyerek, polgári perben kártérítési igényt jelentek be a Magyar Nemzettel,/Harasziival szemben, majdcsak elosztják egymás között valahogyan. Ha veszítek, se baj. Már csaknem három évvel korábban úgymint lemeszároltak, a döntésnek nincs jelentősége. Tudom, hogy saját sorsuk fogja megbüntetni őket, Döbrögi kartársék mindig így járnak. Újra zárom soraimat, **2013. augusztus 30.**

*Oly bőségesen megemlékeztem már dr. Futó Barnabás tetteinek hiányáról, hogy illő közölnöm róla egy számára akár hízelgőnek is tűnő portrét, el nem múló érzéseim jeléül, íme, az ügyvédem anno - s ravaszsága, jóléte feljogosítja őt az elégedett, derűs arcra.
Én és családom mindig emlékezni fogunk rá. A Zrínyi pénztára is. Nagykép.*

Részletek a Törvényszék utólag elküldött írásos ítéletéből:

....

A Fővárosi Törvényszék meghozta a következő **ítéletet**:

A rágalmazás vétsége miatt Haraszti Gyula ellen indult büntető ügyben a Pesti Központ Kerületi Bíróság 2012. évi október hó első napján kihirdetett 33.B.34.391/2011/13. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottat bűnösnek mondja ki rágalmazás vétségében (Btk 179§ (1) bekezdés (2) bekezdés b. pontja)...

A (2) bekezdés szerint a cselekmény súlyosabban minősül, ha azt aljas indokból, vagy célból, nagy nyilvánosság előtt, vagy jelentős érdekséreelmet okozva követik el. A rágalmazás jogi tárgya a becsület, mint a személyiségi jog lényeges része...

... A vádlott tudatában volt annak, hogy a Honvédelmi Minisztérium rendelte meg a könyv szerkesztését és kiadását, a HM Zrínyi Média Kft. kötött szerződést a Honvédelmi Minisztériummal, de a könyv ettől még nem vált a magánvádló könyvévé...

Ezzel a körülménnyel a vádlott is tisztában volt, mégis ennek az ellenkezőjét fogalmazta meg tudatosan. Erre abból is lehet következtetni, hogy a cikk további részében átveszi az Index előző napi írását, amely szintén, amely szintén a magánvádlóval illetve azzal foglalkozott, hogy közpénzen szervezett rendezvényt a saját kertjében. Ebből az is kitűnik, hogy a vádlott állítását ebbe a sorba igyekezett beilleszteni, azaz hogy közpénzen adta ki a saját könyvét, hogy a közpénzből rosszul gazdálkodott, így nem pontatlan megfogalmazásról, hanem tudatos állításról van szó, mely alkalmas a becsület megsértésére.

A fentiek figyelembevételével a másodfokú bíróság megállapította, hogy a vádlott elkövette a ... rágalmazás vétségét, mert nagy nyilvánosság előtt másról a becsület csorbítására alkalmas tényt állított...

2013. április 25.

Csekéné dr. Szegedi Mónika
a tanács elnöke

Dr. Bíró Emese

dr. Patassy Bence

A záró akt tus

2014. március 6-án tárgyalta a harmadfok, vagyis a Kúria épületében dolgozó Fővárosi Ítéltábla a Magyar Nemzet cikkét jegyző Haraszti Gyula elleni büntető peremet, melyre azért volt szükség, mert ők nem fogadták el a Fővárosi Törvényszék Haraszti Gyula bűnösségét kimondó döntését. Az élet nagy rendező, a legnagyobb... Mielőtt beléptünk volna a Kúria épületébe, a tárgyalások kezdete óta most először kötelezően, előírászerűen felkért ügyvédem nevetve szólt hozzám:

-Látod? - s átmutatott a túlsó oldalra, ahol a Törvényszék, a fővárosi bírósági testületek székelnek. Átnéztem, s felnevettem.

-Aha! Az ördög küldte! - Nem messze tőlünk vidáman heherészett Futó Barnabás, az én szememben ekkorra már a kisszerű csalások egyik markáns szimbóluma. Magamban azt kívántam, hogy a Zrínyi Kft. jogtalanul megtartott 2 milliója helyett érje őt egyszer kétszáz milliós veszteség. Ámbár a Közgép urának, Simicska Lajosnak egyetlen mozdulattal sikerülne ezt pótolni, el is hessegettem magamból a gondolatot és Futó Barnabás vigyorgó képét. - Jó helyen van ott, nehezemre esne, ha itt állna mellettem.

Beléptünk a Kúriába. Kíváncsi voltam ugyan, hogy az Ítéltábla hogyan foglal állást egy olyan beadványról, amelyet a közben egy másik hatalmi fórum, a médiahatóság vezérévé kinevezett Karas Mónika fogalmazott meg még ügyvédként, s voltak balsejtelmeim e hatalmi csúcshozközött lejátszódó "kölesönös illendőségről", azonban a két bírói fórum ülése között eltelt egy évben teljesen nyugodt voltam a végkimenetelről. Az Ítéltábla előtt már nincs bizonyítás, új körülmény a törvény szerint, miért változtatnák meg a Törvényszék szakmailag hibátlan döntését, az elmarasztaló ítéletet.

Magá a tárgyalási szakasz tényleg jelentéktelen és rövid volt, igazolni látszott feltevésemet. Kiküldtek bennünket a folyosóra, míg a háromfős testület meghozza döntését. Az első félóra kedélyesen telt. Ide már csak ügyvéddel jöhettem, Futó Barnabás diestelen árulása óta, tehát másfél éve először fel kellett kérnem valakit ügyem védelmére. Beszélgettünk. Aztán kínosan kezdett hosszúra nyúlni az idő, odaszóltam az ügyvéd úrnak:

-No, eddig tartott a remény. Vesztettünk. Mert ha elfogadnák a Törvényszék

véleményét, már régen túl lennének rajta. Ahhoz viszont sok idő kell nekik, ha meg kell indokolniuk, hogy miért bírálják fölül az előző döntést. Tisztára kell mosni magukat előre. Figyeld meg, itt most minden átfordul.

-Nem hiszem. Nem lehet semmi indokuk. mondta fiatal, nagyszerű ügyvédem.

Behívtak. Az elnök felolvasta. Nyugodtan kezdtem hallgatni, én itt már csak nyerhettem. Kivégezni kivégeztek 2011 márciusa és szeptembere között, éppen azon erők irányításával, akiknek alkalmazottja az újságíró, Haraszti Gyula, és akiknek hű alkalmazottja volt - és valljuk be: az is maradt médiahatósági elnökként is - Karas Mónika. Kivégzés itt már nem lehet. Legfeljebb igazságszolgáltatás.

A mondat végén - erre a percre vártam három éve - a bírói tanács elnöke kimondta a döntő szót: Haraszti Gyulát felmenti a vád alól. Bla-bla, bla-bla, erről mindjárt bővebben.

Nyugodtan és undorral néztem magam elé, utóbbit nem a bíró, hanem a létező rendszer véglegesítette bennem maga iránt. Hajrá, fiúk! Rátok dől még.

A bíró úgy látta, hogy Haraszti Gyula egyszerűen csak egy magánvéleményt fogalmazott meg, mégpedig helytálló módon... és itt érdemes megállni. Győztes arccal adta elő nagy találmányát, hosszasan idézte is, és lobogtatta a szerzői jogi törvényt. Számára nagy tett volt annak felfedezése, amit én 34 éve tudok, mióta - 1980 óta - vezethettem az Akadémiai Kiadót. Vagyis elmondta a bíró, hogy én szerkesztőként szerző vagyok, szerzői jogokkal bírok. Ha pedig így van, akkor ez az én könyvem. Ha pedig az én könyvem, akkor igaz az, hogy állami pénzen adták ki az én könyvemet. Mert állami pénzen adták ki, igaz? És akkor Haraszti Gyula jól látta a dolgokat. Amit azonban józan ésszel felfogni nem lehet, az az, hogy a szerzői jogi törvényre a korábban eljáró egyik bírói fórum se hivatkozott, illetve Haraszti Gyula ügyvédei sem... Akkor mégis van bizonyítás egy harmadfokú eljárásban? Joggal tenném fel a kérdést az Ítéltáblának - de kérdésnek nincs többé helye az ügyben.

Haraszti Gyula tényleg eléggé jól látta a dolgokat előre, meglepő és elgondolkodtató magabiztossággal. Történt ugyanis, hogy az ülés elején szót kért, és lágy, bűgő hangon elmondta nagyjából ugyanazt, amit a végén a bíró. Azonnal feltűnt, hogy ugyanarra helyezik a hangsúlyt, nem volt nehéz észrevenni az összhangját, csak a vezénlyő kezét kell oda sejtetni, s szól a szimfónia. Mindketten egy téves, álcázott szálon mozogtak. Már nem arról beszéltek, hogy történt-e rágalmozás - bűntény -,

-, hanem arról, ki számít szerzőnek. Ezt összehangolta valaki.

Az ész pedig megáll. A száj pedig köp egyet. A láb pedig sietősen távozik, nehogy rúgjon. Előzőleg elmondtam nekik ugyan, hogy egy könyv:

-azé is, aki a boltban megveszi - Tóth Rózsika szorongatja kezében Okos Tóni szerző könyvét;

-azé is, aki írta - Okos Tóni élete végéig büszke lesz rá;

-azé is, aki kiadta - legyen az bárki, magánember, kiadó, állami intézmény.

S ez így igaz. Az 1100 évről szóló angol nyelvű könyv az én könyvem. És azé a kétezzer, zömmel külföldi emberé, akinek ajándékba adtuk, beleértve Haraszti Gyulát is, aki a megjelenés után egy napon belül megkapta. Az én könyvem így lett Haraszti Gyula könyve. De persze teljesen világosan a Zrínyi Kft.-é, tudja ezt mindenki minden pillanatban. Ő a kiadó. Ha a Magyar Nemzet mától megtámad mindenkit, aki - szerzőként, szerkesztőként - állami forrásból kinyomtatott könyvet szerkesztett, írt, stb., akkor abbahagyhatja valamennyi eddigi munkáját, és teleordíthatja a világot miniszterek, államtitkárok, tudósok, művészek, feltalálók, kutatók nevével. Kezdhetik azzal, hogy előveszik a Zrínyi Kft., korábban Zrínyi Kiadó valamennyi, sok száz könyvét, mert azt bizony mindent állami pénzből adták ki. S akkor gazember minden szerző, szerkesztő, akinek a könyve ott megjelent, mert hiszen állami pénzből adták ki az ő saját könyvüket... Komolyra fogva: tízezreknek van szüksége kiadóra, s ez gyakran nem más, mint valamely állami, akadémiai, állami pénzekből, pályázatokból támogatott alapítványi intézmény, köztestület. Ők a kiadók, ebben az értelemben övéké a könyv.

Megannyi átkozott gazember? Nem! Gazember az, aki gáz módon és aljasul rágalmaz, majd miután elvégezte a piszkos munkát - s minden kétséget kizáróan kinyírta azt, akit perverz hajlama kiszemelt e célra -, arra sem képes, hogy elnézést kérjen, vagy meghajoljon, mint a cirkuszi bohóc a tapsért! Hanem helyette ő és gyáva rendszere, megbízói lehazudják a csillagot is az égről annak bizonyítására, hogy dehogy, bíró úr, kérem szépen, én a legnagyobb jóindulattal csak és csupán azt írtam, hogy kérem szépen, hát ez a szép könyv Gubcsi Lajos könyve.

Nemde?

- De bizony! - kiált fel a boldog bíró harmadfokon. - Hát persze! Itt van a kezemben

a szerzői jogról szóló törvény. Gubcsi Lajos a szerkesztő, tehát ez az ő könyve. - A többi meg világos... neki. Én viszont tudom, hogy ez a könyv a legelső betűjétől kezdve a kiadói munka összefolyamatában, iszonyú erőfeszítések árán, karácsony és újév örömeit félretéve készült, s nem pedig úgy, hogy volt egy könyvem - egy valaha korábban megírt saját könyvem -, aminek kiadására nem volt pénzem, s nosza Zrínyi és HM-állam, add ki te.

Az meg egyáltalán nem is számít már az Ítéltábla bíráinak, hogy milyen szövegkörnyezetbe hozta a nevemet Haraszti és a Magyar Nemzet, hogy mivel gyanúsított, hogy állításai, ha valóak lennének, ma nem írhatnék, nem lennék szabad, régen bűnhődnöm kellett volna. Ahogyan az sem számított, hogy rengeteg olyan döntést citáltunk a per folyamán a Kúria, a Legfelsőbb Bíróság korábbi döntéseiből, amelyek alapján világos volt a bűnösség megállapításának helyessége. Ezek a döntések elvben kötik a bíróságokat... Az Ítéltáblát láthatóan egy másfajta "kérés" kötötte. És most a végső konklúzió. Jó! De jó, hogy tudom, hogy ez az én könyvem! Most már nem csak a Magyar Nemzettől van papírom róla, hanem a Magyarországon ez ügyben elérhető legmagasabb bírói fórumtól, az Ítéltáblától is. Ezt az örömet itt most bővebben nem fejtem ki, de jó érzés, tényleg. Köszönöm az Ítéltáblának. Ha ők mondják, akkor úgy is van. Akkor ez vitathatatlan tény: a könyv a szerzőnek minősülő szerkesztőé, az ő tulajdona, jelésül a Zrínyinél szerkesztett könyvek... Harasztinak és a Magyar Nemzetnek nem mondok semmit, amikor az előbb kis sunyi gyávákról írtam, már elmondtam mindent.

Summa

Négy ügyben tettem feljelentést rágalmazás miatt, s további egy ügyben a rendőrséghez fordultam nyomozásért amiatt, hogy titkos felvételt készítettek egyik beszédemről, s azt valahol a világban - egyébként Berlinben - megengedhetetlen módon közzétették. Bűntény minden eset. A kiindulópont a Magyar Nemzet által elindított görgeteg: állami pénzen milliós nagyságrendben adattam ki saját könyvemet (könyveimet). A hazugság és rágalmazás olyan nyilvánvaló, mintha valaki a hófehérre azt állítja, hogy mocskos, undorító fekete, az égszínkékre, hogy véres. A rágalmazás minden esetben szándékos volt, minden alapot nélkülöző és

szervezett. Elkövetői között ott volt az MSZP, mint párt, az index.hu, mint média k..., és persze vezérszónokként a Magyar Nemzet és az általa rángatott sajtóbirodalom, továbbá mocskos kis besúgók, bár tetves szándékuk szerint a névtelenségbe rejtőzködve, de végül mindig láthatóan. Helyreigazítási kérelmemnek soha nem tettek eleget, az általam közölt válaszokat soha nem közölték le.

Ezekben az ügyekben - a nyomozás elkezdését is beleértve - összesen 9 tárgyaláson és 1 tanúként idézett meghallgatáson vettem részt. A 10 igazságszolgáltatási fórumból egyetlen egy akadt - a Fővárosi Törvényszék ülése -, amely képes volt a tény ténynek kezelni, s kiszabni az aljas módon, nagy nyilvánosság előtt elkövetett rágalmazás büntettének szankcióját. Aztán őket is lenyomta egy magasabb bíróság.

E könyvet még el sem kezdtem írni, amikor már megvolt a cím hozzá: "Hazudj, s a bíró is megsegít". Most, a könyv végén napnál világosabban látom, hogy nagyon találó címet választottam, bár annak tartalma maga a borzalom. A bíróság a rágalmazás pártján, uraim, ez lehetetlen! - mondhatná valaki, aki nem itt él. Én azonban tudom, s meg is írtam e könyvben, hogy de bizony, uram, ez itt van, és így van. Csalj, hazudj, rágalmazz, nyírj ki habzó vágyaiddal másokat, tedd tönkre, nem számít: a bíróság felment. Csak adagold jól a dolgokat... vagy legyen valakid, aki odaszól... s néha oda se kell szólni, tudja azt a bíró magától is. Mert hiszen ő is feljebb vágyik, s ezért bármire kész. Így kerül egy szintre a mocskos média az általa megtalált gázságszolgáltatással. Nem hinném, ha nem ez történt volna. De mert ez történt, megírtam.

Hazudjatok közösen, rajta, sánta kutya sorsú lények. Ma, 2014. május 21-én megkaptam az Ítélet tábla írásos határozatát. A sánta kutyák megmenekültek, hazudtak, s a bírók megsegítették őket. Befejezem ezt az egészet, csaholnak!

Lábjegyzet az egész könyvhöz - rövid tájékoztató a Simicska-birodalom jellegéről:

Simicska Lajos: Nyerges Zsolt mellett a jobboldali médiabirodalom fő pólusa. A Köz-gép és 2011 októbere óta az Euro Publicity, a Publimont tulajdonosa. A Mahir Zrt. vezérigazgatója, és a médiaholdingban a *Magyar Nemzetet kiadó Nemzet Lap- és Könyvkiadóval* közösen tulajdonolt B-Reklám Kft.-n keresztül ötvenszázaléknyi tu-

lajdonrésze van. A Mahir Zrt. ötven százalékos tulajdonosa a Mahir Cityposternek, de a Pro Aurum Zrt.-n és a Neo-Met Kft.-n keresztül résztulajdonosa a *Publimont*-nak és az A Plakátnak, Simicska a Pro Aurumon keresztül résztulajdonosa a *Hír Televízió*-nak és a *Magyar Nemzet*nek. *(Ha csak ennyit tudnék, elég volna e könyvhöz. - G.L.)*

Nyerges Zsolt: A médiapiacon 2011-ben 543 milliós tiszta haszonnal, melyből 500 milliót kizárólag a Simicskával párban tulajdonolt, és a közterületi piacon az állam által 70 százalékbán favorizált *Publimontból* vett ki. Az első milliárdját malomipari üzlettel szerző Nyerges leglátványosabb médiapiaci antréja az Advenio Zrt.-n keresztül a Class FM befuttatása a 2009-es, botrányos rádiós frekvenciapályázaton, a kormányváltás óta pedig a rádióba listaáron közel 2,9 milliárd állami hirdetési pénz ment. A rádiós piacon az érdekeltségébe tartozik még a *Lánchíd Rádió*, valamint az is bizonyított, hogy a Music FM léte sem teljesen független tőle. A Fellegi Tamástól "megörökölt" Infocenteren keresztül ott van a *Heti Válasz* mögött, de próbálkozott az RTL Klubnál és annak gyártócégénél, az IKO-nál is tulajdonvásárlással (végül nem sikerült), rövid ideig még az RTL Klub igazgatótanácsi tagjai volt.

Liszkay Gábor: A jogászból lett főszerkesztőnek a következő médiavállalkozások tartoznak az érdekeltségébe: a *Simicska Lajos* kapcsolt vállalkozásaival közösen tulajdonolt *Magyar Nemzet* és *Hír Tv*, valamint a Nyergessel közösen vitt *Lánchíd Rádió*, de a B-Reklám nevű cégen keresztül, melyen keresztül annak idején Simicska privatizálta a Magyar Hirdetőt (Mahir), a Mahir cégcsoportban is van résztulajdonosi befolyása. A Magyar Nemzetbe és a Lánchíd Rádióba úgy mennek állami hirdetések, hogy független olvasottsági, elérési adatok a piac számára nem állnak rendelkezésre. Számításaink szerint 2011-ben 307 millió forintot vett ki a médiavállalkozásaiból. (forrás: atlatszo.hu.)

Az adatok viszonylag régiek, 2011 óta további hatalmas koncentráció ment végbe a javukra. Módszerük a mohó kíméletlenség.

Könyvem két legfajsúlyosabb érintettje Simicska Lajos és Hende Csaba - s az ítéletvégrehajtók pálcamestere a Magyar Nemzet. Utóbbiról egy rövid számszerű idézet még, hozzátéve, hogy remélem, elvágja valaki ezt az állami fejőcsövet, amin teleszívják magukat. "A Népszabadság szerint a Magyar Nemzetnek tavaly nagyjából egymilliárd forint bevétele származott állami cégek hirdetéseiből, ami a teljes árbevétel harmada. Az MNB 300 millióért reklámozta növekedési hitelprogramját, a Szerencsjáték Zrt. 200 milliót költött a nemzeti hirdetésekre, A Miniszterelnökség és az MVM 50-50 milliót hagyott a lapnál. A Magyar Nemzet mindezeknek köszönhetően tavaly 700 millió forintos nyereséget termelt."

Amikor 2011 márciusában Hende Csaba bejelentette, hogy a korábbi Zrínyis vezetés ellen 20 ügyben tett büntető feljelentést, hozzáfűzte, hogy az általuk okozott kárt polgári peres eljárásban szerzi vissza a hadsereg számára, nagyot mondott. Most megkérdezem, hogy hány fillért hozott vissza. Nekem azért ennél fontosabb volt a hadsereg pénze. Vezető munkám kurta ideje alatt százmilliókat szedtem vissza a korábbi költségvetés hamis tételeiből, ehhez további százmilliókat raktam hozzá ésszerű vezetéssel, s több mint 700.000.000 forint állt a számlánkon. Leváltásom - felmondásom? - azzal járt, azért (is) kellett, hogy a teljes összeget elvegyék, hogy a ki tudja kik által és hogyan teremtett és mekkora lyukak pótlására használják, egyébként jogtalanul, bár a jogot megteremtették hozzá. Az jól megy nekik. Kirúgtak, s kiürült a Zrínyi kasszája, hogy fedezzék mások zúreit. A fejemmel.

Hende Csaba nevéhez ennél sokkal nagyobb bűn tapad. Szétverte a honvédelmi minisztérium korábbi szakember gárdáját. Hisztérikus és érthetetlen személyes döntéseivel átláthatatlanná tette a szakmai munkát. Elfogadta és végletesen megvalósította az elfogadhatatlan állapotot, hogy a magyar katonai költségvetés a fele a NATO által előírt kötelező szintnek. Vagyis hadseregünk fele annak, aminek lennie kellene. Ki ne emlékezne az első világháború végére, Károlyi Mihályra és társaira, akik felszámolták a magyar hadsereget és ölbe tett kézzel bámulták a Trianonhoz vezető utat? Nézzünk a térképre: ugyanazok a szomszédaink, akik akkor. Ki kérte ezt tőle? A rendszere? S miért hajtotta végre gátlástalanul? Cserében a biztos miniszteri posztért? A történelem számon kéri még rajta alkalmatlanságát.

Végeredményben azonban már megnyugodtam, bár nem felejték. Nyugalom szállt rám, mert kiszakadásommal megváltás jött el. Kiszabadultam belőlük, megszabadultam tőlük.

Kívánok hasonló szabadság-mámort - sikert - mindenkinek, akinek megvan a maga rendszer-púpja, a hatalmaskodó-pőffeszkedő nagyvalakik, lentebb a pejoratív rangsorban: borbírók, harasztipirkek, csermelypetyák, médiamogul-szörnyek, önjelölt hatalmaskodók. Hír

Tv, Magyar Nemzet, szennynetsajtó. A fölējük tornyosuló "Árny." El tőlük. El velük. Ám bevallom: sírt-rítt a szemem. Felhők lógtak rólam. Szerettem a munkámat a Zrínyiben.

(2014. április)

U. i.: Az illendőség miatt megvártam az ítéletábla írásos határozatát, május végén megkaptam. Mostantól érvényes e könyv minden mondata. Hazugokról, hatalmasokról, bírókról.

A bírói ítéletet olvasva nagyot nőttem magamban. Az Ítéletábla mint harmadfokú, tehát ügyemben legfelső bírósági döntnök kimondta, hogy tulajdonosa lettem mindazon könyveknek, amelyeket a Zrínyiben szerkesztettem. Mivel ezek egyébként munkásságom - szerintem - legfontosabb részéhez tartoznak, legalább ezt az örömet megadták nekem. Mert ugyan az én igazgatóságom alatt a webkönyvtárba feltettük a "A hazáért mindhalálig" magyar, és a "For the Homeland onto Death" című angol, itthon soha nem látott méretű történelmi összefoglaló albumokat az 1100 éves honvédelemről, legfőbb harcainkról a Kárpát-medencében, nem is gondoltam volna arra, amire az Ítéletábla a határozatában - ítéletében - rámutatott: hogy tudniillik ezek az én könyveim, mivel én vagyok a szerkesztőjük. És igaz ez egyéb Zrínyis könyveimre, olyanokra is, amelyek esetében a miniszter megtiltotta, hogy az én nevem benne legyen szerkesztőként, mondván, "abba is beleköt majd a Magyar Nemzet" - igen, ezt mondta egy magyar hadügyminiszter a "From the Noon Bell to the Lads of Pest" kapcsán. (A déli harangszótól a pesti srácokig - 1456-1956). Most, az Ítéletábla döntése után bekövetkezhetne az a példátlan eset, hogy egy szerkesztő - én - beírhatná az általa szerkesztett könyvbe, hogy ő szerkesztette, még akkor is, ha ez nem tetszene a Magyar Nemzetnek és a tőle rettegő miniszternek.

És íme tehát, bár vesztettem, nyertem: az Ítéletábla kimondta egy három éves perfolýamban, hogy mindezen nagy munkával megszerkesztett könyvek az én könyveim. Álmodni sem mertem volna ekkora elismerésről. Lenyomott az Ítéletábla Haraszi Gyulát megvédve, de felemelt oda, ahova tartozom: könyveket író, szerkesztő embernek elismerve, aki rendelkezik azzal a jogával, ami az ő joga. Furcsa egy kis állami tákolmány ez a gépezet, nem?!

A könyv mindenem, olvasva is, főként alkotva. Ez már csak így marad, a szörnyek nagy meglepetésére és haragos bánatára. **Főhajtást a holnapnak.**

U.i.: Emlékeznek? Így kezdődött az I. fejezet: "tegnap, 2015. febr. 6-án robbant ki Simicska és médiabandája zajos belválsága. Ők a "magyar nemzet" nevét viselik..." Zárom soraimat 2015. március 15-én, legyen az idusa, vagy a szabadságharc napja.

GUBCSI LAJOS

Lám, itt volt egy igaz történet hazugokról. A történet véget ért, a hazugok maradtak.

A képen a szerző és legkisebb fia, Lél, a könyv befejeésekor. Az Idő: ő és testvérei.

